

Giới thiệu Tulip Đen Huyền Bí

Truyện Tulip Đen Huyền Bí của tác giả Kiều Ninh viết về giới quý tộc Luân Đôn ở thế kỉ thứ 19, nên nhân vật chính sẽ xưng Ta - thể hiện sự hống hách kiêu ngạo của người có quyền thế ở thời này.

Nhà chứa, gái... Là sử dụng cách dịch thuật của các bộ truyện Tây về thời này mình đã đọc của các dịch giả khác. Mỗi sáng sớm mở mắt ra, cô đều cảm thấy vớ vẩn, không chân thực. Chẳng hiểu sao tự nhiên ngay tại thế kỷ 21 ở Hà Lan, cô lại xuyên hơn một trăm năm đến Luân Đôn, lại còn không tự chủ giúp đỡ một gã đàn ông kiêu ngạo kia gây giống và chăm sóc cây uất kim hương.

Điều tất nhiên ngay từ đầu, cô đã rất muốn rời khỏi, bởi vì dù sao đi nữa, cô không thuộc về cái thời không này, cũng không thuộc về nơi này. Nhưng gã đàn ông này là một trong số các quý tộc quyền lực nhất ở Luân Đôn. Đối với hắn mà nói, quyền bình đẳng và sự tự do của cô căn bản không tồn tại. Chỉ cần hắn không gặt đầu, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hắn chưa biết ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tiết từ

Hà Lan Thế kỷ hai mươi mốt

Hồi tưởng lại, tất cả những câu chuyện này dường như được bắt đầu vào một buổi sáng sớm tỉnh mơ hôm ấy.

Mùa hè năm nay, cũng giống như mùa hè năm trước, Dur Khiết Nhi đều sẽ tự sắp xếp cho mình một chuyến du lịch đến Hà Lan. Di của cô gả cho một thương nhân hoa kiều quốc tịch Hà Lan và định cư luôn ở đó.

Cô là người có dòng máu Đài Loan chính thống Khiết Nhi là tên tiếng Trung của cô, nên cô lấy danh tự tiếng Anh cũng gần như thế.

Trong lúc rảnh rỗi, cô cũng sẽ ở ruộng hoa để hỗ trợ, nhìn cả ruộng hoa trồng đầy những đóa Uất Kim Hương (tulip), thả lỏng tâm tình.

Ngày đó, cô đứng dưới một đám hoa uất kim hương màu đen có tên là “Dạ Hậu”, cầm máy chụp ảnh bắt đầu chụp lại những nét xinh đẹp kiều diễm của sắc hoa.

"Thưa tiểu thư, tôi có thể dùng chiếc đồng hồ cổ này để đổi lấy đóa Uất Kim Hương màu đen đỏ của cô không?"

Đột nhiên, một chàng trai trẻ tuổi, trên người mặc một y phục cổ đại, quần áo cũ nát, trên đầu còn đội chiếc mũ trùm đầu chạy đến ruộng hoa nói chuyện với cô, hơn nữa còn dùng là giọng Anh rất nặng.

Khiết Nhi giật mình một cái, nhìn chiếc đồng hồ cổ trên tay anh ta, lập tức hết hoảng cự tuyệt. “Tôi có thể tặng đóa hoa này cho anh, anh không cần đưa gì cho tôi đâu.” Mặc kệ nói thế nào, một đóa uất kim hương làm sao đáng giá bằng một chiếc đồng hồ cổ thuần bạc trắng, rất khoa trương!

Nhưng ánh mắt chàng trai trẻ tuổi kia khi nhìn đóa uất kim hương màu đen đỏ tràn đầy kinh diễm, phảng phất như được nhìn thấy bảo tàng quý giá nhất trên thế giới, hoặc giống như nhìn thấy cả một ruộng vàng to đang chiếu lấp lánh trước mặt...

“Chiếc đồng hồ cổ này là do cha tôi để lại cho tôi, tôi đã mang theo nó để du hành xuyên thời gian rất nhiều lần, tôi đã quyết định ở lại chỗ này, không về nữa...”

Sau đó chàng trai trẻ kia còn nói hàng loạt những từ ngữ mà cô không thể tưởng tượng nổi

Khiết Nhi nghe đến choáng váng, quay đầu nhìn sang gian phòng bên cạnh, di và dựng của cô vẫn còn đang ngủ trưa, nếu rủi mà cô bị chàng trai xa lạ này làm gì, có lẽ sẽ..

"A!" Một xúc cảm lạnh như băng đột nhiên rơi vào lòng bàn tay của cô, Khiết Nhi hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, phát hiện chàng trai trẻ kia đã mạnh mẽ đem đồng hồ cổ đưa cho cô.

"Cho cô, tôi không cần nó." Chàng trai trẻ vừa nói, vừa tự mình động thủ hái một đóa Dạ Hậu.

"Tiên sinh, tôi không thể nhận được. Hoa đó nếu anh thích thì cứ hái." Chỉ cần đừng làm cô bị thương là được.

“Loại uất kim hương đen này, nếu mang về không biết đổi được bao nhiêu vàng đây!” Anh chàng trẻ tuổi kia vừa ngửi hoa vừa bắt đầu thì thầm "Nhưng nơi này lại tốt hơn thế kỉ 19 rất nhiều..."

Ách? Hắn đang nói cái gì? Trời ạ, cô đã gặp phải người bị bệnh tâm thần sao?

Khiết Nhi run lên, hai chân chậm rãi lui dần về phía sau, chuẩn bị sẵn sàng sẽ bỏ chạy như điên.

"Tiểu thư, cô biết không? Ở thời không từ nơi tôi đến, có biết bao người sẽ điên cuồng bởi vì đóa uất kim hương kì lạ này, nếu bị công tước Charlemagne nhìn thấy đóa hoa này, cho dù cô muốn ông ta quý xuống cầu hôn với cô, ông ta cũng nhất định nguyện ý."

Ách, công tước Charlemagne? Đó là cái gì thế? Chàng trai trẻ thần kinh không bình thường này dường như rất kính sợ nhân vật mà anh ta tự đặt ra.

Trên thái dương của Khiết Nhi điên cuồng đỏ nở hời, không ngừng lui về phía sau, hồn nhiên quên mất trên tay cô vẫn còn đang cầm chiếc đồng hồ cổ thuần bạc trắng của chàng trai kia trên tay, xoay người một cái, nhấc chân chạy.

"Dì ơi — a!" Cô vấp chân một cái, ngã nhào vào trong biển hoa uất kim hương có tên là "Gương mặt của thiên sứ" những đóa hoa màu nhạt đã bao phủ toàn bộ tầm mắt của cô.

Phút chốc, chiếc đồng hồ cổ bằng bạc cô đang nắm chặt ở trong lòng bàn tay bắt đầu tỏa ra luồng hơi nóng, sau đó là một luồng ánh sáng mạnh mẽ chói mắt.

Khiết Nhi ngẩng đầu, cứ ngỡ là ánh mặt trời nóng rát trên đỉnh đầu, nên ôm đầu chặt vật ngồi dậy khỏi biển hoa

"Nha —" Luồng ánh sáng mạnh mẽ kia càng ngày càng lớn, giống như một con mãnh thú to lớn đem cô cắn nuốt, cô giơ cánh tay lên ngăn cản, nghe thấy tiếng thét chói tai của chính cô đang bị cuồng phong thổi tan.

Phảng phất chỉ là một phần ngàn giây, cô gái một khắc trước còn nằm ở trong biển hoa, hoàn toàn biến mất.

Kim đồng hồ thúc đẩy số mệnh đang chuyển dần về một khoảng thời không khác.....

Luân Đôn, Anh quốc, thế kỷ mười chín, thời đại Victoria.

Khu phố Warren Street là một khu phố cực kì hỗn tạp, nơi các quán rượu cùng khách sạn mọc như rừng, là địa phương ghé chân của các quý tộc, nhân tài và là nơi các giai cấp tư bản cùng tầng lớp lao động sẽ đi qua.

Con hẻm đằng sau quán rượu là nơi các nhà chứa ẩn mình, có vài người vạm vỡ khoanh tay trước ngực đang ngồi hoặc đứng canh chừng ở bên cửa, trong tay còn cầm cốc bia, trò chuyện những đề tài khó nghe dơ bẩn.

Đột nhiên, có một thân hình nhỏ xinh, tựa như một cô gái Đông Phương kiều mỹ, theo kiến trúc nổi lên ở lầu 3 cửa sổ, chậm rãi đi vòng qua bên kia, xác nhận bên dưới không có người trông coi, mới thuận dọc theo một đường chậm rãi trượt xuống.

Hai chân vừa đặt xuống đất, Khiết Nhi đem cái lưng mướt mồ hôi dựa vào tường, ngẩng cao khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn thò ra một làn khói trắng. Bây giờ ở Luân Đôn là mùa đông, cô mặc trên người bộ váy xòe thiên nga bằng nhung, cổ áo chữ U để lộ ra ngoài một mảnh da thịt trắng như tuyết được khế che bằng ren trắng, cổ tay áo được may trên hẹp, dưới rộng, cũng là tầng tầng lớp lớp ren, trên váy còn thêu những hoa văn tinh xảo.

Lạy Chúa, trông cô thoát nhìn giống như con búp bê mặc đồ thời Victoria, điều khác biệt duy nhất là tóc của cô mềm mại, đen mượt như tơ lụa và đôi mắt đen láy như màn đêm, cô chính là gốc người phương Đông.

Thật là đáng giận! Cho đến bây giờ, cô vẫn không hiểu nổi tại sao đang yên đang lành ở nhà đi lại xuyên qua đến thế giới kỳ quái này, giống như gặp phải ma thuật vậy.

Khi cô xuyên qua với chiếc quần bò cùng áo crop top, tất cả mọi người đều nhìn cô chằm chằm như quái vật ngoài hành tinh vậy. Lúc đó cô cũng vội vàng tìm người để tìm hiểu rõ nguyên do, nhưng ai ngờ lại chạm phải và bị ma cô để mất đến, đưa vào nhà chứa.

Vừa nghĩ đến tên ma cô ti tiện lừa cô vào nhà chứa, Khiết Nhi tức giận đến nỗi hai hốc mắt đều đỏ, bàn tay xiết chặt kiềm chế cảm xúc tuôn trào nắm lấy làn váy bằng nhung thiên nga, còn ngực thì phập phồng thể hiện sự tức giận của cô.

"Khôn kiếp! Con nhóc Trung Quốc kia chạy trốn đâu rồi?" Tiếng ông chủ nhà chứa từ trong nhà truyền ra làm bay đi sự tức giận của Khiết Nhi, thay vào đó là sự sợ hãi.

Cả người cô đều chấn động, hoảng sợ nhìn chung quanh. Những người đàn ông lực lưỡng trong coi ngoài cửa nghe tiếng rống liền chạy vào trong. Thừa cơ hội, cô lập tức lao ra từ bức tường đang ẩn nấp chạy về phía trước.

Luân Đôn vào đông nhiều sương, sương mù bao phủ quanh cô, giống như trong lòng cô hiện tại tràn ngập sự sợ hãi, không biết nên đi về đâu.

Mờ mịt chạy về phía trước, trong hoảng hốt, tóc cô bay tán loạn, giống như dải lụa đen bay trong sương mù, chạm phải một dải mắt màu xanh lam đang thường thức cảnh quan Luân Đôn xuyên qua khung cửa sổ nhỏ.

“Cô ta kia! Mau đuổi theo!” Ông chủ nhà chứa cùng người đàn ông vạm vỡ là người bán xù nên không bị ảnh hưởng bởi sương mù, trong chốc lát đã đuổi kịp Khiết nhi.

"Đáng giận! Đáng chết! Khốn kiếp!" Khiết nhi vừa kinh hoàng vừa nóng nảy mắng.

Cô nên làm sao đây? Nơi này hẳn là Luân Đôn mà cô quen thuộc ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng cô thực sự sắp bị tất cả làm cho điên loạn rồi.

Sương mù quá dày đặc, cảnh vật ở phía trước một mảnh mờ lung, hơn nữa ở phía sau tiếng bước chân đuổi theo ngày càng gần, cô càng hoảng hốt, mất hết hồn vía, không để ý liền đụng phải một chiếc xe ngựa.

"Nha!" Hai tay cô chống đỡ cửa xe, quay đầu lại xem phía sau có người đuổi theo không.

"Cô ta đang ở phía trước!" Tiếng ông chủ nhà chứa gầm gừ xuyên qua màn sương mù lọt vào trong tai Khiết nhi khiến cô kinh sợ nhảy dựng lên.

"Mở cửa! Cho tôi vào đi!" Cô vỗ cửa xe, cánh cửa sổ nhỏ bị sương mù bao phủ, nên không thể thấy rõ hình dáng người ngồi ở bên trong. Nhưng giờ phút này, cho dù bên trong cánh cửa kia là một con mãnh thú, thì cô cũng không có sự lựa chọn nào khác.

Xa phu của chiếc xe ngựa đang đứng nói chuyện cùng người bán hàng rong nên không phát hiện bên ngoài xe ngựa, có một cô gái người Đông Phương đang quấy rầy chủ nhân nhà mình.

"Van cầu ngài ——" Mặc kệ tất cả, Khiết nhi không đợi chủ nhân đang ngồi trong xe ngựa đáp lại, liền đẩy cửa ra chui vào.

Khi vừa lên xe, cô liền vội vàng, hoang mang đầy rối loạn đóng kỹ cửa, khóa chặt lại. Xuyên qua màn sương mù ngoài ô cửa sổ nhỏ, cô thấy khuôn mặt dữ tợn của ông chủ nhà chứa đang tới gần xe ngựa. Trong lòng cả kinh, cô vội rụt người lại, quay mặt về phía sau.

Không nghĩ tới sau khi quay người lại, cô lại va phải bộ ngực rắn chắc. Một hơi thở đầy nam tính bay vào chóp mũi làm cô căng thẳng, hô hấp như ngừng lại.

“Mới đây nhà Hoult vừa cho ra một công tước phu nhân người phương Đông, nên bây giờ ở Warren Street này bây giờ nó đã trở thành trào lưu thịnh hành dùng gái điểm Phương Đông chào mừng khách ư?”

Tiếng nói thuần hậu, hơi khàn khàn, mang chút hài hước từ đằng sau truyền lại, tựa như lông vũ nhẹ chạm tai cô, làm tim cô đập như trống trận reo hò.

"Tôi không phải là gái điểm mà là bị ma cô lừa bán vào nhà chứa!" Cô xoay người lại, ngênh hướng chủ nhân của chiếc xe ngựa mà lên tiếng, bởi vì sợ nên cơ thể cô run nhè nhẹ.

Sau khi thấy rõ diện mạo người đàn ông kia, thân thể đang run rẩy của cô chẳng những không giảm mà lại tăng thêm.

Ngồi đó là một người đàn ông đẹp trai, tóc vàng, làn da trắng nõn, đôi mắt sâu, và chiếc cằm nhọn, thật hợp với sống mũi cao cùng đôi môi duyên dáng. Nếu như anh ta là con gái, nhất định sẽ là tuyệt thế đại mỹ nhân có một không hai.

Đẹp nhất là đôi mắt kia, so với đôi mắt xanh biếc của biển Aegean, màu lam trong mắt tựa như viên ngọc trai trong suốt bị đóng băng, đẹp nhưng cũng có vẻ lạnh khốc.

Nhìn người đàn ông này, trực giác phái nữ nói cho cô biết, đây là một người quý phái, tuyệt đối, tuyệt đối không dễ chọc vào.

Trong khi Khiết nhi đang kinh sợ trước dung nhan tuyệt mỹ của người đàn ông này, đôi mắt màu lam của anh ta cũng dường như thể hiện sự suy nghĩ tới cô.

Tuy Simon gặp phụ nữ Đông Phương không nhiều, nhưng cũng không tính là thiếu, xinh đẹp thì chỉ có thể tính trên đầu ngón tay. Thời gian trước, khi ghé qua nhà Lily của gia tộc Hoult, anh ta đã gặp qua một vị có thể gọi là xinh xắn.

Mà người phụ nữ Đông Phương trước mắt này khi chưa biết rõ tình huống đã chui liền vào xe ngựa của anh ta. Cũng giống như Lily, đều có làn da tinh tế trắng như tuyết, ngũ quan nhỏ nhắn khéo léo như gôm sứ, trông thật tú lệ, trên người mỗi một tác da tác thịt đều non mềm như có thể tan chảy ra nước.

Ánh mắt của cô mang vẻ hoảng loạn bất lực, sắc mặt tái nhợt như tuyết, cũng khó trách tại sao lại bị lừa vào nhà chứa. Dáng vẻ như vậy của cô ở nơi đó hẳn sẽ là một đóa hoa xinh đẹp bậc nhất, tuyệt đối có thể hái ra tiền cho nhà chứa.

Bị ánh mắt sâu thẳm của Simon trói chặt không buông, Khiết nhi cảm thấy kinh sợ, cảm giác run rẩy kỳ dị khó tả xuất hiện trên sống lưng.

Chỉ trong chốc lát, tâm thần của cô hoàn toàn rơi vào trong cặp mắt xanh của anh ta. Toàn thân người đàn ông này tỏa ra một lực hấp dẫn không thể chống cự.

Nguy hiểm, trí mạng, lại đẹp trai làm người khác không thể kìm lòng như anh ta là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn cô mới gặp qua.

Tim của cô kỳ lạ thay lại đập thình thịch, trong vài giây ngắn ngủi, cô đã lập tức quên đi tình cảnh hiện tại, cũng đã quên đi chính mình từ đâu mà đến, cả người tan ra, bị cuốn vào đôi mắt màu xanh kia.

"Cô nhìn xong chưa?" Simon cất tiếng làm gián đoạn ánh nhìn của cô. Tiếng nói của hắn lãnh đạm trầm thấp, giống như tiếng nhạc độc tấu trong đêm tối, có thể động chạm đến lòng người.

Khiết nhi lúng túng đỏ mặt, vội vàng nhắm chặt hai mắt, trái tim lại không tự chủ đập liên hồi. Ày da! Cô đang suy nghĩ gì thế này? Đang trong tình thế nguy cấp, lại có thể có dư tâm đi nhìn ngắm say mê một người đàn ông xa lạ!

Hãy da! Khiết nhi ơi, mày cũng thật là lạc quan đó! Thật xấu hổ, tự dưới đáy lòng cô gào thét.

"Van xin anh hãy giúp tôi! Đừng để cho những người đó bắt tôi trở về." Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô quyết định cầu cứu người đàn ông này. Đôi mắt màu lam của anh ta lạnh lùng đảo qua khi đôi bàn tay nhỏ bé của cô thật tự nhiên đưa ra phía trước, nắm lấy ống tay áo màu đen nhưng bao phủ xung quanh cánh tay đang buông thõng xuống của anh.

Nếu bình thường gặp tình huống này, Simon sẽ không nể tình mà mở cửa, đá văng cô gái không có mắt này ra, nhưng...

Mới vừa rồi trong bóng đêm dày đặc, mái tóc đen của cô tung bay để lộ ra dung nhan tú lệ, lọt vào tầm mắt của anh, khiến cho Simon - Một người từ trước đến nay lãnh khốc vô tình đưa raphan đoán khác thường - Quyết định để cô lưu lại ở trên xe ngựa.

"Nếu ta giúp cô, thì ta sẽ được lợi ích gì?" Simon khẽ nhướn hàng mày nhạt. Ngay cả ánh mắt của anh đều bị cô gái thanh lịch duyên dáng người Đông Phương bắt giữ, nhưng anh không bao giờ làm ăn thua lỗ, cũng không phải là một người có tấm lòng lương thiện, càng không bị ràng buộc bởi phụ nữ mà nương tay.

"Tôi..." Khiết nhi ngần ra, không nghĩ tới người đàn ông này lại muốn trao đổi điều kiện với cô. Trời ạ, ngay cả địa phương quý quái này là đâu cô còn chưa làm rõ được, vật duy nhất trên người...

Nha! Nguy rồi, tất cả những món đồ lúc cô xuyên qua đều để quên trong nhà chứa!

"Như thế nào? Cô đã không có bất kỳ vật gì có thể trao đổi, tại sao ta lại phải giúp cô? Xuống xe đi, tên gia đình nhà tôi rất nhanh sẽ trở lại." Nhìn Khiết nhi với vẻ mặt ảo não khó xử, Simon ra vẻ muốn mở cửa xe.

Khiết nhi hoảng hốt, bàn tay mềm mại, nhỏ bé lập tức phủ lên mu bàn tay anh, cảm giác như có tia điện giật truyền vào da thịt nhau.

Thân thể hai người đồng thời chấn động, ngực tựa như sóng triều, nhộn nhạo một cảm xúc không thể gọi tên.

"Đừng mở cửa! Nếu anh nguyện ý giúp tôi, tôi có thể trả tiền cho anh." Cảm giác cô quá khó phân biệt dâng trào, hai gò má đỏ trắng mịm, Khiết nhi khản cập nói ra điều kiện.

Simon cười cười, đôi mắt xanh thăm toát ra vài phần đùa cợt. "Cô có biết ta là ai không? Lúc nhảy lên xe mới vừa rồi, cô không phát hiện ra bảng tên trên cửa xe ư?"

Phóng tầm mắt ra khắp cả Luân Đôn ở thế kỷ mười chín, quý tộc hiển hách giàu có nhất là hai đại gia tộc, theo thứ tự là Charlemagne cùng gia tộc Hoult.

Mà anh, Simon. Charlemagne là người thừa kế gia tộc Charlemagne, là một vị công tước nổi tiếng với ác danh vang dội trong giới thượng lưu. Tính cách âm trầm hung ác, ngoại trừ gia tộc Hoult là kẻ thù truyền kiếp của gia tộc Charlemagne, thì không ai dám trêu chọc anh.

"Tôi không biết anh là ai." Khiết nhi mê muội lắc đầu.

"Simon. Charlemagne, hãy nhớ rõ. Mà ta, cho tới bây giờ không thiếu tiền, ý ta muốn là những điều thú vị, là thứ mà có thể khiến cho ta hứng thú, không phải tiền."

"Tôi có thể cho anh một cái đồng hồ cổ bằng bạc nguyên chất." Nghe được sự giàu có, không thiếu tiền của anh, Khiết nhi thật sự hoảng loạn.

"Ta không có hứng thú." Simon máu lạnh nghĩ, có thể một giây kế tiếp, cô sẽ bật thốt lên suy nghĩ lấy thân thể báo đáp sự giúp đỡ của anh hay không?

"Tôi đây..."

Đang lúc Simon vô hình chờ mong phản ứng tiếp theo của cô thì "cốc, cốc, cốc", tiếng đập cửa chợt vang lên, làm gián đoạn trò chơi của anh.

Ngực Khiết nhi đập điên cuồng, cô thấy gương mặt đáng ghét của ông chủ nhà chứa hiện lên trên cánh cửa sổ nhỏ.

"Thật xin lỗi đã quấy rầy ngài, thưa công tước." Ông chủ nhà chứa hạ giọng, thái độ thập phần kính sợ.

Công tước? Tim Khiết nhi đập mạnh và loạn nhịp, quay tầm mắt lại, nhìn vào mắt đôi mắt màu lam kia với vẻ khó tin.

Bị lừa vào nhà chứa hai ngày nay, cô đã khiếp sợ khi biết được tình huống của mình - sau hơn trăm lần được xác nhận bởi vô số gái điếm, cuối cùng cô nhận ra mình đã xuyên đến thế kỷ thứ mười chín, thời đại Victoria ở Luân Đôn, điều vớ vẩn này lại là sự thật vô cùng chân thật.

Mà giờ khắc này ở trước mắt cô, lại xuất hiện một vị công tước tôn quý điển trai...

Thật tốt quá! Nếu anh ta là công tước, nhất định có quyền lực rất lớn. Tuy rằng anh ta thoát nhìn lãnh khốc, to lớn, nhưng thân tự xưng là một quý tộc có phẩm đức cao thượng, chà lẽ thấy chết mà không cứu sao?

Khiết nhi khó nén kích động nhìn Simon, ánh mắt cô tỏa sáng lấp lánh như kim cương.

"Thưa ngài, chúng tôi đang muốn bắt một đầy tớ gái người Trung Quốc đã chạy trốn khi vừa lên bến tàu. Đêm nay, chúng tôi muốn bán đấu giá đêm đầu tiên của cô ta. Tên đầy tớ gái hạ tiện vừa rồi thừa dịp Paul không chú ý, đã lên trốn đi..."

Ông chủ nhà chứa đứng ở bên ngoài xe ngựa, báo cáo đầu đuôi ngọn ngành, khiến Khiết nhi càng nghe càng kinh hãi, cô khấn trương dùng hai tay ôm ngực, mồ hôi chảy ròng ròng trừng mắt nhìn Simon.

Trời ạ, tại sao ông chủ nhà chứa - Cái tên kiêu ngạo, ác bá, lại dùng giọng điệu cung kính nói chuyện với người này chứ? Sự vui mừng như điên chứa đựng trong đáy mắt Khiết nhi chậm rãi rút đi.

Phảng phất nhìn thấu tâm tư của cô, Simon nghiêng đôi mắt màu lam, liếc nhìn cô một cái. "Có lẽ cô cũng biết, khu vực này, bao gồm cả quán rượu cùng nhà chứa đều là tài sản của ta."

Đôi môi tái nhợt của Khiết nhi khẽ nhếch, cô sợ tới mức không cách gì phát ra âm thanh.

Ông trời thật sự đối với cô quá đầy đủ!

Khiết nhi âm thầm giữu cột bản thân, tức giận đến mức muốn đánh bản thân một trận. Cô thật sự là quá ngu xuẩn! Thật vất vả mới trốn thoát, lại chui đầu vô lưới nhay vào xe ngựa của tên Ma vương.

Simon mang cô về nhà chứa, dọc theo đường đi, ông chủ nhà chứa cùng tên bảo vệ với hai gã ma cô vạm vỡ ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, thái độ hèn mọn.

"Anh không phải là công tước sao? Sao có thể làm loại chuyện hạ lưu này? Buông ra!" Khiết nhi vịn vẹo liền bị anh ta nắm chặt cổ tay, cô lại tự làm đau chính mình.

"Đây cũng chỉ là đầu tư, ta chưa bao giờ hỏi đầy tớ của ta dùng phương thức gì để kinh doanh." Simon lôi kéo cô đi vào đại sảnh nhà chứa, lầu gác trang hoàng cùng không khí vẫn đục khiến người ta choáng váng, đau đầu, buồn nôn, thật không ăn khớp với một thân tôn quý của anh ta.

"Anh sẽ không thật sự tin tưởng vào chuyện ma quỷ của hần ta chứ? Tôi mới không phải là đầy tớ gái chạy trốn!" Khiết nhi bị quăng trên sô pha, xoa cô tay ửng đỏ, cảm giận bất bình trừng mắt nhìn ông chủ nhà chứa ở phía sau Simon.

Simon cao ngạo hạ mắt liếc nhìn cô rồi mới xoay người liếc về hướng Frank, cũng chính là ông chủ nhà chứa.

"Anh phát hiện ra cô ta ở nơi nào?" Simon hỏi.

"Ngày đó cô ta ở khu chợ Covent Garden với vẻ hốt hoảng, tôi phát hiện, sau đó liền đem cô ta mang về." Frank chột dạ trả lời.

"Anh nói, cô ta chính là người đầy tớ gái chạy trốn từ bến tàu Trung Quốc?"

"Dạ, đúng vậy."

Chuyện là thế này, mấy tháng trước Simon cùng thương đội từ Trung Quốc mang về vài tên nô lệ, kết quả sau khi thuyền thương buôn cập bờ, những tên nô lệ này vừa lên bến tàu liền mượn cơ hội chạy trốn.

Cũng là vì chuyện này, anh ta khéo léo lợi dụng, tự mình đến cửa nhà Worth. Hoult làm khó dễ, giả vờ kiểm chuyện nói Lily, một cô gái Trung Quốc không lai lịch kia chính là một trong những đầy tớ gái chạy trốn, khiến cho nơi ở của Worth một phen long trời lở đất, còn đền một tòa trang viên cùng một con thuyền buôn.

Suy nghĩ đến đây, Simon không tránh được muốn cười chế giễu tên Worth ngu xuẩn kia một tiếng. Phụ nữ chẳng qua chỉ là thứ để giải tỏa thể xác và tinh thần của đàn ông mà thôi, làm gì đạt đến được trình độ này, thật sự là quá ngu!

Bất quá cũng tốt, bởi vì chuyện này, anh ta ở giữa tìm được lạc thú nhiều đến không đếm được. Thân là con của gia tộc Hoult - kẻ thù truyền kiếp, anh ta thật vui khi thấy Worth gặp phiền toái, làm cho những ngày tháng trong khoảng thời gian đó của tên này qua không quá thoải mái.

Nhưng việc này cũng chỉ để đối phó với Worth, không có nghĩa là những người khác cũng có thể mượn danh nghĩa này, ở trước mặt anh ta, không coi vào đâu làm chuyện ngu xuẩn.

Vì sinh tồn, phụ nữ tự nguyện làm gái điểm tiếp khách cũng không trái pháp luật, nhưng nếu như là ép người lương thiện, đến lúc đó sẽ thật sự náo loạn, xảy ra chuyện, tuyệt đối sẽ rất khó xem.

Đôi mắt sáng màu lam vừa chuyển, Simon ung dung cầm roi ngựa của người chăn ngựa trong tay, suy nghĩ.

"Frank, lúc trước anh đánh bạc thiếu tiền, tôi hỏi vay tiền của ta, đã từng nói cái gì?" Khóe miệng Simon cong lên, đôi mắt buông xuống, ngón tay thon dài lướt qua roi ngựa màu đen, gương mặt tuần tử được chiếu lên bởi ánh đèn mờ mờ, chẳng những không có cảm giác nhu hòa, mà phảng phất một tia tà mị âm trầm.

Con người anh ta tràn ngập cảm dỗ trí mạng, lại là một người đàn ông nguy hiểm. Khiết nhi nhìn, cổ họng mảnh khảnh nuốt xuống vài lần, lại một lần nữa ở tận đáy lòng kết luận điều này.

Đừng nói là Khiết nhi, ngay cả người đàn ông tên Frank này rõ ràng cũng đang phát run, thịt béo trên mặt rung động, ánh mắt tràn ngập kinh sợ.

"Tôi nói... Thỉnh ngài cho phép tôi tiếp tục kinh doanh nhà chứa, tôi sẽ vì ngài làm cho nó kiếm nhiều bạc hơn."

"Rồi sau đó?" Simon thoáng giương khóe mắt, đôi mắt màu lam âm u lạnh lẽo liếc qua.

"Tôi cam đoan, tuyệt đối sẽ không để ngài rước lấy bất cứ phiền phức gì." Tiếng nói của Frank rõ ràng đang run.

"Trên đường tùy tiện đem người khác lừa vào nhà chứa, sự việc đã bại lộ lại còn muốn gạt ta, nói cô ta là đầy tớ gái từ trên thuyền của ta chạy trốn, cái này có tính là gây phiền toái cho ta không?"

Nghe vậy, sắc mặt Frank kinh hãi biến sắc. "Công tước đại nhân..."

Hừ! Roi ngựa ở trong không khí vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp màu đen, sau khi Simon ra tay tao nhã vạn phần thu hồi lại, trên mặt Frank đã có vết máu nhìn thật đáng sợ.

"A!" Khiết nhi hai tay che miệng, sống lưng cô lạnh thấu xương, toàn thân như đóng băng.

"Tất cả nô lệ Trung Quốc trốn đi sớm đã bị bắt trở lại, anh coi ta là đứa ngốc sao?" Simon đem roi ngựa trả lại cho người chăn ngựa, ngẩng chiếc cằm thon gầy lên, lạnh lùng liếc Frank ngay cả đầu đều không dám mở miệng.

"Tôi rất xin lỗi..." Frank vỗ về hai má không ngừng chảy máu, khom người áy náy nói.

"Anh chỉ cần thả tôi đi, vốn không cần phải đã thương người." Khiết nhi kích động nhảy dựng lên.

"Cô không phải muốn ta giúp cô sao? Sao bây giờ trái lại xin tha cho hắn?" Simon cong môi đùa cợt.

Anh đầu tư sản nghiệp nhiều lắm, quán rượu, câu lạc bộ, nhà chứa dành cho giới thượng lưu hoặc các giai cấp thấp trong xã hội. Nếu anh làm việc không đủ ngoan độc, đâu có thể nào chế ngự được đám thú hạ long xà hỗn tạp này?

Cô gái Đông Phương này vừa rồi rõ ràng mang một bộ dạng hận chết Frank, nhìn thấy gã ta bị thương liền lại chỉ trích hắn, tâm địa cũng quá mềm yếu rồi.

"Tôi chỉ là muốn anh giúp tôi đào tẩu, không cần anh động thủ đã thương người." Dò xét, liếc mắt nhìn khuôn mặt đầy máu của Frank, trong lòng Khiết nhi run lên, âm lượng không tự chủ yếu bớt rất nhiều.

"Cô nghĩ rằng ta đang giúp cô lấy lại công đạo sao?" Simon cười sự ngây thơ của cô. "Ta chỉ đang dạy dỗ thuộc hạ của ta thôi."

"Vậy tôi có thể rời đi chứ? Chờ sau khi tôi rời đi, anh muốn dạy dỗ ai thì dạy." Nhìn người đàn ông tuần tử lại lãnh khốc này, Khiết nhi cực sợ, thậm chí nghĩ mau chóng rời xa nơi này.

Đôi mắt màu lam của tên công tước này đối với cô mà nói, ảnh hưởng mãnh liệt cực lớn, không có cách nào hình dung.

Simon cũng đang nhìn chăm chú vào gương mặt tái nhợt của Khiết nhi, có một số suy nghĩ không nên sinh ra ở trong đầu đang xoay tròn.

Nên cho cô ta đi sao? Có lẽ anh nên mạnh mẽ đem cô mang về... Rồi sau đó?

Ý niệm khác thường liên tiếp hiện lên trong đầu, Simon nhú chặt hàng mi, bản thân cảm thấy mình thật vớ vẩn buồn cười.

Anh cũng không có tâm tư dư thừa đem đặt ở trên thân thể phụ nữ, tối nay là xảy ra chuyện gì? Đơn giản là vì cô có một gương mặt Đông Phương xinh đẹp?

Cẩn thận, chăm chú nhìn khuôn mặt bóng loáng của cô một chút, Simon mặt không chút thay đổi nhắm hai mắt, phân phó Frank: "Đem đồ của cô ấy trả lại, thả cho cô ta đi." Anh quyết định khiến việc này trở thành việc có duyên gặp mặt một lần, để cô gái có sức ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phán đoán của mình rồi đi, cách anh càng xa càng tốt.

Frank không dám không nghe theo, tức khắc sai một cô gái điếm lấy vật phẩm tùy thân của cô ra, Khiết nhi mang thần sắc vội vàng đưa tay cầm lấy gói to, cảm giác không yên, bất an xem xét hướng Simon, làm cho ánh mắt quýnh sáng kia chăm chú nhìn cô.

"Cô có thể rời đi." Simon lạnh lùng nói.

Đôi mắt màu lam xinh đẹp kia nhìn lạnh như băng, lại cất giấu một chút cô tịch.

Anh ta là công tước có địa vị cao quý, đâu cần lo lắng điều gì, vậy thì sự cô tịch đó là từ đâu mà đến?

Nha, Khiết nhi, mày điên đủ chưa? Đúng vậy, người đàn ông âm trầm lãnh khốc này đã cứu mày một mạng, nhưng hãy thanh tỉnh một chút! Không được dao động.

Khiết nhi cảnh cáo bản thân, lại nhìn thấy đôi mắt màu lam của anh ta chợt lóe, khuôn mặt tuấn mỹ gọi lên đường cong tà ác thì hô hấp của cô vô hình cứng lại, thất thần tay trượt một cái, cái túi bảo vệ môi trường xuyên qua cùng cô tới đây chợt rơi xuống đất, vài vật dụng trong đó lăn ra.

Ánh mắt lạnh buốt của Simon nhìn xuống tìm tòi, đột nhiên ngó ra, thân hình cao to yên lặng bất động.

Một đóa hoa với các cánh hoa khép kín, cây uất kim hương màu đen đã khô héo một nửa, cùng một chiếc đồng hồ cổ bằng bạc nằm ở giữa gói đồ.

Khiết nhi nhận thấy được phản ứng kỳ quái của anh, đáy lòng xẹt qua một chút dự cảm tồi tệ, vừa muốn ngồi xổm xuống, đặt bông hoa tuлип cùng chiếc đồng hồ cổ nằm trên cái gói đồ thì một cánh tay cường tráng đưa qua.

Giây kế tiếp, cây uất kim hương màu đen thần bí đẹp lạnh lùng kia, đã nằm ở bên trong bàn tay to, ngón tay thon dài cầm cành hoa, đôi mắt màu lam như băng dừng lại trên màu đen của đóa hoa.

Cô rõ ràng thấy, vẻ lãnh khốc của anh ta khẽ biến. Tim cô đập mạnh, trực giác cho cô biết mình cần né ra nhanh chút, nhưng bởi vì hào quang kinh diễm trong đáy mắt của anh làm cho thân thể của cô hoàn toàn cứng đờ không thể nhúc nhích.

Ánh mắt đó gần như là mê luyến, hòa tan đôi mắt màu lam lạnh như băng. Người đàn ông như anh ta, lại cũng có vẻ mặt như vậy, làm cho cô cho là mình nhìn lầm.

Đó chẳng qua chỉ là một đóa uất kim hương thôi... Nha, chậm đã! Cuối cùng cô đã biết, dùng cái gì sẽ làm cho Simon kinh sợ như thế.

Cho dù sự hiểu biết về lịch sử cô Âu Châu của cô thật nông cạn, nhưng đã từng nghe di đề cập qua, tại thế kỷ mười sáu, người Âu châu điên cuồng vì cây uất kim hương, hơn nữa người hiện đại không cách nào tưởng tượng ra sự điên cuồng đó!

Lúc ấy, thậm chí có người dùng một thùng vàng trao đổi để có thể trồng ra cây uất kim hương thân củ mang màu đặc biệt, cây uất kim hương trở thành biểu tượng cho một loại thân phận, vô luận là vương công quý tộc hoặc phú thương, mỗi người đều tranh nhau tìm kiếm giống cây uất kim hương đặc biệt này.

Sang thế kỷ mười chín người Âu châu vẫn như cũ, cũng vì cây uất kim hương mà khuyên đảo, nhất là hoàng thất, quý tộc, bọn họ tốn nhiều tiền nuôi người làm vườn, làm cho người làm vườn đào tạo ra cây uất kim hương có các loại hình hoa đặc biệt, màu đặc biệt, hoàn hảo để có thể thể hiện hết danh dự tôn quý của mình trong giới thượng lưu này.

Cây uất kim hương không thể nghi ngờ là loài hoa đáng giá nhất, chỉ cần có thể trồng ra một giống độc nhất vô nhị, muốn làm giàu tuyệt đối không phải là mộng.

"Cô từ nơi nào lấy được cây uất kim hương này?" Anh ta thu hồi ánh mắt si mê bởi đóa hoa, giương lên, lấp lánh nhìn cô chăm chú.

"Tôi..." cô vừa mở miệng, mới phát hiện cổ họng mình đang run run, tim đập mất tốc độ bởi vì ánh nhìn chăm chú quá mức thâm thúy của anh ta. "Nó là của tôi."

"Của cô?" Simon nheo mắt lại, bộ dáng kia gọi cảm lạ thường, ẩn chứa tuấn mỹ và tà khí không thể ngăn cản.

"Ừ. Đó là tôi từ quê hương mang đến." Cô không hề nói láo, đóa uất kim hương "Dạ hậu" này còn có hạt mầm cùng thân củ đựng trong gói đồ, tất cả đều là từ thế kỷ hai mươi một cùng cô xuyên qua thời không, tới chỗ này.

Ánh mắt của Simon khi nhìn cô đã thay đổi, thêm mấy phần nghiền ngẫm cùng đánh giá, anh ta lại mở ra trong lòng tay trái, bên trong là chiếc đồng hồ cổ bằng bạc nhặt lên cùng lúc.

"Đồng hồ cổ này cũng là của cô?"

"Không... Đúng vậy. "Cô đầu tiên là phủ nhận, sau lại cứng rắn sửa miệng.

"Cô nói láo."

Ngực Khiết nhi đột nhiên nhảy dựng lên, không hiểu tại sao Simon lại đột nhiên chỉ trích mình.

Simon rũ mắt xuống kiểm tra, lông mi dài bóng đen như phụ nữ mọc từ trong hốc mắt thâm thúy ra ngoài hai hàng nhìn như hình quạt, ngón tay dài của anh ta tìm tới cái nút nhỏ ở phía bên của đồng hồ cổ, nhẹ nhàng dè một cái, nắp đồng hồ bật ra, bên trong lớp vỏ bằng bạc đó có khắc họa hình hoa uất kim hương.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, trên bức hình hoa uất kim hương được khắc trên đó có lông hai chữ viết tắt, trước khi cô xuyên qua hoàn toàn không hề tồn

tại!

Trời ạ! Đây là ma pháp hay phép thuật phù thủy cổ quái nào thế này? Chẳng lẽ là đồng hồ cổ này mang cô xuyên qua thời không, đi vào thế kỷ mười chín ở tại Luân Đôn?

"Cô đã sớm biết ta là ai?" Đôi mắt màu lam nheo càng chắc hơn, tiếng nói của Sin Mon càng trở nên âm trầm.

"Cái gì? Không... Không! Chuyện này quá hoang đường! Tôi không hiểu anh đang nói cái gì!"

"Phía trên này khắc, là tên viết tắt của ta."

"Tôi căn bản không biết đó là tên viết tắt của anh!" Khiết nhi hoảng hốt kêu to, ở dưới ánh mắt nghiêm khắc xem kỹ của anh, vẻ mặt có chút chật vật.

"Cô không biết? Nhưng Luân Đôn ai cũng đều biết, ta luôn luôn muốn tìm người có thể trồng ra cây uất kim hương độc đáo nhất thế giới" Simon nở một nụ cười lạnh.

Toàn bộ quý tộc Luân Đôn dường như đều mê mẩn cây uất kim hương.

Hôm nay Hà Lan dựa vào xuất khẩu cây uất kim hương đến nước Mỹ, tạo ra rất nhiều tiền lời, các quý tộc Âu Châu vẫn yêu thích cây uất kim hương như cũ, thường thường mở hội cây uất kim hương, trưng nó chung quanh các chỗ thu mua các loại hoa độc đáo, mượn điều này thỏa mãn lòng hư vinh của bọn họ.

Càng đừng nhắc tới nữ vương Victoria ở mùa hè năm nay, trong cung đình cử hành lễ triển lãm cây uất kim hương, đến lúc đó tất cả thành viên hoàng thất cùng quý tộc đều sẽ tham dự, thi tranh vẽ cây uất kim hương điểm lệ, không có ai muốn trở thành người thua cuộc, mất mặt.

Anh ta không chỉ muốn thắng được trận thi đua cung đình, cũng muốn mượn cơ hội này, khai thác cây uất kim hương để sản xuất ra nước ngoài.

Chỉ cần có thể tạo ra giống cây uất kim hương có một không hai, anh ta liền có thể xưng bá trong thị trường cây uất kim hương, càng có thể chứng minh không phải chỉ có Hà Lan mới có thể trồng ra loại cây uất kim hương hoàn mỹ.

"Vây... Không liên quan đến tôi." Ánh mắt bắt buộc của anh ta khiến người khác kinh hãi, Khiết nhi ngạc nhiên chuyển động nhẹ gáy, ngực cuộn cuộn nổi lên tầng tầng sóng biển, phập phồng kịch liệt.

Simon đến gần cô, vươn một ngón tay, nâng cằm cô lên làm cô lạnh cả người, đôi mắt màu lam âm lãnh chăm chú nhìn vào mắt cùng đáy lòng cô.

"Cô gái, tên của cô là gì?" Hơi thở của anh ta nồng đậm tràn ngập tính xâm lược, làm lông gáy của cô dựng ngược hết cả lên.

"... Khiết nhi."

Sau đó, ánh mắt của anh ta quét xuống, như ngọn lửa vô hình, một đường thiêu đốt cổ, xương quai xanh của cô, cuối cùng dừng lại ở bộ ngực cao vút của cô.

Hô hấp ngắn ngủi của cô đình chỉ, cả chiếc dạ dày như xoắn lại, co rút nôn nao khó chịu, cô gần như muốn mở miệng cầu xin anh ta di dời ánh mắt.

Vài giây đồng hồ dài như một thế kỷ cuối cùng trôi qua, ánh mắt chăm chú của Simon bắt đầu ngược lên, Khiết nhi lộ ra vẻ mặt như được đại xá.

Nhưng chuyện phát sinh ở giây kế tiếp, làm cho cô không thể cười nổi nữa.

Simon ôm chặt người cô, áp sát cơ thể đang run rẩy không ngừng, khóe miệng cong lên, nói thật như đang đùa, tuyên bố: "Ta đã đổi ý, cô không thể rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Khiết nhi gần như tuyệt vọng mở mắt ra, nhìn lên điều khắc trên trần nhà làm từ đá thạch cao, ngang qua giấy dán tường hình hoa lửa sắc sỡ, lần thứ một nghìn lẻ một cô tự nói với chính mình rằng đây không phải là sự thật...

"Tiểu thư, cô phải ăn một chút gì đó, nếu không cô sẽ không chống đỡ được." Người hầu gái gõ cửa đi vào, trên cái khay trong tay cô ta là một chén canh bơ thơm lừng nóng hổi, mùi thơm nhanh chóng tràn ngập mũi cô, bởi vì đói khát mà khứu giác trở nên cực kỳ nhạy cảm.

"Tôi không ăn, cô dẹp đi." Khiết nhi nhắm mắt, vẫn như cũ nằm ở trên giường, mờ mịt nhìn trần nhà.

Cái tên Simon lật lọng khôn kiếp! Từ sau khi phát hiện ra hạt mầm và thân củ cây uất kim hương trên người cô, còn có cái đồng hồ cổ chết tiệt kia, làm cho cô bị hoại nghi và bị đưa vào một ngôi biệt thự tại trung tâm chợ ở Luân Đôn.

Hắn tựa như đã phát hiện ra một món đồ chơi thú vị - à không, từ trong xương tủy, hắn đã là một thương nhân lãnh huyết vô tình, thích ăn tươi nuốt sống người khác, cô đối với hắn mà nói, chỉ là một công cụ có thể làm tăng doanh thu.

Hắn cho rằng cô là dị nhân trồng hoa đến từ phương Đông, nên trên người mới có nhiều hạt mầm cùng thân củ cây uất kim hương, thậm chí hắn còn cảm đi của cô cây uất kim hương màu đen đã khô héo một nửa.

"Nghe nói, cô đang tuyệt thực để chống đối?" Thân ảnh cao ngất đang vận trang phục cười ngựa của Simon xuất hiện tại cửa gian phòng, trên người mang theo hơi thở rừng rậm hoang dã.

"ANH!" Khiết nhi chống hai tay, nhanh chóng từ trên giường bắn người lên, giống như một chú dê nhỏ đang bị dồn vào tuyệt cảnh hướng về phía hắn bùng nổ."Anh là một kẻ lừa đảo tồi tệ! Nói để tôi rời đi! Anh nói không giữ lời!"

Simon nhếch khóe môi, nhưng không phải là mỉm cười, mà chứa đựng sự tự phụ mà cô không thể nói rõ.

Cô rõ ràng là đang đói bụng đến văng đầu hoa mắt, sắc mặt tái nhợt, nhưng bởi bất gặp đôi mắt màu lam của hắn mà dạ dày đang phát đau vì đói bụng lại bắt đầu co rút, nhịp tim cũng gia tăng mạnh hơn một cách kỳ lạ.

Chao ôi! Người đàn ông này tựa như ma quỷ đẹp mê người, cô tin rằng, toàn thế giới phụ nữ đều nguyện ý dùng linh hồn để đổi lấy tình yêu của anh ta. Nếu anh ta chấp nhận.

Trong khoảng thời gian này, cô đã biết đại khái tình huống của Luân Đôn - Chủ yếu về sự phân bố thế lực của các quý tộc.

Mặc dù là thân đang ở một vùng quê nước Anh, hơn nửa đời người chưa từng tới đây, chưa thấy qua cầu Luân Đôn, cũng chưa từng đứng bên cạnh bờ sông Thames nhìn những nông dân, công dân của đất nước này có hình dáng như thế nào, dù có quê mùa đến mức nào thì ai cũng tuyệt đối sẽ nghe đến cái danh hai đại gia tộc của Charlemagne cùng Hoult.

Đây là hai đại gia tộc giàu nhất nước Anh, có quan hệ hệt chẽ với thành viên hoàng thất, lại có truyền thống thừa hưởng tước vị cha truyền con nối, có lực ảnh hưởng hết sức quan trọng, liên quan đến tình yêu của người thừa kế của hai đại gia tộc, hoặc những câu chuyện về việc hai gia tộc là kẻ thù truyền kiếp tranh đấu nhau, không khỏi trở thành vấn đề bàn tán, chuyện phiếm sau bữa cơm của mọi người.

Tất cả đều biết, Worth-nNgười thừa kế gia tộc Hoult và Simon- người thừa kế gia tộc Charlemagne đều bằng tuổi nhau, cao lớn điển trai, nghiêm nhiên là hai vị công tước trẻ tuổi được chú ý nhất trong giới thượng lưu ở Luân Đôn.

Worth. Hoult trời sanh tính tình phong nhã lãng mạn, rất được nhiều người kính yêu, nhất là những cô gái trẻ chưa lập gia đình đều vì anh mà khuynh đảo.

Simon cũng đẹp trai không thua kém Worth, nhưng các phái nữ lại vừa thương vừa sợ anh, đơn giản là tính tình của anh hay bất thường, không quan tâm đến những lễ nghi phiền phức của giới quý tộc, cũng không cần quan tâm đến người khác nghĩ gì về mình.

Anh ta đầu tư vào quán rượu, nhà chứa, thậm chí là sòng bạc, có qua lại với đủ loại hạng người, hơn phân nửa quán rượu lớn ở Luân Đôn đều thuộc về anh, những tên lưu manh giang hồ khi thấy anh đều phải cúi đầu xưng thần.

Tác phong làm việc tàn nhẫn, tâm tư thâm trầm, đối với người mạo phạm anh đều trừng trị không chút lưu tình. Không thể nghi ngờ, Simon là nhân vật nguy hiểm nhất trong giới thượng lưu, làm người ta nghe danh đều khiếp đảm.

Đối mặt với tên công tước có tiếng xấu ác ôn này, Khiết nhi biết mình không có phần thắng. Cô chỉ muốn rời đi, nhưng không biết vì nguyên nhân gì đã khiến hắn ta giam lỏng cô.

"Sự thành tín chỉ được sử dụng khi nói đến chuyện làm ăn, giữa tôi và cô, có làm ăn hoặc làm bất kỳ giao dịch nào đáng nói sao?" Simon không chút nhúc nhích nhìn cô, miệng lãnh khốc gần như tàn nhẫn.

"Tại sao anh không thả tôi đi?"

"Tôi đã nói rồi, chỉ cần cô đồng ý lưu lại làm việc cho tôi, tôi sẽ trả tiếp tục tự do cho cô." Hắn nhướng đôi mi màu nâu, gọi cảm làm người ta sôi giận.

Ngày ấy hắn chất vấn cô, tại sao lại có được cây uất kim hương màu đen, về mặt cô lại mang nét không hiểu giá trị của nó đối với hắn, đó là do cô trồng thân củ cùng hạt mầm trong gói đều là của cô.

Ngay lập tức Simon liền hạ quyết tâm, sẽ không để cho cô rời đi. Một người có hiểu biết về cách trồng ra giống cây uất kim hương độc đáo này, giá trị cao hơn so với một túi vàng ròng, hắn cần cô gái này lưu lại làm việc cho hắn.

"Tôi không muốn." Tiếng nói ngọt ngào của cô lúc này lại hơi run run, nếu cô muốn cự tuyệt một người đàn ông như vậy, nhất định cần phải có rất nhiều dũng khí.

Mấy đêm nay, cô cứ nhìn chiếc đồng hồ cổ bằng bạc, vuốt ngón tay lên hoa văn và chữ viết tất được khắc trên đó, cô có thể cảm giác được có một lực

hút muốn cô lưu lại nơi này cạnh bên Simon.

Cô tin rằng việc hai người gặp nhau không phải là sự ngẫu nhiên, cô sợ hãi lực hút này, cũng sợ hãi bản thân thực sự sẽ vĩnh viễn lưu lại ở nơi này, cho nên cô mới liều mình kháng cự.

Cô không nên vì bị uy hiếp, bị mê hoặc mà gật đầu lưu lại. Có một cổ cảm giác kỳ dị làm cho cô run sợ, trực giác phái nữ nói cho cô biết, cô rất có thể sẽ bị tổn thương bởi người đàn ông lãnh khốc này, hoặc là... Làm mất cái gì.

Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào cô, tựa như dã thú đang săn con mồi, thân hình cao to của Simon đột nhiên di chuyển, bắt đầu xâm nhập khoảng cách an toàn do cô cố ý tạo ra.

"Anh muốn làm cái gì?" Cô nuốt nước miếng, yết hầu mảnh khảnh vì vậy mà chuyển động nhẹ. Đang lúc hấn hết sức chăm chú nhìn mình, toàn thân cô đều cảm thấy rung động, một điểm nhạy cảm trong cơ thể tựa hồ bị đốt cháy.

Simon mím môi không nói, chỉ đi về phía trước.

Cô từng bước lui về sau, vòng qua bốn trụ giường gỗ lớn được khắc hoa đào, thẳng đến khi phía sau không còn đường lui, đứng trước mặt tường trong cùng, thân cô cứng ngắc đầy vẻ đề phòng.

Lúc này cô như con mồi bị dồn vào góc tường, chỉ có thể đứng nhìn dã thú xinh đẹp tiến lại gần, một tay chống lên mặt tường, một tay nâng người của cô lên.

Xúc cảm như chạm vào tơ lụa tinh tế làm nội tâm Simon kinh ngạc. Da thịt của phụ nữ Đông Phương tại sao lại mềm mại như thế, hai gò má cô đỏ ửng, làn da sáng bóng tựa như cánh hoa mềm mại.

Đôi mắt đen láy long lanh ẩn chứa ánh nước, bên trong là vẻ sợ hãi không xa lạ gì đối với hắn.

Cũng không kém cô, rất nhiều người đều sợ hãi hắn, nhưng...

Trong ngực tự nhiên căng thẳng, Simon vốn chỉ nghĩ đến việc cảnh cáo cô, cho cô một chút giáo huấn, nhưng tại phút giây này, lại phát hiện da thịt cô gái người Đông Phương này so với những người phụ nữ anh từng chạm qua mềm mại, mịn màng hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên gặp cô, Simon đã bị mái tóc đen thẫm bí kia hấp dẫn. Ngay tại giờ khắc này, ngũ quan đoan trang, tinh xảo như được khắc họa trên gương mặt hình trứng, hai hàng lông mi đen dày giống như cánh bướm run rẩy.

Tuy không phải là khuynh thành tuyệt thế, nhưng cô lại một một nét đẹp tinh tế độc đáo đặc biệt mà chỉ riêng phụ nữ Đông Phương mới có, lại gọi lên dục vọng của đàn ông phương Tây. Bao gồm hắn.

Yết hầu chuyển động từng chút, giống như đang khát, Simon không quản được bộ phận kia trong cơ thể, bế cô lên, đem môi áp sát vào.

Khiến nhi không nhúc nhích, hai vai rụt lại, biết rõ nên né tránh, đôi môi ướt át lại run rẩy ngẩng lên, giống như khát vọng đón nhận nụ hôn bất ngờ.

Sau màn mở đầu như thế, đôi môi hai người hoàn toàn hòa quyện vào nhau, Simon thở mạnh một hơi, đột nhiên lui người ra.

Tếng thở dốc của đôi nam nữ quanh quẩn ở bên trong phòng. Hai người đứng nhìn nhau, ngực đập phập phồng lên xuống, vì thiếu không khí nên dùng sức hô hấp.

Khiến nhi cho là mình đã tránh được một kiếp, thân thể căng thẳng vừa mềm nhũn, ngực Simon đột nhiên áp đến, đè ép bộ ngực mềm mại của cô, như đóng đinh cô vào tường.

"Không..." Cô thở gấp, phát ra tiếng hô nhỏ, đôi tay bị hắn khóa chặt ở hai bên mặt, bởi vì tuyệt thực, nên cô hoàn toàn không có sức chống cự.

"Cô không rõ mình đang giao tiếp cùng ai." Hắn rũ đôi mắt màu lam xuống, tiếng hừ lạnh, trầm thấp mạnh mẽ thoát ra ngoài cổ họng khi cô mả sát vào người.

"Tôi biết... Anh là vị công tước ác danh nổi tiếng tại Luân Đôn- Simon. Charlemagne." Thân thể của cô phát run, trái tim bên dưới bộ ngực mềm mại đập loạn nhịp, làm cô cảm thấy sợ, vì hành động xâm chiếm của hắn, và nhất là sự rung động của phái nữ trong cơ thể cô rất chân thật.

Sự tà ác lại mang theo gọi cảm, thân hình nam tính, tráng kiện tỏa ra hương rừng nhẹ nhàng khoan khoái, tất cả hắn đều có, hữu hình, vô hình, tất cả đều bao quanh cô.

"Chỉ sợ cô không rõ, khi ta muốn một người thần phục, thì sẽ không từ bất cứ thủ đoạn gì."

Hắn duyên dáng nhếch môi, thành một đường cong tà ác lại kêu gọi, trong giây phút ngắn ngủi làm cô choáng váng, bên tai chỉ nghe tiếng tim mình thùng thùng mạnh mẽ vang lên tiếng đập.

Đầu ngón tay ấm áp chạm vào người cô, cô thấy đôi mắt màu lam của hắn chớp động, ánh sang trong mắt vụt tắt.

Rồi sau đó, hắn hung hăng hôn cô.

Nụ hôn này giống ngọn lửa bùng cháy lan ra đồng cỏ, đem tế bào toàn thân thiêu đốt.

Simon vẫn cho rằng, phương thức tốt nhất để giáo huấn phụ nữ, chính là làm cho cô ta cảm miệng, tốt hơn nữa là nghe lệnh làm việc, biện pháp trực tiếp hữu hiệu nhất là che môi cô ta lại.

Vốn chỉ là rắn dạy, không có cảm tình, nhưng khi hắn đem lưỡi thăm dò vào khoang miệng mềm mại, cuốn vòng lấy lưỡi của cô, nếm được diễm hương mùi vị thơm ngon, rắn dạy liền biến đi.

Tựa như hai thỏi nam châm, trong thời gian ngắn điên cuồng khát vọng đụng chạm lẫn nhau, cùng nhau hợp thành một thể.

Nụ hôn này, mang lại cảm giác kinh người cho bọn họ!

"Đi..." Đang mở miệng lên tiếng, đột nhiên đầu lưỡi bị cuốn mất, buộc cô phải nuốt xuống những lời còn lại, cảm giác xấu hổ trong lòng dâng lên một loại sung sướng mãnh liệt.

Mùi hương trên cơ thể cô bay lên nhẹ nhàng, tựa như hương hoa thiên nhiên, lại chứa mật ngọt, hắn tận tình treu chọc cô, không hề tiết chế chút.

Môi của cô có một loại ma lực, làm cho thân thể luôn tự chủ cực kỳ tốt của hắn không thể tự mình khống chế, dùng đầu lưỡi cạy, làm cho cô phải vì hắn mở ra cánh môi, dùng hơi thở hùng dũng mê hoặc cô, làm cho cô dùng thân thể tinh khiết non mềm tiếp xúc.

Cảm giác tinh khiết... Đây không phải là tình cảm... Không! Đây không phải là thứ cô muốn!

Khiết nhi đột nhiên thức tỉnh, cổ dùng sức đẩy mạnh, rời khỏi môi hắn. Đôi gò má cô ửng đỏ, sáng bóng như phấn hoa hồng, đôi môi sưng đỏ như đoá hoa.

Đối mặt với phản kích của cô, Simon chỉ phát ra tiếng cười khàn khàn, trầm thấp vẻ vui thích. Hai tay của hắn vẫn như cũ khóa chặt cổ tay cô, thậm chí không cần tiêu phí nhiều khí lực, đem cô đè sát tường.

"Bây giờ cô hiểu chưa? Đối với một người phụ nữ Đông Phương không rõ lai lịch, ta không cần ra tiếng thỉnh cầu cô thay ta làm cái gì, ta có thể đối với cô muốn làm gì thì làm, thậm chí có thể sẽ đem cô ném về nhà chứa."

Hắn dùng những lời tàn nhẫn nhất trên thế giới này để nói, thân thể của hắn nóng bỏng như lửa đốt, ột lại lạnh như bị tạt nước đá, suy nghĩ trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Hắn đang nghiêm túc. Cô đã xem qua hắn không chút lưu tình cho quát ông chủ nhà chứa một roi, người sống ở nơi long xà hỗn tạp này nhiều năm gặp hắn đều tràn ngập sợ hãi, tuyệt đối đều có lý do.

"Anh không thể làm như vậy, tôi tự do không thuộc về bất kỳ ai." Cô run rẩy nói.

"Không, cô em." Hắn cao giọng tràn ngập khoái chí, ra vẻ ôn nhu gọi, dùng mu bàn tay vuốt ve hai má non mềm của cô. "Tự do của cô, đang nằm ở trong tay tôi. Ta cho cô tự do, cô mới được tự do."

Từ trong lòng dâng lên sự khản trương, tầm mắt của cô hốt hoảng một chút, cánh môi khẽ mở, nhưng không kịp phun ra nửa âm tiết, giây kế tiếp cô đã muốn mất đi ý thức, xụi lơ ở trong lồng ngực vững chắc của hắn.

Bác sĩ ngồi ở bên giường xem chẩn, người làm đi tới đi lui trong phòng, chăm sóc Khiết nhi với sắc mặt đỏ tươi dị thường.

Simon khoanh tay đứng ở một bên giường, sắc mặt âm trầm giám sát hết thảy mọi thứ. Bộ y phục cưỡi ngựa đã được thay ra, hắn mặc chiếc áo somi cổ lật cùng quần tây màu đen, dáng người cao lớn đứng thẳng, mãnh liệt tạo thành cảm giác âm trầm, chèn ép phảng phất trong lòng của mỗi người có mặt ở trong phòng.

Khuôn mặt đỏ cô ửng đỏ, đôi môi trắng bệch, mí mắt đang rung động, tựa hồ như đang tránh cái ôm hoặc là kháng cự cái gì.

Cô đang kháng cự hắn, là bởi vì hành động can rờ cùng sự cảnh cáo âm hiểm ác độc mới vừa rồi của hắn.

Nói vậy giờ phút này trong lòng cô, hắn đại khái không có nhân tính đáng sợ giống như ma quỷ. Simon tự giễu nghĩ.

"Vị tiểu thư này bởi vì không quen với khí hậu, hơn nữa thể lực yếu ớt cùng kinh hách quá độ, nên mới đột nhiên ngã xuống." Bác sĩ nhìn Simon nói. "Nhiệt độ cơ thể cô ấy quá cao, tôi sẽ cho thuốc, nhưng chủ yếu vẫn là cho cô ấy ăn những thức ăn đầy dinh dưỡng để nhanh chóng khôi phục thể lực."

Simon không nói gì, khẽ nâng cánh tay phất một cái trong không khí, bác sĩ gật gù đầu nhích người rời phòng, người hầu gái bên mép giường đang dùng khăn lông ướt lau mồ hôi cho Khiết nhi cũng yên lặng lui ra.

"Không... Không thể..." Khiết nhi đang nằm hôn mê trên giường, cánh môi thì trào mở ra.

Simon ngồi xuống chỗ trống trên mép giường, đôi mắt màu lam sáng bóng có điểm sâu, giống như ánh sáng biến mất ở dưới hồ băng xanh thẳm. Hắn vươn ngón tay cái nhẹ chạm môi cô, cảm giác nam tính còn vẫn vương, bản khoản về nụ hôn vừa rồi.

Nụ hôn đó tuyệt vời đến chết tiệt, tựa như thuốc phiện, làm ý thức của hắn phiêu diêu, tế bào toàn thân đều vui sướng dâng trào.

Hương thơm tinh khiết, ngọt ngào phát ra từ người cô tựa như là ngum cam tuyền trong veo chưa bị ô nhiễm. Hắn tin tưởng nếu bất kỳ một người đàn ông nào có cơ hội chạm vào, nhất định sẽ đánh đổi hết tất cả để chiếm lấy nó.

Đôi mắt màu lam của Simon chợt lóe, một người lãnh khốc hắn, cũng không phải là đáng mày râu không hề có dục vọng. Hắn có bạn gái cố định, thậm chí có một đồng tiểu thư trong giới thượng lưu vừa thương vừa sợ tương tư hắn, quả phụ trẻ tuổi tịch mịch trong giới xã hội thượng lưu hận không thể hàng đêm leo lên giường của hắn.

Nhưng, cô gái này không chỉ khơi gợi dục vọng của hắn, mà còn cả cảm giác đặc biệt khó có thể diễn tả đến tột cùng nó là cái gì.

Không, đó không phải là mối quan hệ tình yêu. Simon phiền não đối với sự tương tượng cường điệu hóa của mình, cũng thử thoát ra suy nghĩ theo cái hôn vừa rồi.

Hắn muốn cô gái này, nhưng chỉ là coi trọng tài hoa của cô, sự hiểu biết về kỹ thuật trồng hoa có thể mang đến tài sản lớn cho hắn, có thể trợ giúp hắn chiếm hết tất cả vinh quang ở cuộc thi hoa trong yến thượng năm nay do hoàng thất tổ chức.

Chỉ như vậy thôi, tự dưới đáy lòng Simon cường ngạnh làm một cái tổng kết.

Khiết nhi đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt đen long lanh mang hơi nước, mông lung chống lại đôi mắt màu lam kia, cô họng khô rất không thể lên tiếng.

Nha, đáng giận, tên bại hoại này muốn làm gì cô đây? Đầu tiên là giống như một thổ phỉ cướp đi nụ hôn của cô, bây giờ thì thế nào? Thừa cơ hội trong khi thể lực cô yếu, chống đỡ hết nổi ngã xuống, lại muốn lấy thủ đoạn tì tiện gì ép cô đi vào khuôn khổ nữa?

Đôi mắt màu lam không chớp nhìn cô, mang vẻ đẹp trai như thiên sứ, nhưng lại làm nên loại hành động không khác gì ác ma. Dù vậy, hắn vẫn như cũ có thể câu đi hồn phách của phái nữ, khiến các cô ấy thành kính thần phục vì hắn.

"Công cuộc tuyệt thực kháng nghị đã chấm dứt." Simon bất ngờ cất tiếng nói lạnh lùng.

Hắn nói cái gì? Khiết nhi bị hắn làm hồ đồ.

"Faith." Simon lớn giọng gọi, cửa phòng đẩy ra, một người hầu gái bưng khay bước vào, bên trên là một chén canh bơ thơm lừng đã được nấu một lần nữa, cùng một mâm gà quay rút xương thơm phức, bánh xốp cùng com và rau dưa.

"Anh không thể ép tôi ăn." Khiết nhi yếu ớt lên tiếng.

"Ta đương nhiên có thể." Simon lạnh lùng liếc cô, nhìn người hầu gái đem khay đặt xuống, lấy ra hai cái gối đệm trang trí bằng ren dài đặt ở phía sau lưng. Khiết nhi, động tác lưu loát đỡ cô ngồi dậy.

"Tôi có thể đưa toàn bộ tất cả thân cù cùng hạt mầm cho anh, tôi tin rằng anh nhất định có thể tìm được người làm vườn tài giỏi hơn tôi." Cô vẫn như cũ không buông cùng hắn thỏa hiệp.

Nụ hôn vừa rồi, thật dọa sợ cô. Nhưng mà, điều chân chính khiến cô sợ hãi, không phải việc hắn bức hôn, mà là bản thân không thể tự chủ được trầm mê, trong cơ thể mơ hồ hưng phấn cùng chờ mong, bị dục vọng của hắn điều khiển, loại cảm giác mãnh liệt này khó có thể ngăn cản.

Thật hỗn loạn! Vô luận là khoảng thời không xa lạ này hay tên công tước có tên Simon trước mắt, đều làm cô rung động đến lạ thường, một thói nam châm lớn có rất nhiều lực hấp dẫn, hết thấy mọi thứ đối với cô mà nói đều là chuyện điên cuồng hỗn loạn.

"Cô cho là mình có lợi thế để thương lượng cùng ta?" Simon cười nhạo cô. "Ta muốn cô giúp ta trồng ra loại cây uất kim hương độc nhất vô nhị."

Ánh mắt Simon như bó đuốc rực lửa, ánh nhìn như thiêu đốt Khiết nhi, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ tiết tấu, ánh mắt mang theo một loại lãnh khốc như sẵn mỗi lần cô run sợ.

Cô trở thành con mồi của hắn? Không! Tuyệt đối không được! Mặc dù nhận thức đối với hắn không sâu, nhưng cô nhìn ra được, người đàn ông này chỉ đề ý đến việc và sự vật có lợi cho hắn, và chỉ giới hạn trong giá trị lợi dụng của đối phương, hơn nữa phải là vật làm hắn cảm thấy giá trị, có hứng thú, hắn mới nguyện ý quan tâm.

Vậy nếu như không có giá trị lợi dụng? Hắn sẽ xử trí người hoặc vật đó ra sao? Không chút lưu tình ném xuống? Hủy diệt?

"Nhưng bây giờ, cô phải lấp đầy bụng trước đã." Simon xoay chuyển ánh mắt, người hầu gái lập tức bưng bát lên, dùng thìa bằng vàng rỗng mức một chút canh, đưa đến bên miệng Khiết nhi.

"Không, tôi không ăn." Cô quật cường quay mặt sang một bên.

"Không ăn, ta sẽ đem cô ném về nhà chứa lập tức." Hắn mím môi mỉm cười.

Nhịp tim chậm rãi bình thường nhất thời đập kịch liệt, Khiết nhi thờ hồn hèn trừng mắt nhìn nụ cười của hắn, trong lòng không nhìn được nguyên rủa - - Đáng giận! Thượng đế rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Lúc sáng tạo ra tên xấu xa này, sao không cho luôn hắn bộ mặt xấu xí đáng ghét?

Mang theo một bụng đầy oán hận, cô quay mặt lại, không thể không mở miệng để cho người hầu gái từng thìa một nuốt cô một ngụm lại một ngụm canh. Nước súp nóng lướt qua yết hầu, làm ẩm dạ dày đã lâu không vận động, cảm giác tốt ấy làm cho cô muốn thờ dài.

Từ đầu tới cuối, Simon chỉ ngồi ở chiếc ghế cổ xưa làm từ gỗ lim đặt sát mép giường, lẳng lặng nhìn cô ăn, đợi cho cô ăn no ngay cả một đầu ngón tay đều động không được, hắn mới đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng dáng cao lớn kia biến mất ở sau cánh cửa, Khiết nhi mới ý thức tới việc: Sau khi cô chịu mở miệng ăn, hắn không uy hiếp cô nữa, cũng không nhắc tới việc muốn cô lưu lại làm việc cho hắn.

Hắn chỉ là muốn tự mình xác nhận việc cô bắt đầu ăn cơm trở lại. Nhận thức này làm cho cô bị hoang mang... Tên ác ma đó, cũng có bộ mặt ôn nhu như thế?

Khiết nhi kinh ngạc nhìn nóc giường thêu hoa văn tinh xảo, cảm giác ăn no nở dạ dày rất ấm, vô hình làm cho ngực nóng lên.

Cô nhắm mắt lại, bắt đầu đem ý niệm không nên có trong đầu loại bỏ, bắt buộc chính mình nên nhanh chóng ngủ một giấc, có lẽ khi ngủ dậy, thân thể cô đã trở lại thể kỷ hai mươi mốt...

Vào đêm, một cái bóng cao to trắng kiện nhảy xuống, yên tĩnh bước vào phòng, dừng lại ở bên giường.

Simon chăm chú nhìn cô gái đang bình yên chìm vào giấc ngủ.

Mặc dù trong ánh sáng mờ mờ, làn da trên thân thể cô gái đang nằm đó còn mịn màng hơn cả loại tơ lụa thượng hạng của Trung Quốc, vẫn là kiểu sáng như nguyệt, ngũ quan xinh xắn trên gương mặt nhỏ xinh thoát nhìn giống như búp bê bằng sứ tinh xảo.

Đôi mắt màu lam lẳng lặng giữ chặt lấy gương mặt đang say ngủ của cô, hắn vươn tay, theo vầng sáng đèn đưa, nhẹ nhàng xoa hai bên má cô.

Xúc cảm non mịn không thể tưởng tượng nổi, xuyên thấu qua ngón tay hắn vào trong cơ thể, dẫn dụ, kích hoạt bản năng chiếm đoạt mạnh mẽ, giống như kẻ vuốt một mảnh tơ lụa mịn màng trơn mềm, hắn yêu thích không thôi, tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Thậm chí dâng lên một ham muốn mãnh liệt, muốn dùng môi chạm vào làn da non mịn của thiếu nữ đông phương đó. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, cũng bắt buộc chính mình thu tay về.

Nhưng ánh mắt hắn không cách nào rời khỏi gương mặt ôn nhu đang ngủ của cô, vẫn như thế lẳng lặng, chăm chú nhìn, tựa hồ có cái gì đang hòa tan trong lòng ngực lạnh giá...

Đây là lần đầu tiên trong đời, hắn phóng túng để cảm giác xúc động ngự trị đầu óc, nghiêng qua một chút, ngón tay được thay thế bằng đôi môi mỏng, cảm nhận da thịt như tơ lụa của cô.

Có lẽ, phương hướng hơi mất chính xác, bởi vì nơi hắn hôn không phải là gò má mà là môi của cô.

Cảm xúc trong người kêu gào, hắn lại tận hưởng hương thơm tỏa ra từ người cô. Không tại sao cả, chỉ là một loại xúc động cùng dục vọng không thể ngăn cản.

Ý thức của Khiết nhi hiện giờ đang bay lơ lửng trong giấc mơ bồng bênh, cô mơ thấy mình đang thưởng thức một loại mỹ thực kỳ dị, không tự chủ hé đôi môi hồng ra, để người hôn trộm tùy ý cắn rờ đem đầu lưỡi tiến quân thần tốc, mút lấy tươi ngọt của cô.

Cô nhất định là bị cuốn vào giấc mơ, trở nên hồ đồ. Ừ, nhất định là vậy.

Khiết nhi thì thảo rên khẽ, tiếp tục chìm sâu vào mộng đẹp.

Sau mấy ngày ăn uống bồi dưỡng, thân thể của Khiết nhi khôi phục rất nhanh, thậm chí cô còn hoài nghi mình sắp biến thành một con heo mẹ chỉ biết ăn rồi ngủ.

Simon ngẫu nhiên sẽ vào phòng đến thăm và nhìn ngắm cô - hoặc nên gọi là giám thị? Hắn thường xuyên không nói câu nào, chỉ dùng đôi mắt màu lam xinh đẹp kia ngó nhìn cô, nơi đó chứa rất nhiều cảm xúc không thể diễn tả, cô đoán không ra.

Cầm chiếc đồng hồ cổ trong tay, Khiết nhi đứng ở trước cửa sổ, ánh mắt chán đến chết nhìn phong cảnh xa xa, phía sau truyền đến âm thanh cửa mở.

Cô xoay người, phát hiện người hầu gái khi rời phòng đã quên đóng cửa lại, nói cách khác, cánh cửa căn bản không khóa lại?

Khiết nhi mừng rỡ như điên cầm chặt đồng hồ cổ, đẩy cánh cửa phòng vội khốn cô ở nơi này nhiều ngày ra rồi đi.

Hành lang vô cùng rộng mở, Khiết nhi cảm giác mình giống như Alice lạc vào thế giới khác, cô tò mò chuyển động đôi mắt, ánh mắt đặt đến chỗ nào cũng đều lộ vẻ đại người, khen ngợi xa hoa.

Đại khái là gặp phải người hầu gái đang nghỉ ngơi hoặc trong thời gian thay ca, Khiết nhi không gặp trở ngại, bị ai ngăn cản khi thám hiểm đoạn đường này.

Từ thang lầu đi lên, cô không biết rõ là mình đang ở tầng mấy của tòa lâu đài cực kì cao này, nhưng chỉ vì lòng hiếu kỳ quá phá mà xâm nhập tòa kiến trúc mang theo phong cách Victoria xinh đẹp này.

Bước lên bậc cầu thang cuối cùng, một chuỗi âm thanh, tiếng cười truyền vào tai, cô cẩn thận nghe một lát, phát hiện tiếng cười kia là từ sau cánh cửa màu đỏ truyền ra.

Cô đến gần, may mắn phát hiện cánh cửa đỏ không hoàn toàn đóng kín. Tò mò, cô đem hai mắt đặt sát vào khe cửa, theo ánh sáng từ trong phòng truyền ra, có hai thân ảnh một lớn một nhỏ ngồi ở trên sàn được lót gỗ.

Simon đang gập đầu gối lại, một chân dài đặt trên mặt đất, một cô gái nhỏ tóc nâu ngồi ngay ngắn ở trước người hắn, trong tay cầm một quân cờ kỳ sĩ, cúi đầu nhìn bàn cờ đen đỏ xen nhau.

"Không đúng, em phải đi phía trái hai nước, lại đi lên một nước." Khi cô gái nhỏ bắt đầu đặt quân cờ kỳ sĩ, Simon không ngại phiền sửa đúng cô.

"Tại sao?" Cô gái nhỏ không hiểu ngược đôi mắt to lên, đáng vẻ thơ ngây làm người ta mỉm cười.

"Bởi vì đây là quy tắc trò chơi, quy tắc là không thể bị phá vỡ." Simon vươn ngón tay nhắc quân cờ quốc vương, nhẹ điểm một cái lên chóp mũi che kín bởi tàn nhang của cô gái nhỏ.

"Nha." Cô gái nhỏ nhú nhú lỗ mũi, miễn cưỡng chấp nhận.

Nhìn trong phòng một lớn một nhỏ trò chuyện với nhau, Khiết nhi cực kỳ kinh ngạc.

Người đàn ông đáng ghét kia, người đàn ông có tâm địa ác ma kia, người... Nói ngắn gọn lại, người đàn ông làm người khác sợ hãi này lại có thể có bộ mặt ôn nhu như thế.

Cô rung động sâu sắc, trong ngực đầy kinh hoàng, một tia ảm áp rót vào đáy lòng.

"Ai, ở đó?" Phát hiện ngoài cửa có bóng đen, khuôn mặt đang mỉm cười trở nên lạnh lẽo, Simon lạnh lùng đề cao âm lượng.

"Ừ... Tôi." Khiết nhi đẩy cửa ra cùng hắn nhìn nhau, sự sợ hãi đối với hắn vào giờ khắc này toàn bộ đều bốc hơi.

Sắc mặt Simon phát lạnh, lập tức đứng lên, ném quân cờ trong tay, cô gái nhỏ không biết làm sao ngửa đầu nhìn hắn.

Một trận tiếng bước chân dồn dập leo lên cầu thang - đoàng đoàng đoàng truyền đến, Khiết nhi xoay người, thấy một người thất kinh đi vào thư phòng.

"Mẹ!" Cô gái nhỏ đứng bật dậy, chạy về phía người hầu gái kia.

"Công tước đại nhân, hầu gái thật xin lỗi, trong khi hầu gái phải đi phơi quần áo, Emma liền tự mình chạy lung tung... hầu gái cam đoan tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa!" Người hầu gái ôm chặt cô gái nhỏ, sợ hãi đọng đầy trong ánh mắt của cô ấy.

Khiết nhi nhìn về phía Simon, đường cong trên gương mặt điển trai lúc này hiện lên vẻ hung tàn lạnh lẽo, đôi mắt màu lam lạnh lùng liếc nhìn mẹ con kia.

"Nó tự tiện chạy vào thư phòng của ta, hẳn là nên bị trừng phạt." Hắn vô tình nói.

"Không! Công tước đại nhân, thật xin lỗi Emma đã mạo phạm ngài, nhưng nó còn nhỏ như vậy, hầu gái nguyện ý chịu phạt thay nó!" Người hầu gái hoảng sợ hô to.

"Đủ rồi! Không được phép ở trong thư phòng của ta là hết." Giọng của Simon càng lạnh lùng hơn. "Đi xuống đi, ta sẽ đem chuyện này giao cho Roniacol xử lý." Roniacol là quản gia nơi này.

Sợ hãi sẽ chọc giận Simon hơn, người hầu gái không dám lên tiếng nữa, khoé mắt rơi lệ ôm con gái mình rồi khỏi thư phòng.

Tại sao? Một khắc trước ôn nhu, sau khi có sự xuất hiện của người ngoài, liền đổi thành bộ dạng lãnh khốc vô tình, hẳn tại sao lại muốn mọi người đều sợ hãi hắn?

Khiết nhi mơ hồ nhìn hắn, ngực hơi run rẩy, nhất thời không thể đem tâm tư từ trên người hắn kéo trở về.

"Là ai cho cô rời phòng?" Đôi mắt màu lam của Simon lạnh như băng chuyển về hướng cô.

"Cửa phòng không có khóa."

"Đó cũng không có nghĩa là cô có thể tự tiện đi khắp nơi."

Sự lãnh khốc cùng ngạo mạn của hắn sẽ không phải chỉ là một lớp mặt nạ? Hoang mang nổi lên trong lòng, cảm giác của Khiết nhi đối với Simon càng ngày càng hỗn loạn.

"Xem ra tình trạng thân thể của cô đã khôi phục hoàn toàn, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện chút, kế tiếp cô nên bắt đầu làm việc rồi." Hắn nhếch môi.

"Tôi không hề đồng ý lưu lại." Cô nói, đáy lòng cũng là tràn đầy do dự.

"Tốt lắm, hãy về và chuẩn bị trở về nhà chứa."

"Anh - - không thể uy hiếp người ta như vậy!" Khiết nhi tức giận vùng đôi bàn tay trắng như phấn. Đáng giận, cô có chết cũng không muốn trở lại cái nơi xấu xa đó!

Cô tự nhận tính tình mình không tính là tệ, được bạn bè công nhận là người hòa đồng, đại sứ hòa bình, nhưng đối mặt với chuyện chuyên quyền độc đoán này cùng người đàn ông lãnh khốc bá đạo, bạo lực trong cơ thể cô dự định là sẽ rục rịch.

"Xem ra cô đã đồng ý." Đôi mắt màu lam thẳng tắp nhìn vào đáy mắt cô, tìm được sự thỏa hiệp chán nản. "Nhưng ta cảnh cáo cô một tiếng, bên cạnh ta cho tới bây giờ và sau này sẽ không thiếu phụ nữ, ta mang cô trở về, chỉ có một mục đích rõ ràng là muốn cô làm việc cho ta."

"Yên tâm đi, tôi nguyện ý yêu một con sói máu lạnh, hoặc là một con hổ tàn bạo, cũng sẽ không yêu anh, một người lãnh khốc vô tình." Cô cắn môi, đôi mắt vì tức giận mà ngân ngấn nước.

Simon nhếch miệng, đến gần cô, thuận tay bắt lấy đôi bàn tay trắng như phấn kia, đôi mắt màu lam che dấu sự lười biếng nhìn cô. "Ta chỉ là đang nhắc nhở cô đừng đắc ý vĩnh viễn, quên thân phận của mình, cũng không có nói xác định rằng không cho cô yêu ta."

Khuôn mặt Khiết nhi thoáng chốc ửng hồng, hai tay vịn chặt lần vẩy, lúng túng thay mình cãi lại: "Là anh lúc trước nói dối tôi."

"Ta chỉ nói là không thiếu phụ nữ, cũng không nói lo lắng cô sẽ yêu ta." Trên môi Simon buông xuống nụ cười chói mắt dị thường, làm cho cô xấu hổ tội đĩnh. "Huống hồ, phụ nữ bên cạnh ta chỉ phân hai loại, một loại là không có đầu óc, chỉ có thể giúp ta làm ấm giường; một loại thì có thể giúp ta làm việc, trừ hai loại đó ra, không có loại thứ ba."

"Đối với anh mà nói, đàn bà như thế nào là loại thứ ba?" Cô biết không nên hỏi nữa, nhưng vấn đề này không thể không được bay ra khỏi miệng, cho dù ảo não cũng không còn kịp rồi.

"Người con gái mà ta yêu." Simon lạnh lùng nói.

Khiết nhi ngẩn ra, có chút kinh ngạc cũng có chút khốn quẫn. Kinh ngạc, là vì cô không hiểu, hắn tựa hồ muốn người khác sợ hãi hắn, cũng không cần người khác kính yêu hắn; khốn quẫn, là vì ánh mắt hắn nhìn chằm chằm cô, tựa hồ có thâm ý khác, cảnh cáo cô cái gì.

Cảnh cáo cô cái gì? Cô thừa nhận mình đối với hắn có một loại tò mò rất sâu, không tự chủ được muốn tiếp cận, nhưng việc này cũng không có nghĩa là cô nhất định sẽ yêu hắn, phải không? Đúng là tên xấu xa ngạo mạn...

"Anh có một gương mặt xinh đẹp, tôi tin tưởng nhất định có rất nhiều phụ nữ sùng bái anh, yêu anh, thì làm sao anh có thể dám chắc chắn rằng anh có thể đoán chính xác, loại phụ nữ nào sẽ không có ý nghĩ sai lệch với anh, và loại nào sẽ làm ấm giường anh?"

Simon nâng đầu ngón tay thon dài lên, lướt qua làn da nơi khóe mắt, cười như giễu cợt: "Bởi vì ta có mắt."

"Đôi mắt chỉ thấy được mặt ngoài, yêu một người phải dùng tâm để cảm thụ."

"Thì sao? Ta không cần."

"Anh đề ý cái gì? Tiền? Mặt mũi Công Tước?"

Phát hiện cảm xúc của cô có chút kích động, Simon ngược lại vẫn ung dung nở nụ cười, cũng không quan tâm khẩu khí của cô có quá mức vô lễ hay không. Cô cũng giống như vị công tước phu nhân mới nhậm chức tại nhà Hoult, tuyệt không đem quý tộc để vào mắt.

"Ta đề ý cái gì, thì có liên quan gì đến cô?" Simon liếc mắt giễu cợt nhìn cô.

"Nhưng tôi nghĩ, tôi quyền lợi được biết, một gã xấu xa bức bách tôi làm việc cho anh ta, đến tốt cùng là như thế nào?"

"Cô không cần hiểu rõ về ta, bởi vì nó không nằm trong phạm vi công việc của cô." Simon buông lỏng bàn tay đang giữ cô ra, xoay người đưa lưng về vào mặt cô, độc đoán chấm dứt cuộc đối thoại.

Khiết nhi cắn môi, trừng mắt nhìn vào bóng dáng kia, dùng hết khí lực dưới đáy lòng máng hấn, lại không phát hiện, trong đầu hình ảnh từ đầu đến cuối dừng lại ở diện mạo ôn nhu mới vừa rồi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nơi đây là nơi nghỉ luận của gia tộc Charlemagne ở trang viên ngoại ô Luân Đôn – để tiện cho việc hội nghị, các quý tộc bình thường ở Luân Đôn thời đại Victoria có chuẩn bị một ngôi biệt thự ở ngoại ô hoặc trang viên ở nông thôn cho mọi người quay về nghỉ ngơi trong khi giải lao, tạm dừng hội nghị.

Trong vườn hoa mênh mông vô bờ, Khiết nhi cầm lấy cái xẻng, đem đất cát màu có tính chất thoát nước tốt làm buồng, sau khi xem xét và chia đều mật độ gieo trồng cách nhau khoảng cách cao nhất, ở mỗi 8cm đem hạt giống gieo lên mô đất cao gieo từng hạt vào mật độ cố định.

Phương hướng này là cô có ý chọn lựa để làm vị trí trồng bởi vì nó có thể chắn gió, và không che khuất ánh mặt trời.

Luân Đôn thời khắc này là vào đúng tháng mười hai trời đông giá rét, là mùa thích hợp trồng cây uất kim hương, khí hậu càng thấp, mùa hoa càng dài. Gieo mầm vào mùa đông, thân củ sẽ bắt đầu mọc rễ, rồi trưởng thành một thân cây, một tới hai tháng sau sẽ nở hoa.

Đợi cho đóa hoa nở đến cực hạn, thì mầm cây thân củ sẽ héo rũ, nhưng sẽ cho ra quả cầu nhỏ trong đó có chứa hạt giống, đến lúc đó đào lên cất lấy, bảo tồn trong kho ướp lạnh với nhiệt độ thích hợp, đợi đến mùa thu thì gieo hạt giống trong đó xuống một lần nữa.

Bởi vậy, cây uất kim hương có thể sinh tồn ra hoa, cũng có thể tạo nên cây khác có màu sắc và hoa văn tương tự, nhưng nếu muốn gây giống, trông ra giống khác, tạo ra màu sắc và hoa văn đặc biệt, đó lại là một kỹ thuật khác.

Có khi trên đóa hoa xuất hiện những đốm đặc biệt, cũng không có nghĩa nó là một gốc cây uất kim hương đặc biệt, mà là bị bệnh ở hạt giống, hoặc là do đã bị côn trùng phá hoại làm hoa sinh bệnh, xuất hiện hiện tượng đó.

Nếu muốn tạo sản phẩm mới loại mới, phải chọn dùng hạt mầm khỏe mạnh, quá trình đào tạo rắc rối, rườm rà, hơn nữa phải chờ trên ba đến bốn năm mới có thể nở hoa.

Chính bởi vì như vậy, nên toàn bộ quý tộc Âu Châu vào thế kỷ mười sáu điên cuồng vì cây uất kim hương thì hoa thương tại Hà Lan cứ đào tạo ra sản phẩm loại mới, tăng giá cả ào ào, nhưng bởi vì phải chờ ba đến bốn năm mới có thể biết sản phẩm mới có hình dạng, màu sắc và hoa văn như thế nào, bởi vậy ngân hàng đưa ra chế độ giao dịch kỳ hạn giao hàng.

Ai có thể ngờ, kỳ hạn giao hàng và giao dịch được xuất hiện bởi những đóa uất kim hương xinh đẹp.

Khiết nhi đứng lên, nhìn về phía một mảnh hoa viên rộng lớn vô biên khác. Mấy ngày trước, cô cùng với người làm vườn đã đem hạt mầm gieo xuống, chuẩn bị tiến hành tạo ra phiên bản mới, nơi này còn lại là những hạt giống cực khỏe mạnh.

Cô dám vỗ ngực đánh cược, ở thế kỷ mười chín tại Anh quốc, tuyệt đối không có ai biết nhiều về cây uất kim hương hơn cô.

Thân là cô gái bán hoa, từ thời tiểu học trồng hoa cỏ như thế nào, hàng năm đều đến Hà Lan thăm hỏi di - một người có thu nhập dựa vào việc trồng cây uất kim hương, hơn nữa lại có sự hiểu biết tri thức về nghề làm vườn đến từ thế kỷ hai mươi một, nên cô chắc chắn là một chuyên gia

Đó cũng là kỹ năng duy nhất giúp cô sống sót bình yên ở chỗ này, ngoan ngoãn giúp Simon hoặc các quý tộc khác trồng và tạo ra cây uất kim hương.

Đến nỗi trở lại chuyện ở thế kỷ hai mươi một, cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, mỗi đêm chỉ có thể nhìn chăm chú cái đồng hồ cổ cổ quái kia, lại không suy nghĩ được gì hết.

Bết bát nhất là...

Cô sợ hãi mình ở nơi này càng lâu, sẽ dần quên đi ý niệm nhớ nhà trong đầu cảm giác, kháng cự cái thời không này cũng càng ngày sẽ càng yếu đi.

Đơn giản là do người đàn ông lãnh khốc âm trầm kia - Simon. Charlemagne.

Khiết nhi thờ dài, ngồi xồm xuống tiếp tục làm công việc gieo trồng còn đang bỏ dở, hồn nhiên không biết, ở cách đó không xa, từ cửa sổ lầu hai có một ánh mắt, chăm chú nhìn theo mỗi động tác của cô.

Simon theo từ trong cửa sổ thư phòng đi xuống nhìn ra xa, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn, yếu đuối đang cúi xuống bận rộn trên bãi đất trống ở hậu viện rất, tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng tâm mắt gắt gao lại tùy ý tiết lộ, hẳn luôn muốn che dấu hoặc là dè dặt sự dễ ý.

Chẳng qua là chỉ là một người phụ nữ Đông Phương, có khả năng giúp đỡ hắn trồng và tạo ra cây uất kim hương, lại có thể làm hắn hứng thú hoặc là động tình sắc dục, không có cái gì đặc biệt.

Ngay từ đầu, Simon đối với Khiết nhi đúng là chỉ có ý tưởng như thế.

Mấy tuần sau, ý nghĩ này chậm rãi, bắt đầu bị một loại ý niệm khác mãnh liệt bao trùm.

Ý nghĩ bao trùm này, có tên là "Đề ý".

Hắn không thể không quan tâm sự tồn tại của cô gái đó, chỉ cần thân ảnh của cô khẽ thoáng qua trước mắt hắn, ngồi ăn cơm ở một bàn ăn chỗ khác, mặc dù hắn cố ý đến lệch thời gian đối mặt với cô ở trên bàn cơm - - Nhưng hắn vẫn để ý quan tâm cô trong vô thức.

Hắn vì thế cảm thấy không vui, thời gian trước đơn giản chạy đến trang viên khác ngủ nghỉ, nhưng vào thời điểm mở mắt ra sáng sớm hôm nay, hắn không thể giải thích được tại sao mình lại ngồi lên xe ngựa về tới đây.

"Đây là lần đầu tiên anh mang phụ nữ quay về tòa trang viên này." Người làm nam bên người của hắn, Owen bưng cả phê cùng trà bánh vào phòng, phát hiện chủ nhân từ khi bắt đầu bước vào thư phòng liền vẫn đứng lặng ở bên cửa sổ, nhìn không được tiến lên tìm tòi.

"Cô ấy là một cao thủ, có thể trồng ra cây uất kim hương mà trước đây chưa từng thấy." Simon đón lấy tách cà phê, ngồi lên chiếc sô pha đặt bên cạnh cửa sổ.

"Chỉ là như vậy thôi sao?" Owen ranh mãnh nhìn chủ nhân.

Cha của Owen là vị quân gia của gia tộc Charlemagne trước, Owen cùng Simon hai người chỉ thua kém một tuổi, quan hệ bên ngoài là chủ tớ, trên thực tế càng giống như là bạn.

Simon tin tưởng và xem Owen như người thân, cũng chỉ có Owen mới dám can đảm khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn, không giống như người ngoài e ngại hắn, quyền hạn mà hắn cho Owen nhiều hơn rất nhiều so với người khác, thậm chí cho phép hắn có chút bất kính là được gọi thẳng tên.

"Anh còn để cho cô ấy ngồi cùng xe ngựa, còn đích thân ôm cô ấy xuống xe." Owen lộ ra nụ cười mập mờ.

"Anh cũng biết cô ta yếu ớt nếu tôi không ôm cô ta xuống, cô ấy rất có thể sẽ ngã gãy cổ, đến lúc đó ai tới giúp tôi trồng hoa?" Simon không cho là đúng nói, đôi mắt màu lam chớp thật nhanh đến mức có chút khả nghi.

Ha ha, không thể tưởng được nhân vật làm toàn bộ phần tử đen tối, giang hồ trong Luân Đôn kinh hồn táng đảm - Simon. Charlemagne, lại cũng có lúc chột dạ, đây thật là quá thần kỳ!

"Khiết nhi rất đẹp, không thua vị công tước phu nhân nhà Hoult." Owen nhìn về thân ảnh một giai nhân Đông Phương bên ngoài cửa sổ, lại một lần nữa xác nhận địa vị của cô ấy ở trong lòng chủ nhân.

"Tôi mang cô ấy trở về, chỉ là bởi vì cô ta có giá trị lợi dụng." Simon lại nhấn mạnh thêm một lần nữa, cũng là tự nhủ với bản thân.

"Nếu chỉ bởi vì như thế, vậy anh thật sự không nên mỗi ngày đều tự giam mình ở thư phòng, lãng phí suốt cả ngày ngồi ở cửa sổ quan sát cô ấy." Hắc, hắn - Là một người hầu tận trung làm việc bên người Simon, đương nhiên đã học được cách quan sát tỉ mỉ.

"Owen!" Khuôn mặt tuấn tú của Simon hiện lên vẻ tức giận căng thẳng.

Owen không sợ chết, nở nụ cười, lập tức đẩy cửa sổ ra, cất cao giọng gọi về hướng Khiết nhi: "Khiết nhi, Simon muốn cô lập tức vào thư phòng của anh ấy."

"Anh đang làm cái quái quỷ gì thế?" Simon lạnh lùng hỏi.

"Nhà Charlemagne đã lạnh lẽo từ lâu lắm rồi, cần một chút tiếng cười ấm áp, anh không biết là tiếng cười của Khiết nhi rất dễ nghe sao? Vừa vặn cũng đúng lúc trà chiều, tôi đi giúp Khiết nhi pha một bình hồng trà." Owen cầm lấy chiếc khay bạc, luồn lách rồi khỏi thư phòng.

Cùng thời khắc đó, Khiết nhi cũng bước vào thư phòng, hôm nay cô mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, làm cho khuôn mặt cô thoát nhìn dịu dàng thanh lịch, xinh đẹp, bị ánh mặt trời giữa trưa hun đến ửng đỏ.

"Anh tìm tôi?" Đối với vị thượng cấp cao ngạo đã trở thành ông chủ của cô, Khiết nhi vẫn là rất khó giống như những người hầu khác, dùng giọng điệu cung kính, thái độ cảnh giác đối mặt. Làm ơn đi, cô đến từ thế giới bình đẳng ở thế kỷ hai mươi mốt, mới không thêm quan tâm tới chế độ giai cấp ở nơi này!

"Ngồi đi." Simon liếc mắt về phía cái ghế sofa màu sắc và hoa văn bằng nhung bên cạnh. Cô vừa đi vào, thư phòng trang nghiêm tựa hồ bị vây quanh bởi một luồng ánh sáng mặt trời, lo lắng đã tràn ngập cả phòng.

"Vừa vặn, tôi cũng có một số việc muốn cùng anh thương lượng." Khiết nhi không được tự nhiên ngồi vào sô pha, ngẩng đầu một cái vừa vặn cùng anh nhìn nhau, không hiểu sao tim liền đập mạnh, mặt tốc độ.

Vào ở tòa trang viên này trong mấy ngày nay, cô phát hiện, có một ánh mắt luôn dõi theo cô, cô không biết chủ nhân của cặp mắt kia muốn cái gì, cũng không biết anh ta đang quan sát cái gì.

Cô thậm chí hoài nghi, không biết anh ta có còn nhớ chính anh ta đã cảnh cáo cô cái gì hay không. Nếu nhớ rõ, tại sao anh ta lại luôn dùng đôi mắt xanh xinh đẹp kia dõi theo cô? Giống như cô là một người xâm nhập lãnh địa thần thánh của anh ta, là nữ tặc có ý đồ muốn lấy đi cái gì đó.

"Cô muốn bàn cái gì?" Ngón tay Simon dọc nhẹ theo hoa văn trên miệng ly, mặt không cảm xúc nhìn cô, ngực bởi vì hai gò má mê người đỏ ửng của cô

mà căng thẳng không thôi.

Đáng chết! Nhất định là bởi vì lâu lắm rồi anh không ôm phụ nữ!

"Trong vòng một tháng tôi có thể dạy người làm vườn của anh cách trồng ra các giống loại uất kim hương mà không ai có thể làm được, chỉ cần sau khi bọn họ học được, anh phải thả tôi rồi đi."

Nghe được một từ rồi đi, đôi mắt xanh của Simon liền lạnh lẽo, ngực giống như bị cục sắt đè nặng, cảm xúc không vui nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Ngay từ đầu, trong đầu cô đã không ngừng có ý niệm rời đi, nay cô thỏa hiệp lưu lại, mới vừa không lâu lắm, lại muốn rời khỏi?

"Cô cho rằng ta là một tên ngốc không biết gì về cây uất kim hương sao?" Anh cố gắng tự chủ không đem sự buồn bực trong lòng biểu hiện ra ngoài, mà là lạnh lùng như thường ngày, giọng điệu cũng tràn ngập châm chọc hỏi." Thời gian để tạo ra giống mới phải đợi từ ba năm trở lên, ta làm sao có thể xác định sau khi cô rời đi, thân củ này sẽ cho ra loài hoa như mong muốn của ta?"

Thật sự là - Không thể nói lý với tên khốn này! Ác ôn! Khiết nhi ở trong lòng mắng anh một ngàn lần một vạn lần, nhưng như thế này cũng không đủ để tiết hận.

"Rốt cuộc anh muốn loại uất kim hương như thế nào" Bình tĩnh chiến thắng tức giận, cô cũng không thể đánh mất mặt người Đông Phương ở thế kỷ hai mươi mốt.

"Cây uất kim hương màu đen." Ánh mắt của anh thay đổi âm trầm, một chút tối tăm le lói lên con ngươi xanh thẳm.

"Màu đen?" Khiết nhi ngẩn ra, nhớ tới ngày mới quen hôm đó, anh nhìn thấy đóa hoa "Dạ hậu" khô héo kia thì sự cố chấp mãnh liệt xuất hiện trong đáy mắt.

Cây uất kim hương màu đen? Không phải là trồng từ khắp cả vườn "Dạ hậu" sao? Chuyện này có gì khó khăn? Từ thế kỷ hai mươi mốt cô có mang theo túi thân củ cùng hạt mầm kia, trong đó có vài hạt là "Dạ hậu".

A, không đúng! Cô lại đã quên, nơi này là thế kỷ mười chín, ở niên đại này, người Âu châu quả thực giống như ma, muốn sản xuất ra cây uất kim hương màu đen căn bản, đơn giản là vì nó không tồn tại trong cái niên đại này.

"Chỉ cần tôi có thể giúp anh trồng ra Dạ Hậu, anh liền lập tức thả tôi rồi đi?"

"Dạ Hậu? Cô ngay cả cách tạo trồng ra nó cũng còn không hiểu được, đã muốn đặt tên trước cho nó ư?" Anh đùa cợt nhếch khóe miệng.

Không xong, sao cô lại lỡ miệng thế này! Khiết nhi cắn môi, nhanh chóng ngừng đề tài, khẳng định: "Đó là bởi vì tôi tin tưởng tôi nhất định có thể đào tạo ra nó."

"Vậy thì chờ khi cô đem một đóa hoa uất kim hương màu đen sống sờ sờ đến trước mặt ta, thì chúng ta hãy tiếp tục bàn đến chuyện cho cô rời đi." Simon phát hiện mình đối với ý niệm rời đi nơi này trong đầu cô cảm thấy tức giận dị thường.

Có lẽ cô có một chút sợ anh, nhưng cô cũng không giống với những người khác như vậy, thấy anh liền trốn, thậm chí dám ưỡn ngực lên nhìn thẳng vào anh. Một khi đã như vậy, tại sao cô lại ước được nhanh chóng rời đi?

"Tôi hy vọng hiện tại đàm phán thật tốt trước, để tránh đến lúc đó anh lại đổi ý."

"Cô có gì bất mãn đối với nơi này?" Sắc mặt của Simon đã sa sầm toàn bộ, đôi mắt xanh cũng hơi hơi nheo lại, phóng ra tia sáng nguy hiểm.

Tim Khiết nhi đập điên cuồng, cả người bị tầm mắt của anh đóng băng tại chỗ, tựa như con thỏ bị súng săn chĩa vào, một cử động cũng không dám.

"Tôi... Tôi không có cái gì bất mãn, tôi chỉ là muốn rời khỏi nơi này." Ngoài ra nhất định phải rời xa anh! Cùng với ánh mắt lạ thường luôn dõi theo cô của anh, làm cô cảm thấy bất an, giống như có một luồng sức mạnh cường đại lạ thường quán chặt lấy cô, làm cho cô không bao giờ muốn có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt nữa.

Nói một cách thẳng thừng, cô là muốn thoát đi anh, ngăn cản người đàn ông ở thế kỷ mười chín này tiếp tục xâm nhập suy nghĩ của mình, làm cho cô ăn ngủ không yên, tim đập nhanh như trống trận, giống như là... Cảm giác yêu.

Trời ơi! Đối với cô – Người đến từ thế kỷ hai mươi mốt người mà nói, anh đã là "Cổ nhân" hơn một trăm năm trước, sao cô có thể nào cùng anh sinh ra sự mơ mộng kỳ quái? Cái này rất... Rất cổ quái!

"Cô không có nhà để về, ở Luân Đôn cũng không có người thân, rời khỏi nơi này thì có thể đi nơi nào?" Simon cười lạnh, ngực lại tràn đầy tức giận ngay cả chính anh cũng không thể giải thích được.

Chẳng qua chỉ là một phụ nữ, chỉ cần cô nguyện ý lưu lại dạy kỹ thuật trồng hoa, đã không có giá trị lợi dụng, nghĩ như thế thì là như thế, anh cần gì phải đề ý?

Nhưng... Thật là chết tiệt, một ngàn, một vạn cái chết tiệt! Anh lại cực kỳ đề ý!

Lời nói của Simon làm tim Khiết nhi đập mạnh và loạn nhịp. Đúng vậy, rời khỏi nơi này cô có năng lực đến nơi nào? Cô nên làm sao mới có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt?

"Cô có thể ở lại chỗ này cả đời, ta chưa bao giờ bạc đãi người làm việc giúp ta." Simon cao ngạo lại nhân từ nói.

"Tôi không cần!" Khiết nhi từ trên ghế salon giật mạnh nhảy người lên, một cơn hoảng hốt lạ thường đột ngột dâng tràn khắp trái tim cô.

"Ta chỉ có lòng tốt đưa ra sự lựa chọn cho cô, trên thực tế, nếu ta không muốn thả cô đi, cô có làm sao cũng không đi được." Simon cũng ung dung đứng lên theo, anh sẽ không cho người khác có cơ hội ngạo nghịch nhìn anh, trái lại ý vào thân hình cao lớn ưu thế, đem thân hình nhỏ thỏ của cô bao phủ ở trong phạm vi thế lực của mình.

Khiết nhi chưa bao giờ tức giận như giờ phút này. Cô đối với người khác luôn luôn thân thiện hữu lễ, đó cũng là lý do lớn nhất tại sao khi vừa xuyên qua thời không này, cô đã bị ma cô lừa bán vào nhà chứa.

"Tên khốn kiếp đáng ghét này!" Nếu không phải không thể cầu cứu với bất kỳ ai, vào cái thời không vừa xa lạ này, cô đã sớm chạy trốn.

"Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hứa sẽ thả cô đi" Simon cong đôi môi lên nở một nụ cười tuyệt đẹp, đôi mắt xanh theo bộ ngực cô đập phập phồng kịch liệt nhìn lên, vào khuôn mặt tinh tế.

"Anh... Khốn kiếp, nên bị nghiền rủa một vạn lần!" Hai gò má Khiết nhi bởi vì tức giận mà ửng đỏ, đôi môi mềm thở hồng hồng, bộ dáng kia có thể so sánh với một đóa hoa uất kim hương xinh đẹp, kiều mị nở rộ dưới ánh nhìn của Simon

Lại một lần nữa, cảm quan mãnh liệt không chế đầu óc của Simon khiến anh bỏ lơ đi lý trí cùng nguyên tắc.

Anh bỗng nhiên giữ chặt gáy của cô, cúi đầu bắt lấy được môi của cô, khi chạm vào rồi liền hung ác đẩy ra hai cánh môi nhỏ, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào cái lưỡi non mềm.

Mút thật sâu, đầu lưỡi lật tới lật lui chiếc lưỡi ngọt ngào của cô, lướt qua từng chiếc răng trên hàm, rồi mới bò lên cái lưỡi phấn hồng đang đơ ra, bắt đầu mút, thậm chí phát ra tiếng vang mập mờ.

Khiết nhi ngây ra từ đầu đến cuối, hai tay muốn đẩy anh ra, lại chỉ có thể yếu đuối vô lực đặt trên ngực Simon, đầu ngón tay run rẩy bám chặt cổ áo anh, muốn chống cự khí thế hung hăng đang chiếm đoạt môi cô, ngược lại làm cho mình càng lún càng sâu.

"Buông ra..." Cô phát ra tiếng ní non nhỏ vụn, rất xấu hổ khi phát hiện mình lại đi thích nụ hôn của hắn. Nụ hôn của hắn khác bản tính của hắn một trời một vực, tựa như ngọn lửa bùng cháy, nhiệt tình đó có thể thiêu cháy cô.

"E hèm. Hình như tôi tới không đúng lúc?" Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, Owen bùng một ấm hồng trà cùng một bàn bánh ngọt tinh xảo, rất không thức thời, tự ý bước vào phòng trong lúc này.

Simon mới thoáng giảm đi lực đạo hút, tạm dừng trên môi cô, Khiết nhi lập tức đẩy hắn ra, lập tức lui về phía sau, động tác quá lớn nên ngã thẳng trên ghế sofa, thở hồng hồng, tim đập mạnh và loạn nhịp, giận dữ trừng mắt vào người đã cưỡng hôn mình.

"Không có sự cho phép của ta, cô không thể rời khỏi tòa trang viện này nửa bước." Simon ngạo mạn, liếc mắt ra lệnh, lạnh lùng trừng mắt nhìn Owen - Người "đã làm một việc tốt" một cái, lập tức rời khỏi thư phòng.

Nhìn bộ dáng của chủ nhân ung dung rời đi như không có chuyện gì xảy ra, Owen rất không nể mặt cười ra tiếng, đem khay bạc đặt trên bàn trà cổ xưa, cười nhìn Khiết nhi.

Khiết nhi hai má đỏ bừng, không dám nhìn về hướng Owen, đứng dậy muốn đi, lại bị Owen vươn tay áp quay về ghế sofa.

"Khiết nhi, tôi nghĩ, có một số việc tôi không thể không nói với cô." Owen nhìn cô nở nụ cười đầy thâm ý tươi cười. "Nó có liên quan chút ít đến chuyện của Simon."

Cả buổi tối, Simon đều chìm đắm trong câu lạc bộ mà hắn đầu tư vào.

Đây là câu lạc bộ thuộc về giới xã hội thượng lưu, hơn nữa giới hạn đàn ông gia nhập, trước khi vào phải điều tra lý lịch, xác định thân phận địa vị cùng với tài lực.

Câu lạc bộ trang hoàng cực kỳ xa hoa, cung cấp rượu thuốc lá cùng những món ăn thức uống hạng sang, đẳng cấp, có phòng đọc sách báo, cũng có cung cấp các loại trò chơi cho các hội viên, hoặc là bên trong có thiết bị thể có không gian riêng, hết thấy cái gì cần có đều có, chỉ sợ không đủ sức trả phí mà thôi.

Hắn ngồi chung với một đám quý tộc ngày thường qua lại trong phòng dành cho khách quý, trong tay cầm một ly rượu có cho thêm đường cùng nhục quế, đôi mắt màu xanh âm trầm, giống như hai mảnh biển rộng nổi lên sóng gió.

Quả thật tâm tình hắn hôm nay không tốt, nguyên nhân chính vẫn là vì một người phụ nữ, loại chuyện này không nên phát sinh ở trên người hắn, không nên!

Vừa nghĩ tới hành động của hắn đối với Kiệt nhi thật mãnh liệt đến ngay cả Owen đều phát hiện, nên vì thế đau đầu, đau óc của hắn tại sao lại có thể thất thường như thế, nhiều lần lặp đi lặp lại, không cách nào khống chế chính mình, đụng chạm vào cô ấy, hôn cô ấy.

Suy nghĩ đến đây, Simon nắm chặt ly rượu thủy tinh, ngửa đầu uống một hớp lớn, muốn mượn chất cồn tẩy sạch hình ảnh kiều mị đang chiếm lấy đầu óc mình.

Những người khác thấy thế cũng không dám tiến lên trêu chọc, chỉ là đều tự nâng chén uống rượu, trò chuyện những việc cá nhân chất chứa trong lòng gần đây hoặc là những chuyện lý thú phát sinh khi đi chơi.

Bỗng nhiên, bóng một người phụ nữ diễm lệ rực rỡ dừng bước vào câu lạc bộ, đưa tới ánh nhìn của tất cả các quý tộc, thân sĩ.

"Caroline. Caryle?" Có người kinh ngạc hô lên tên của người phụ nữ đó.

Caroline thân mặc một bộ lễ phục thiên nga may bằng vải nhung màu tím đậm, trên đầu đội mũ dạ chuế hoa, tóc vàng hơi xoăn được búi lên, để lại vài lọn tùy ý rơi sau gáy, trên đôi vai trần, tạo nên sự gợi cảm làm người ta có ý nghĩ lạ thường.

Cô ta tràn ngập tự tin đi về phía trước, không để ý tới ánh mắt của những người khác. Có sự chấp thuận của Simon, cô ta có thể tự do ra vào câu lạc bộ của hắn, giống như một nữ vương, đón nhận những ánh mắt ngưỡng mộ của đám đàn ông gần đó.

Trên thực tế, thân là danh kỹ tung hoành ở trong giới thượng lưu quý tộc, cô ta vốn được sự sủng ái của đàn ông, một đám vương công quý tộc xem cô ta như bảo bối mà thương yêu, thậm chí ngay cả hoàng tử của Anh quốc cùng các nước nhỏ Âu Châu, đều là một trong các tình nhân đồng đẳng của cô ta.

Cô ta có thể tới lui tự nhiên ở các địa phương tại Luân Đôn, cũng từng cùng ta tử tham dự yến hội cung đình, cô ta là một con bướm hoa hoét cao quý nhất trong giới xã hội thượng lưu, muốn có được một đêm xuân cùng cô ta, giá trị khó có thể tính ra.

Caroline một bước tiến đến ghế lô, những người khác liền biết ý tự giác rời đi, lưu lại cô ta cùng Simon.

"Tâm tình không tốt sao? Người yêu của em." Caroline tiếp nhận chén rượu của Simon, ngồi ở bên cạnh hắn, thân thể mềm mại kề đi qua.

"Tôi không có hứng thú đêm nay." Simon lạnh nhạt nhắm mắt, bung chén rượu khác trên bàn lên, thâm trầm suy nghĩ uống cạn.

"Ha ha, thưa công tước đại nhân thân mến, anh sẽ không nhò nhen như vậy chứ? Em chỉ là tới nơi này tìm chút vui vẻ, thuận tiện lên tiếng chào hỏi anh, còn có mời anh buổi tối ngày mốt tới tham gia yến hội ngắm hoa của em, đừng xem em như cái gai như thế?"

Caroline thông minh tìm ra cho mình bậc thang để đi xuống, đáy lòng lại đầy chua xót. Bao nhiêu đàn ông cầu xin có được nụ cười của cô ta, cô ta lại chỉ chung tình đem mình trở thành tình nhân trên giường của Simon.

Vì muốn hắn có được niềm vui, cô ta đem biệt thự ở ngoại ô của mình trồng thành vườn hoa uất kim hương đầy nghiêm chỉnh, khi tới gặp hắn cũng sẽ bỏ công sức trên quần áo, vẩy thêm hoa văn hoặc làm hoa văn trên tóc, cũng đều lấy chủ đề về cây uất kim hương.

Simon thích cây uất kim hương, vô cùng thích. Không phải là bởi vì hắn yêu thích, mà là bị ảnh hưởng từ mẫu thân đã qua đời, hắn chỉ yêu cây uất kim hương.

"Ngắm hoa? Người làm vườn của cô lại tạo ra cách trồng các loài hoa mới?" Anh mắt Simon cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào cô ta.

"Cây uất kim hương màu tím đen, so với thời gian trước, cái loại hoa mà bá tước Milton công khai cày gặt gần với màu đen hơn, anh nhất định sẽ thích." Caroline nhân cơ hội gần gũi, mềm mại tựa vào bên cạnh hắn.

Cô yêu người đàn ông này, người đàn ông này lại không cho phép bất kỳ ai yêu anh ta, mà cô có rất nhiều thân phận giữa các nam nhân, vừa vặn có thể che dấu tình yêu của cô... Nếu không phải như vậy, hắn đại khái cũng sẽ không cho cô lưu lại, ở bên cạnh hắn. Caroline khổ sở suy nghĩ.

Cốc cốc. Ngoài cửa phòng truyền đến hai tiếng gõ vang lễ phép, thân là tùy tùng nam thân cận, phục vụ bên người chủ nhân, Owen vẫn luôn xuất hiện trước khi Simon uống say khuyên hắn đi về nhà.

"Công tước đại nhân, thời gian không còn sớm." Có người ngoài ở đây, Owen sẽ không gọi thẳng tên của chủ nhân.

"Owen, anh thực làm người ta mất hứng. Tôi vừa mới tới đây, lại không thể để cho tôi cùng công tước trò chuyện nhiều thêm chút lát sao?" Caroline nửa đùa nửa hờn dỗi, đôi mắt lưu luyến dây dưa đến từng cử chỉ một của Simon.

"Công tước đại nhân đêm nay muốn ở biệt thự tại ngoại ô, Caroline tiểu thư cũng đã biết quy tắc của Công tước." Owen nhìn ra Caroline ám chỉ muốn ở lại đêm nay, không thể không lên tiếng thay chủ nhân từ chối.

Caroline đương nhiên biết quy tắc của Simon. Owen nói đến tòa biệt thự trang viên kia, từng là chỗ ở của mẹ Simon, hắn cũng không từng mang phụ nữ quay về nơi đó, nơi đó giống như là tòa thành bí mật của hắn.

"Vậy ít nhất, để cho tôi đi cùng xe đưa công tước đại nhân trở về, có thể chứ? Người yêu của em." Caroline lấy tươi cười che dấu mắt mắt, yêu kiều khê

vuốt ngực Simon.

Simon lãnh đạm liếc mắt nhìn cô ta một cái, sửa sang lại áo vạt áo phía trước, không cự tuyệt cũng không lên tiếng trả lời, đứng dậy rời khỏi phòng.

Thấy thế, Caroline cười bình thản, đuổi sát theo bước chân hắn.

Cô ta biết, cho dù hắn lãnh đạm, cũng sẽ không vô tình đối với cô ta. Không chỉ là bởi vì cô ta là tình nhân ở trên giường của hắn, càng bởi vì thân phận của cô ta vẫn luôn khiến cho hắn nhớ tới mẹ của mình.

Mẹ của Simon năm đó cũng là danh kỹ tuyệt thế ở trong giới quý tộc thượng lưu.

Xe ngựa dừng lại ở cửa biệt thự, Simon một tay vịn trán, đã có tám phần say, Caroline ra tay trước Owen, dìu cả người Simon đi xuống xe ngựa, đối với biệt thự hoa mỹ sừng sững đứng trước mắt, trong mắt lộ ra vô hạn chờ mong.

Owen ho nhẹ một tiếng, đưa tay tới đón. "Caroline tiểu thư, đưa đến đây là được."

Caroline bắt đất dĩ treo lên tươi cười trên mặt, thật chậm rãi buông cánh tay Simon ra, đang nghĩ tới nên lấy cớ gì làm cho mình lưu lại thì một trận tiếng cười mềm mại đột nhiên lọt vào trong tai.

Caroline quay đầu, thấy một người con gái Đông Phương tuổi còn trẻ đang ôm trong tay một chậu hoa, trên người mặc quần áo bằng tơ lụa, không có đeo tạp dề màu trắng, từ đó có thể biết, thân phận của cô gái này không phải là người hầu.

Cô ấy là ai? Caroline cảnh giác nhìn cô gái người Đông Phương, đáy lòng hoảng hốt chưa bao giờ có, quay đầu nhìn Simon, phát hiện ánh mắt của hắn đang dõi theo thân ảnh cô gái Đông Phương này.

"Khiết nhi." Owen gọi lại người đang cười nói cùng hầu gái, cố ý xem nhẹ Caroline.

Người hầu gái vừa thấy là chủ nhân vừa về tới nhà, nhanh chóng khom mình hành lễ, chạy đi như bay, Khiết nhi ôm bình hoa thủy tinh, xoay xoay vận vận đi tới gần.

Vừa nghĩ tới câu chuyện Owen nói buổi chiều... Ai, cô có thể làm bộ quên sạch hết được không?

"Có chuyện gì sao?" Khiết nhi vừa ngửi được mùi rượu tỏa ra từ trên người Simon, chiếc mũi xinh khẽ nhăn một chút, lại thấy khóe miệng Simon nổi lên một chút ý cười.

Nếu đổi lại trước đó, hơn nửa tên xấu xa này hôm nay còn hôn trộm cô, cô sẽ vừa tức vừa giận đối với nụ cười này, còn có thể có một chút sợ hãi.

Bất quá, chỉ cần nghĩ tới chuyện xưa Owen nói, cảm giác của cô đối với tên xấu xa này liền phức tạp... Đáng giận, Owen nhất định là có ý!

"Công tước uống say, có thể giúp tôi dìu ngài ấy đi vào không?" Sự dụng tâm cố ý của Owen giúp hai người tạo ra cơ hội hiện ra rất rõ ràng, đến tên ngốc cũng nhìn ra được.

Khiết nhi chần chờ, bên cạnh là Caroline vừa sợ vừa hoảng hốt, đáy mắt dấy lên lòng đỏ kị, lập tức tiến lên nắm lấy cánh tay của Simon.

"Sao lại phải làm phiền một cô bé chứ? Một mình tôi cũng có thể hầu hạ công tước chu toàn." Caroline thân mình khấn trương kẻ sát vào Simon, lúm đồng tiền diễm lệ làm hoa cô nở rộ ở trước nhà thất sắc.

Khiết nhi nhìn hai người bọn họ tứ chi thân mật tiếp xúc, ngực bỗng nhiên có chút trống rỗng, giống như đánh mất cái gì, lại có chút chua chát đau đớn, nhưng cô lại cực lực xem nhẹ cảm giác đó, cố ý lui về sau một bước, muốn mượn từ khoảng cách vừa kéo ra làm cho mình thanh tĩnh.

Động tác nhỏ này lại chọc giận Simon, hắn không kiên nhẫn vờn ra khỏi Caroline cùng Owen, tuy có men say, nhưng bước chân vẫn là kiên định có lực đi về hướng Khiết nhi, rồi mới đưa tay kéo cô vào lòng.

Khiết nhi bị hành động đột ngột của hắn hù dọa, chậu hoa trong tay rơi xuống trên đất, tầm mắt hoa một cái, cô đã bị Simon kéo lên bậc thang trước cửa, kéo thẳng vào trong nhà.

"Harvey." Owen gọi người chần ngựa tới. "Đưa tiểu thư Caryl về nhà."

"Cô gái đó là ai? Sao cô ấy lại bị kéo vào phòng như vậy?" Caroline không chịu đi, vẻ mặt khiếp sợ hỏi Owen.

"Cô ấy là người trồng hoa mới được mời đến. Nếu không có chuyện gì khác, xin thứ cho tôi không thể tiếp đãi." Owen đặt một tay ở ngực trái, khẽ khom người liền xoay mình đi vào nhà, để lại Caroline kinh ngạc trừng mắt nhìn cánh cổng sắt màu đen khép lại một lần nữa.

Người trồng hoa? Một người trồng hoa sao có thể không biết quy tắc như thế? Lại có thể làm cho Simon biểu hiện để ý như thế? Caroline thất hồn lạc phách ngồi lên xe ngựa, xuyên qua cánh cửa sổ xe ngựa, tan nát cõi lòng nhìn biệt thự hoa mỹ cách mình càng ngày càng xa.

Không, cô ta sẽ không thua! Cô gái Đông Phương kia chỉ là một người làm vườn, làm sao có thể so sánh với cô ta? Cô ta từng ở trên giường hầu hạ Simon, Simon mặc dù có tính nhân khác, nhưng không có ai được cố định như cô ta, tính cách hắn lạnh lùng, âm trầm hiêu thắng như vậy, tuyệt đối

không có khả năng yêu một người.

Cô ta mới là người gần Simon nhất... Đúng vậy. Huống chi, cô ta cùng mẹ hắn có quá nhiều điểm tương đồng. Simon đối với cô ta nhất định có một sự quyến luyến nào đó, tuyệt đối sẽ không chia tay với cô ta.

Caroline an ủi chính mình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Phù! Tất cả đều sẽ qua đi... Khiết nhi tự dưới đáy lòng an ủi mình như vậy. Ngâm mình trong bồn tắm lớn hình bầu dục, cô ưỡn lưng một cái, tựa vào bên bồn tắm trầm ngâm suy nghĩ.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi Simon đem cô kéo vào trong nhà, bộ dáng lãnh khốc một lần nữa cảnh cáo không cho phép cô tự tiện rời đi, nhưng cô không có chút sợ hãi, ngược lại còn bật cười.

Simon khi uống say liền trở thành con cọp giấy, cảnh cáo xong một lượt liền choáng váng đưa tay lên đỡ trán, may mắn thay, Owen đứng lúc đứng bên cạnh đỡ hắn, nếu không cô sẽ bị tên trướng thổi cao lớn cường tráng này ép nát thịt.

Ách xì 1 cái, Khiết nhi đứng dậy, cầm lấy khăn tắm lau khô chính mình, mặc vào váy ngủ Hy Lạp màu trắng dài chấm đất, vừa đi ra ngoài phòng tắm vừa nghịch mái tóc ướt.

Đèn trong phòng đã được cô tắt đi một nửa trước khi đi tắm, chỉ còn lại vài ngọn đèn nhỏ chiếu sáng trong cốc thủy tinh tường treo trên tường. Vừa rồi giúp đỡ Owen đem Simon nằm ngay ngắn trên giường, nên cô đã tiêu hao rất nhiều thể lực, mệt đến nỗi thậm chí nghĩ đến việc nhảy lên giường ngủ.

Khiết nhi ách xì 1 cái, xốc lên cái mền trang trí rậm rạp lông chim, yêu kiều lười nhác nằm trên giường mà không phát hiện một nửa cái mền hở ra lạ thường.

Cô từ từ nhắm hai mắt, trái nhắm phải nhắm, thân mình mềm nhũn cuối cùng đã tìm được một vị trí thoải mái, đang muốn an tâm đi vào giấc ngủ thì một cánh tay đàn ông không áo đột nhiên vòng lên hông của cô, ôm chặt.

"A!" Khiết nhi kinh hô, từ trong ngực người đàn ông tránh ra, lập tức nhảy xuống giường, trong lòng còn ôm cái gối làm vũ khí phòng vệ.

Được rồi, cô thừa nhận mình hy vọng dùng cái gối để đánh đuổi tên sắc lang là rất ngu, nhưng bây giờ không phải là thời điểm để cô tự mình châm biếm bản thân.

Khiết nhi giơ cao cái gối, chân trần bước tới gần giường, đang buồn bực vì sao tên sắc lang chui vào trên giường cô không hề có động tĩnh gì, nhưng khi nhìn rõ diện mạo hắn thì cô há hốc tròng lớn hai mắt.

"Simon? Anh đang làm gì ở trong phòng tôi?" Cô buông gối xuống, khăn trương khấp lại vạt áo trước ngực, che lấy cổ áo thấp may bằng ren, tròng mắt nhìn người đàn ông đang nằm nghiêng ở trên giường cô.

A, ông trời! Anh ta đang ở trần, cơ ngực cường tráng... không bần xỉn chút nào để cô thường thức, nửa người dưới chỉ mặc một cái quần nhung dài màu đen, quần xì líp hở ra, hào phóng phô ra ngoài cơ bụng rắn chắc kêu gọi...

Dừng một chút!

Khiết nhi biết mặt mình đang nóng lên, liền đem mặt chôn vào trong gối, ngấm lại không đúng, lại hất ra nhìn một chút, phát hiện mái tóc vàng của hắn tán loạn trên mặt, đôi mắt nhắm chặt, tựa hồ đang trong trạng thái ngủ.

"Simon?" Cô nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn một chút, lại chỉ nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, hiển nhiên là men say chưa tỉnh.

Không đúng, nếu hắn say, vậy tại sao hắn lại xuất hiện ở trên giường cô? Mới vừa rồi, cô rõ ràng thấy Owen đỡ Simon vào phòng của hắn...

Nhất định là Owen giờ trò quý! Khiết nhi vọt tới cửa phòng, muốn tìm Owen hỏi rõ ràng, lại phát hiện cửa phòng bên ngoài đã bị khóa!

A! Cái tên Owen chết bầm! Nghĩ đến cô không biết, chẳng phải hắn luôn thay cô cùng Simon tạo dựng cơ hội ở cùng nhau sao? Tuyệt đối là hắn đem Simon đặt lên trên giường của cô!

"Owen! Owen! Là anh ở bên ngoài phải không? Mau đem ông chủ to lớn của anh đang nằm ở trên giường tôi trở về ngay!" Khiết nhi tức giận đập cửa phòng.

"Khiết nhi, Simon đã uống rượu say như thế, tất cả là vì cô, cô không thể đem cục diện rối rắm mà cô tạo ra đưa cho người khác, tôi cũng không muốn anh ta hấn cả đêm." Tiếng Owen cười vang xuyên thấu qua ván cửa truyền vào trong phòng.

"Anh ta như vậy tại sao là cục diện rối rắm do tôi tạo ra? Tại sao anh ta uống say lại liên quan đến tôi?"

"Chỉ có hai nguyên nhân làm Simon uống rượu, một là nhớ lại trước kia bị phụ thân ghê lạnh và bị người khác cười nhạo, hai là vì điều gì đó đã vượt qua tầm kiểm soát của anh ta, làm anh ta cảm thấy lo âu. Khiết nhi, cô chính là nguyên nhân thứ hai đó."

Trong đầu hiện lên câu chuyện mà Owen đã kể cô nghe, ngực Khiết nhi dâng lên một sự chua xót, sợ hãi mình sẽ mềm lòng, thậm chí là đau lòng cho cái tên trứng thối kia... A! Đủ rồi! Cô cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với cái người đến từ thời không này!

"Đủ rồi! Tôi không muốn nghe lại những câu chuyện có liên quan đến Simon, còn nữa, nếu anh đã không muốn đem anh ta rời đi, thì hãy mở khóa cửa ra, để cho tôi đi ra ngoài!"

"Chỉ sợ rằng tôi không thể đáp ứng được yêu cầu của cô, đã rất trễ rồi, tôi phải trở về, lên giường ngủ, cô cũng mau chóng quay trở lại chiếu cố Simon đi, đêm nay, anh ấy là của cô."

Owen mập mờ ám chỉ làm mặt của cô ửng đỏ, mang vẻ yêu kiều.

"Owen! Anh đừng đi..." Cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân chậm rãi thông thả dần dần rời xa, đem trán đập vào ván cửa, thật sự ảo não muốn đứt khoát té xỉu cho xong.

Cô rón rén đi trở về bên giường, bắt đầu đi trùng mắt nhìn người đàn ông trên giường, lại nhìn xem cái ghế sofa bên cạnh... Không được! Cô mệt mỏi cả một ngày, dựa vào cái gì mà bắt cô phải ngủ sô pha?

Giường lớn như vậy, hai người chia ra một nửa mà ngủ, cũng sẽ không thể quấy nhiễu nhau... Nhưng lỡ như...

Đáng giận, không quan tâm nữa! Cô phải ngủ ở trên cái giường mềm mại ấm áp ấy!

Ý niệm trong đầu nhất quyết như vậy, Khiết nhi bò lên giường, thật cẩn thận đem cánh tay hấn đang vắt ngang hất ra, ngừng thờ, rồi đẩy tên hung ác nguy hiểm sang hướng bên kia.

"Phù!". Xác nhận kỹ hấn đã ngủ ở một nửa giường bên kia, Khiết nhi lau cái trán, thở phào nhẹ nhõm nằm thẳng xuống dưới.

Nhưng khi cô đã điều chỉnh tốt tư thế ngủ, thân hình to lớn của hấn bỗng nhiên lật tới đè lên trên người cô, cường tráng dùng hai chân kẹp chặt cô lại, hoàn toàn đem cô đè vào trong giường.

"Anh, anh chưa ngủ?" Nhìn ánh mắt Simon rõ ràng, vẻ mặt chuyên chú, cả người Khiết nhi cứng đờ. Mới vừa rồi là hấn giả bộ ngủ sao? Vậy đây có phải là quỷ kế của anh ta không?

"Tại sao cô lại ở trong phòng của ta?" Simon nheo đôi mắt màu xanh lại, đôi tay đem cổ tay mảnh khảnh của cô khóa chặt hai bên cạnh mặt cô, đem cả người cô từ trên cao đi xuống, đóng đinh ở trên giường.

"Hello, anh còn chưa tỉnh ngủ sao? Nơi này là của phòng tôi, không phải là của anh!" Khiết nhi hạo tâm nhắc nhở hấn, cố gắng bảo trì sự trấn tĩnh, không cho con tim khôn ngoan biểu hiện ra ngoài, thân mình cũng gồng lên, cứng như băng, không dám tùy ý vận vẹo, để tránh làm tên ác đồ "hung hấn" bị "kích thích".

"Không, ta rất chắc chắn nơi đây là phòng ta, mà cô, không nên xuất hiện tại nơi này." Simon trái phải đưa mắt nhìn, cuối cùng lại đem tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Được rồi, cô có thể xác định một việc, đó chính là cái tên trứng thối này ngay cả khi say rượu cũng có thể dùng biểu tình nghiêm túc âm lãnh dọa người khác, để làm người ta nghĩ rằng ý thức của hấn vẫn rất rõ ràng, loại công lực này thật khiến cho người ta bội phục tán thưởng.

"Ách, được rồi, là tôi đi nhầm phòng, chi bằng anh buông ra, để cho tôi xuống giường rời khỏi đây." Cô quyết định vẫn nên áp dụng chính sách mềm dẻo ứng phó, không nên chọc vào tên trứng thối rõ ràng đã uống say mà vẫn còn muốn giả bộ thanh tỉnh này.

Nào ngờ ánh mắt sáng ngời lại chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, chậm rãi gọi lên một nụ cười hình cung, mị lực nam tính vào giờ khắc này tăng vọt đến tột đỉnh, cảnh giác, mái tóc vàng tán loạn làm tăng thêm vẻ gợi cảm.

Tim Khiết nhi đập cuồng loạn, trong cơ thể cô có cái gì đó đáng sợ đang xôn xao làm loạn, ánh mắt bị hấn vồ lấy, hô hấp càng ngày càng gấp rút, ngực phập phồng kịch liệt như một loại sóng.

"Lên giường của tôi, còn muốn rời đi? Không biết là đã quá muộn rồi sao?" Hấn cong lên tấm lưng đẹp đẽ cường tráng, cúi người để sát vào trước mặt cô, chớp mũi nhẹ nhàng cạ vào trán cô, ngửi mùi hoa dịu nhẹ phảng phất trên người cô.

"Anh đừng làm vậy..." Cô sợ hãi hô nhỏ, lông mi dài run rẩy, sau đó cảm giác được hô hấp nóng bỏng của hấn lướt qua, xôn xao tạo ra một làn hơi nóng đầy ma mị.

"Cô cũng muốn tôi như vậy không phải sao? Nếu không tại sao lại xuất hiện ở trên giường của tôi?" Hấn phát ra tiếng cười trầm thấp, môi mông lấy lực đạo đùa giỡn, lướt qua sống mũi của cô.

Nếu là một người đàn ông đang lúc thanh tỉnh, là tên khốn kiếp chính cống, thì thời điểm hấn uống say, mi còn có thể có hy vọng xa vời hấn sẽ biến thành tên chính nhân quân tử thiện lương đáng yêu sao? Không, nằm mơ đi!

"Đủ rồi! Tôi cho anh biết, anh đã uống say, nơi này là phòng tôi, của tôi! Tôi không phải là nằm trên giường anh, đây là giường của tôi!"

Cô cũng không phải là một đám phụ thiếu hơi đàn ông! Sẽ không ở lúc đêm khuya trèo lên giường đàn ông!

"Cô là kẻ lừa đảo miệng đầy những lời nói dối, tôi phải dạy dỗ, cho cô một bài học, cho cái miệng nhỏ nhắn mê người của cô thời thời khác khác, lúc nào cũng mê hoặc tôi."

Không đợi cô phản ứng, ánh mắt Simon tối đi, hoả tốc cúi đầu, một ngậm ngậm cặp môi thơm mềm mại của cô, cái lưỡi nóng bỏng chui vào khoang miệng ngọt mềm, hung hấn hút.

"Không... Ngô..." Cô quay mặt tránh đi, lại bị hấn kẹp cằm, môi lưỡi bị hấn tùy ý nuốt vào, bật ra ngoài tiếng vang chắc chắc, thậm chí môi dưới mềm mại bị hấn khê cắn một chút, để lại dấu răng nhàn nhạt.

Cùng lúc, bàn tay to nhẹ nhàng dọc theo bờ vai một đường ẩn đi xuống, tuy rằng cách một lớp vải, độ lửa nóng ám lại tinh tường xuyên qua áo ngủ chạm vào da thịt.

Trước tiên ở sườn thắt lưng mảnh khảnh dao động, khê xoa bụng của cô, một lần hơi nóng kỳ quái từ giữa hai chân cô bắt đầu lan tràn, cô theo bản năng muốn khép lại hai chân, nhưng lại bị hấn gắt gao áp chế, không thể như nguyện.

Bàn tay to bá đạo mà nam tính không vì sự thỏa mãn này mà dừng lại, bắt đầu đùa nghịch hướng lên trên, cách một lớp vải mỏng manh, điên cuồng vuốt ve bầu ngực sữa trắng ngần mê người.

"Simon..." Cô muốn gọi hấn dừng tay, nhưng khi tiếng nói được thốt lên lại vỡ tan thành tiếng rên rỉ, ngược lại càng làm cho hấn có xung động muốn cướp đoạt nhiều hơn.

"Cô thích tôi như vậy không?" Hấn nặng nề mà cuốn mút môi dưới của cô, đầu lưỡi liếm đôi môi mềm ngọt, bàn tay to nâng một bên ngực mềm mại, dùng sức ấn nhẹ, mang theo một chút không kiên nhẫn cùng thô bạo. "Không... Ừm..." ôi trời ơi, cổ họng của cô bị gì thế này? Vừa nũng nịu vừa quyến rũ... Giống như một đám phụ vui mừng khi được đàn ông chạm vào, quá mất mặt!

"Không thích?" Hấn không vui nhử mày, đột nhiên vươn tay lôi xé một cái, đem vạt áo ngủ trước ngực cô xé toang ra, ánh mắt nóng rực như lửa bùng ở đôi gò bồng đảo tựa như đỉnh núi tuyết cao ngất.

Da thịt trắng nõn như tuyết, như gôm sứ được phủ lên lớp men mờ ảo, bầu ngực đầy đặn đầy đặn, hai đóa hồng môi đã cứng rắn đứng sừng, khiến cho cổ họng hấn khô cháy.

Khiến hấn bị động tác đột nhiên dã man này làm cho ngớ ra, vừa bắt lực vừa mệt mỏi, vừa quần bách nhìn hấn đang dùng ánh mắt sáng quắc âu yếm nhìn vào bộ ngực trần trụi của mình, rồi cúi đầu dùng chóp mũi để sát vào, cọ nhẹ nhẹ lên đỉnh nhạy cảm...

"A... Không..." Hấn lại dùng đầu lưỡi khê liếm mút tìm tòi, đem núm vú nhảy cảm quăm quanh đầu lưỡi, khê mút, khê búng, khê cắn nhẹ nhẹ, đẩy qua đẩy lại, hoặc vẽ tròn vòng quanh quanh nhũ, rồi mới tiến hành ngậm đầu vú.

"Xem này, cô thích." Ánh mắt tà mị nhìn chăm chú vào cô, cực kì thishc thú ngậm một đóa hồng mai, mút liếm mê say, khoái cảm mãnh liệt từ đầu vú phóng xạ đến các nơi trên thân thể.

"Ừm a..." Cô không nhịn được, khó chịu ngẩng cao chiếc gáy ngọc, nức nở thành tiếng, cảm giác then thùng cùng vui thích đồng thời cọ rửa qua linh hồn.

"Nó rất cứng, rất ngọt. Để anh nếm thử xem, bên kia có phải cũng giống như vậy hay không?" Hấn công bằng thay phiên liếm mút đầu vú hai bên, hoặc cắn, hoặc mút, đầu lưỡi vừa ẩm vừa nóng cuốn lấy đầu vú không ngừng, đem càng nhiều khoái cảm hơn rưới vào trong cơ thể cô.

Hấn vừa tham lam vừa đói khát đem mỗi một tác thịt trên ngực cô đều tỉ mỉ tinh tế liếm qua, hôn mút tạo ra dấu hôn đỏ ửng như những đóa hoa hồng nở rộ trên nền tuyết trắng, ngón tay đặt trên nhũ hoa kiều mị, khe khê cọ, xoay, làm cho phần non mềm kia to lên, tạo ra càng nhiều khoái cảm mãnh liệt

"Hừ ừm... Simon..." Cô khó nhịn ưỡn ngực lên, khát vọng hấn cho càng nhiều, khóe mắt đồng thời cũng ẩm ướt bởi vì sự phong đăng của mình, cũng là vì dục vọng trong cơ thể bị thức tỉnh mà không biết làm sao.

"Kẻ lừa đảo ngon miệng này, anh vẫn chưa nếm đủ em." Hấn khàn khàn lẩm bẩm, bạo ngược kéo mạnh áo ngủ, đôi môi nóng như lửa dọc theo xương quai xanh xuống ngực cô, rồi đi thẳng xuống, đầu lưỡi đảo qua lớp da thịt trắng như tuyết ở bụng, cảm nhận thân thể thơm ngon đang run rẩy vì hưng phấn.

Đầu lưỡi linh hoạt nhẹ vòng quanh cái rốn đáng yêu, bên tai truyền đến tiếng cô một tiếng lại một tiếng rên rỉ kiều mị, hấn nở nụ cười xấu xa, đầu lưỡi chui vào bờ ao cạn mẫn cảm, khi vào khi ra, qua lại dây dưa....

"Ừ... A um..." Cô chưa bao giờ biết rốn mình lại có thể nắn cảm như thế, bị hấn khẽ liếm vòng quanh, từ bụng đột nhiên dâng lên một cảm giác quái lạ, làm cho cô xấu hổ đến nhắm chặt hai mắt, hai má đỏ rực kiêu diễm.

Vừa thưởng thức vẻ thẹn thùng của cô khi bị dục vọng hành hạ, Simon đẩy hai chân cô ra, làm áo ngủ bị tụt xuống đến bụng dưới cô, sớm che hoa viên ẩm nóng.

"Đừng... Simon... A..." Cô mềm mại vô lực nhìn hấn, ánh mắt mờ mịt như có lớp sương mù bao phủ, bộ dáng mềm mại đáng yêu làm bụng dưới của hấn căng cứng, phản nam tính giữa hai chân phản khởi ngẩng lên.

"Bé lừa đảo, cũng đã ướt đầm, còn muốn anh dùng tay sao?" Hấn cúi đôi mắt màu xanh, đem áo ngủ toàn bộ cởi ra, nhìn quần thụng đã bị yêu dịch trong suốt dính ẩm ướt, làm nổi bật sự kiêu mị của đóa hoa bí ẩn.

Quá mất mặt... Nhìn hai chân mình bị hấn giơ lên cao cao, đầu gối bị hấn lấy hai tay ngăn chặn, giữa hai chân ướt nhẹp chỉ cách một lớp vải mỏng hiện ra ở trước mắt hấn, cô có cảm giác xấu hổ sâu sắc thấp giọng khóc nỉ non.

"Này, đừng khóc. Em không biết em như thế này lại đẹp bao nhiêu..." Hấn than thở, ánh mắt mê muội chăm chú nhìn vào nơi riêng tư của cô, cũng vươn tay âu yếm, búng nhẹ, rồi mới thô lỗ xé rách quần thụng.

Nhìn đóa hoa ửng đỏ được he giấu bởi lớp lông hơi xoắn, ngực hấn dâng lên khát vọng mãnh liệt, hai tay càng đem đùi cô mở rộng ra, cúi đầu dùng môi cảm nhận hương vị ngọt ngào mềm mại kia.

Đầu lưỡi liếm lam hoa để đột nhiên căng lên cứng rắn, ngón tay khẽ men theo dòng suối tình ngọt ngào đang chảy ra từ nụ hoa, lộ ra u huyết thần bí, dùng tất cả các loại kĩ xảo âu yếm mà anh biết, để cô có thể cảm nhận được khoái cảm nhiều nhất, mạnh mẽ nhất.

"A a... Không..." Chuyện này là không đúng, không nên xảy ra Nhưng cô cũng không thể tự kiểm chế mà trầm mê vào, mỗi khi hấn dùng tiết tấu đầy nhiệt tình lấy đầu lưỡi liếm quanh nụ hoa non mềm mẫn cảm, hoặc khi hấn đưa ngón tay tùy ý thăm dò vào u huyết ẩm nóng, hay những lúc hấn đưa đầu lưỡi vào tách những cánh hoa ra, thám hiểm sâu vào bên trong u huyết đầm nước.

Cô phóng đảng không biết thẹn thùng trầm mê vào...

Nhận thấy được càng nhiều yêu dịch trong suốt trào ra, hấn sửa lại dùng đầu lưỡi âu yếm hoa huyết ẩm ướt lại co rúc, ngón tay mân mê hoa châu đỏ ửng, khiến cho từng đợt khoái cảm tê dại trào dâng.

Đầu óc cô trống rỗng, ánh mắt mê mang, thân thể mềm mại đỏ ửng không ngừng cong lên theo tần suất của đầu lưỡi hấn ra vào hoa huyết, uốn thành hình vòng cung xinh đẹp, đôi mông căng tròn như đào mật bị hai tay hấn ôm chặt, mái tóc vàng óng hoàn toàn vùi giữa hai chân của cô, hình thành một bức ảnh trần đầy tình dục.

Đầu lưỡi nóng bỏng mô phỏng theo động tác hoan ái, nặng nề mà đâm vào hoa huyết, dẫn ra một dòng nước trong suốt, cảm nhận hoa kính run rẩy cùng co rút lại thì lại từ từ rời khỏi.

Cứ lặp lại như thế. Đâm vào, rút ra, lại đâm vào, lại rút ra...

"A ần... Không... Không cần... Hừ ần..." Cảm giác thoải mái sung sướng gần như ngập đầu, đem chút lý trí còn sót lại của Khiết nhi sụp đổ hoàn toàn, gương mặt đỏ như cháy bỏng của cô hoàn toàn vùi sâu vào chiếc gối, tiếng thở hổn hển và yêu kiều, toàn thân thả ra ngoài một tầng mờ hôi mong mỏng, đôi mắt khẽ híп kiêu mị động lòng người.

Simon thưởng thức tư thế đầy mị hoặc vì động tình của cô, nam tính giữa hai chân đã căng phồng ngẩng cao, hấn dùng một tay rảnh rỗi cởi quần lót, để đầu nam căn đỏ thẫm cực đại tiến gần vào hoa huyết non mềm ẩm nóng kia, được ái dịch thấm ướt.

"Còn không thừa nhận em là kẻ lừa đảo? Rõ ràng muốn như thế, em vẫn còn nói không cần? Anh nên trừng phạt em như thế nào đây?"

"Simon... Không... Không thể..." Khiết nhi mê mang khẽ gắt đầu, khẩu thị tâm phi hy vọng có thể ngừng sự tra tấn này lại. Cô không thuộc về thời không này! Không thể cùng hấn có nhiều dây dưa, không thể...

"Em vốn thuộc về anh, tại sao không thể?" Không vui vì cô đang tìm mọi cách kháng cự,

Đôi mắt màu xanh của Simon lạnh lẽo, nghiêng người cắn cắn môi thom vẫn còn nỉ non không ngừng của cô, đem cô hôn đến choáng váng thần trí, thở gấp liên tục.

Chỉ trong nháy mắt thất thần đó, hấn đã thẳng thắt lưng tráng kiện mạnh mẽ, đem nam tính căng phồng đỏ ửng kia trượt vào đóa hoa đang ướt đầm, xông vào huyết động mềm mại như tơ kia.

Khoảnh khắc, cảm giác sướng khoái đã bị đau đớn đến tê liệt thay thế, Khiết nhi đau đến kêu khóc thành tiếng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, lung tung gõ vào bộ ngực cường tráng của hấn.

"Đau quá..." Cô rên rỉ, hoa kính nhạy cảm hoàn toàn bị tách ra, vách tường như nhung tơ bên trong đã căng phồng để chứa nam tính cực to của nam nhân.

Simon ngây người, nhưng đã không còn kịp nữa, thẳng lưng đâm thủng lớp màn tình khiết kia, một tay vòng vào chỗ kết hợp khẽ xoa âu yếm, làm dịu đi cơn đau lần đầu khi mới nếm thử trái cấm của cô.

"Trúng thôi... Khốn kiếp... Đau quá..." Cô uốn éo người anh khóc nức nở, đôi tay mềm mại bị hấn kéo và giữ chặt trên đỉnh đầu, bắt lực chảy nước mắt.

"Suyt, chút xíu nữa thôi, bảo bối, đừng sợ."

"Tôi không phải là bảo bối của anh... Anh tránh ra... Tôi không muốn..."

Nhìn đôi má ngọc của cô gần đầy nước mắt, chiếc mũi nhỏ xinh ửng đỏ, hai má lại như đóa hoa hồng đang nở rộ, xinh đẹp tươi tắn lại mê người, ngực hấn cứng lại, yêu thương đang dâng đầy đáy lòng.

Hắn cúi đầu, dùng lực đạo vô cùng ôn nhu hôn cô, đôi môi ấm áp mềm mại ngậm lấy tiếng khóc nức nở của cô, đầu lưỡi len vào cái miệng thơm tho, khuấy đảo chiếc lưỡi nhỏ xinh không ngoan ngoãn của cô, mút, liếm không ngừng.

Bàn tay còn lại mân mê một bên bầu ngực sữa, quần quanh xoa nắn không ngừng, ngón cái khẽ lướt qua đỉnh, quả mâm xôi nở rộ vì thế càng thêm cứng rắn.

Đôi môi mỏng dọc theo chiếc cằm tinh tế của cô dần lướt xuống, đầu lưỡi lướt qua gáy ngọc trắng nõn, lưu lại dấu vết ấm nóng, rồi mới ngậm lấy đầu quả chín mộng kia, linh hoạt quần quanh và mút liếm, khoái cảm tê dại từng giọt từng giọt lan tràn ra.

"Ừm..." Những âu yếm liên tiếp đó, đã làm loãng đi sự đau đớn khi vừa phá thân, tinh dịch của cô rất nhanh lại bị khơi gợi lên, thân thể mềm mại bị trêu đùa làm nóng bỏng, bụng càng không ngừng xuất hiện từng đợt sóng mạnh ấm áp, hóa thành dòng suối tình không ngừng chảy ra giữa hai chân, chảy ra khỏi khe hở của đóa hoa vẫn còn đang ngậm lấy nam căn cực lớn.

"Cảm nhận được không? Anh đang yêu em, đã yêu em một cách đầy đủ và hoàn chỉnh." Khóe miệng hấn khẽ cong, khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì dục vọng ảm i trong cơ thể mà căng thẳng, đây là lần đầu tiên hấn khát vọng một người phụ nữ như thế, lần đầu tiên!

Nhìn đôi mắt ngấn lệ mờ mịt của cô, hàm răng cắn chặt môi dưới, lại không giấu được tiếng nức nở tràn ra từ cái miệng nhỏ nhắn, hấn khẽ cắn đầu vú đã ẩm ướt của cô, lui mỏng bắt đầu đâm thẳng về phía trước, chậm rãi đóng đưa.

"Ừm hừ..." Cô kim lòng không dặng phát ra tiếng rên rỉ kiều mỹ, cảm nhận một dòng sướng khoái mãnh liệt từ giữa hai chân đau nhức khuếch tán đến khắp toàn thân.

"Khiết nhi, cô bé lừa đảo đáng yêu của anh, anh đã nhìn quá lâu, hiện tại đến phiên em làm cho anh đạt được thỏa mãn." Hắn đem hai chân của cô kéo cao, vòng eo rắn chắc đẩy mạnh về phía trước, nam tính kiên định như sắt hung hấn đánh phá tiến vào hoa huyết, bắt đầu tiết tấu tình dục.

"A..." Cô uốn cong lưng trần xinh đẹp, hai tay giơ cao khỏi đầu siết chặt chiếc gối, mồ hôi đầm đìa thấm dẫm thân thể mềm mại, khuôn mặt kiều diễm ngẩng lên, đôi môi căng mộng khẽ nhếch thốt lên những tiếng nức nở làm say hồn người.

Cô thật sự rất xinh đẹp và nhỏ nhắn, hoa huyết đáng yêu ngậm chứa nam căn cực to của hấn, nam căn không hề thương tình xỏ xiên một cách điên cuồng vào hoa kính, vội vàng sáp nhập, chậm rãi rút ra, mỗi một lần đều biến đổi tiết tấu bất đồng.

Hắn trầm mê trong đó, đem chính mình vùi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể của cô, nam tính đỏ thắm mỗi lần rút ra đều mang theo yêu dịch đậm đặc, hòa lẫn âm thanh phát ra từ cơ thể, vừa dâm mỹ vừa kích tình.

"Khiết nhi..." Hắn lăm bắm tên của cô, mồ hôi chảy xuống thái dương, rơi tí tách trên bầu ngực trắng nõn của cô, hấn khom người dùng lưỡi liếm sạch, gần như mê luyến mút lấy bầu vú căng mộng.

"Không... Ừm a... Quá nhanh... Simon... A..." Cô bị yêu cầu dã man của hấn, bị hấn đâm mạnh đến mức tiếng rên rỉ cũng khó thoát ra được thành câu, không chỉ thân mình thuần khiết bị hấn chiếm lĩnh, ngay cả linh hồn đều bị lạc dưới thân của hấn.

Trời ạ, trong cơn tình ái điên cuồng hỗn loạn đó, cô mới kinh hoàng phát hiện ra một sự thật - -

Cô đã yêu người đàn ông này, vì thế thân thể của cô tuyệt đối không bài xích hấn, dễ dàng tiếp nhận kích tình từ hấn.

"Khiết nhi, chỉ có anh mới có thể ngủ trên giường của em, chỉ có anh." Simon cong lên một nụ cười xấu xa đầy giáo hoạt, không để ý tới cô đang kinh ngạc nhìn chăm chăm, dùng sức thẳng tiến vào thiên đường bằng nhung của cô.

Một cảm xúc chột nỏ bùng truyền đến từ hoa tâm chiếm lĩnh cả linh hồn cô, suy nghĩ của cô bị khoái cảm chiếm lĩnh, toàn thân tê dại, nhiệt độ cơ thể không ngừng dâng cao, hơi nóng chạy thẳng lên đỉnh đầu, trước mắt trống rỗng.

Cao trào nhanh chóng lan đầy khắp toàn thân, cô uốn cao thân thể mềm mại, bầu vú trắng như tuyết bị hấn ngậm, một dòng nước nóng bỏng từ chỗ sâu nhất trong hoa tâm không ngừng tuôn ra.

Hoa huyết mềm mại co quắp, đem nam căn sưng đỏ cứng như sắt xoắn chặt, Simon gầm nhẹ một tiếng, mồ hôi từ khuôn mặt tuấn tú chảy xuống ngực,

bắt đầu lan dần xuống chỗ kết hợp chặt chẽ của hai người, và hòa mình vào đám ẩm ướt đó.

"Anh có làm thỏa mãn em không? Khiết nhi, em quá dễ thỏa mãn, nhưng anh vẫn còn chưa yêu đủ em." Đôi mắt màu xanh đã tràn ngập tình dục trần trụi, hần nỏ một nụ cười đầy khiêu gợi, cơ bắp căng thẳng với đường cong đẹp đến không thể tin nổi, nam căn thô to hơi nhích ra, hai tay đỡ lấy vòng eo nhỏ của cô, rồi mới dùng sức rút ra bản thân.

"Không..." Cao trào vừa trôi qua, cô hiện tại đã mềm nhũn không òn chút sức lực, thấy vật giữa hai chân hần vẫn còn đang ngẩng cao kiêu hãnh, thân thể mềm mại không khỏi run lên.

Không cho cô cơ hội cầu xin tha thứ,, hai tay Simon giữ chặt chiếc eo nhỏ tron hần, bắt đầu triển khai một đợt tấn công dã man và mạnh mẽ mới.

Điên cuồng, nóng bỏng, như kéo dài đến bất tận, một lần lại một lần hung mãnh ra vào, hoa kính non mềm bị nghiền nát, làm cô cảm thấy rất nóng, rất nóng, nơi nhạy cảm kia không ngừng bị đâm vào rút ra, sau một trận run rẩy kịch liệt thì cao trào thì nhau kéo tới.

"A a... Không cần... Quá nhanh... A... Chậm một chút..." Khiết nhi khó chịu thút thít, hai tay lại mâu thuẫn bám chặt lấy hần, thắt lưng cùng mông thậm chí còn hòa nhịp theo tần suất ra vào của hần đông đưa đến quên mình.

Chiếc giường cực lớn với bốn góc va mạnh vào vách tường, phát ra tiếng va chạm đầy quy luật, màn giường có thêu hoa văn là hoa uất kim hương không ngừng đong đưa, tựa như một giấc mộng ảo, khép lại hình ảnh hoan ái kiêu diễm điên cuồng trên giường.

Linh hồn đang bay lượn giữa thiên đường khoái cảm, Khiết nhi hoàn toàn rộng mở chính mình, đem Simon kéo vào bên trong cơ thể, sự kết hợp vượt qua khoảng không gian hơn một thế kỷ, không chân thật giống như một giấc mộng.

Hần giống như một con thú xinh đẹp đầy dã tính, ở trên người cô tận tình cuồng dã dầy dụa, tiếng thở dốc tiếng va chạm của thân thể phát ra hòa lẫn vào nhau.

Cuối cùng, một luồng sáng trắng lóe lên, cao trào cực hạn đã đến, cô ưỡn cao gáy ngọc, thất thần kêu khóc, nằm rạp trên người nam nhân, chiếc mông rần rần bỗng nhiên run lên, đem tất cả tình hoa nóng bỏng phun hết vào người cô.

"A..."

Bọn họ đồng thời phát ra tiếng thét đầy khoái cảm, hần ngã quỵ ở trước người của cô, trên người đã tràn ngập mùi xạ hương nam tính sau khi phát tiết, cô mơ màng nặng nề nhắm mắt lại, cảm nhận một dòng nước ấm ấm đầy trong cơ thể, tê dại vẫn còn đang lan tràn giữa hai chân, đầu vú vẫn còn bị hần ngậm lấy, cô rên rỉ khe khẽ.

Simon khẽ nâng người dậy, một tay khẽ vuốt hai gò má xinh đẹp đỏ ửng vì kích thích của cô, đôi mắt màu xanh tràn đầy nhu tình mà chính hần cũng chưa phát hiện, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi mềm thơm mát của cô, nhẹ nhàng mút, quán quýt lấy chiếc lưỡi xinh của cô.

Khiết nhi mệt đến mức không thể suy nghĩ được thêm gì nữa, bị động thừa nhận nụ hôn đầy dịu dàng và mê luyến của hần.

Simon trở mình, làm cho vị trí của hai người đổi cho nhau, cô mềm nhũn nằm ở trước người hần, nam tính hơi mềm của hần vẫn còn cắm trong hoa huyết ướt đầm, nhẹ nhàng chậm rãi trượt ra vào, giống như say mê lại giống như khiêu khích.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, chớp mũi quanh quẩn mùi vị sau khi hoan ái, hai tay đặt trên hai cánh tay của hần, hai thân thể mờ mờ hồ hồ đầm đìa luôn dán sát vào nhau, giống như hai đứa trẻ sinh đôi dính liền với nhau.

Nghe tiếng tim đập dưới lồng ngực mà cô đang gói lên, Khiết nhi chậm rãi ngủ, Simon đặc ý một tay khẽ vuốt tấm lưng mịn màng của cô, một tay đặt sau đầu làm gối, đôi mắt màu xanh liếc xuống, sự thâm trầm trong ánh mắt còn sâu thẳm hơn cả màn đêm bên ngoài cửa sổ.

Hần không nên để tất cả các thứ này phát sinh. Hần không nên để ý một người con gái, quá khác biệt nhau cũng quá cách xa nhau, cũng không nên để một người phụ nữ làm cho suy nghĩ rối loạn.

Sau khi nhìn dung nhan kiêu mị đã an giấc mộng, Simon nhắm mắt lại, nhớ tới tình cảnh hai người lần đầu tiên gặp nhau.

Có lẽ, khi đó hần không nên ra tay cứu cô, cũng nên thả cô đi.

Tất cả những điều này đều là hần tự làm tự chịu, để cô bước vào thế giới của hần, từng chút từng chút đem tim của hần cướp đi.

Suy nghĩ đến đây, Simon nhắm mắt, theo bản năng muốn đẩy người con gái đang nằm trên người ra, nhưng khi nhìn thấy khóe miệng cô có treo một nụ cười ngọt ngào thì đột ngột thu tay, đôi tay siết chặt lại thành nắm đấm.

Hần bắt buộc bản thân nhắm mắt lại, không chú ý đến thân thể của cô đang dán sát vào mình, thậm chí ép mình nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, phải thật sự quên đi cuộc hoan ái đầy cuồng dại mê luyến linh hồn, đã bị khắc sâu ở sâu trong lòng mới vừa rồi.

Simon không thể nào biết được, cô gái mềm nhũn như nước đang nằm trong lòng hần, sớm đã len lỏi vào giấc mộng của hần từ lâu....

Tình yêu, là số mệnh có trốn cũng không tránh khỏi.

Chương 5

Câu chuyện mà Khiết nhi được nghe lúc trước từ Owen là như thế này...

Có một cô gái xinh đẹp thông minh là con của một gia đình quý tộc, quen sống trong sự xa hoa, và hơn nữa cô rất am hiểu về giao tế, nhưng cô không thể chịu đựng được sự bần hàn cùng tịch mịch từ sau khi gia đình sa sút nên đã trở thành tuyệt đại danh kỹ tao nhã trong giới thượng lưu.

Về sau, một vị công tước trẻ tuổi đẹp trai phong lưu trở thành tình nhân của cô, cô mê muội vì hắn, dành tất cả tâm lòng, chân tình cho hắn, và cô cũng được vị công tước này sủng ái, thậm chí giúp hắn sinh một đứa con.

Nhưng mà, trong khi cô đang mang thai ở giai đoạn cuối, hắn lại muốn cưới công chúa của một tiểu quốc gia thuộc Châu Âu, làm nên một cuộc hôn nhân hoàn mỹ giữa tài tử và giai nhân.

Lòng cô đau đớn nhưng vẫn giữ được sự kiên cường, cũng không hề ầu ầu, vì vậy mà thất sủng, cô vẫn là tình nhân mà công tước muốn tầm hoan, cũng vẫn có cuộc sống quý tộc quá chu toàn và được qua lại với giới thượng lưu như cũ.

Nhưng, đứa con trai của vị công tước đó do cô sinh ra, lại không được may mắn như thế. Mặc dù có cha là công tước có thân phận tôn quý, nhưng mẫu thân lại là danh kỹ trong chốn quý tộc, nên đứa bé đã chịu đủ tất cả sự cười nhạo của người thuộc giới thượng lưu.

Điều may mắn duy nhất là, từ sau khi kết hôn, công tước chưa có con nối dòng.

Cho nên, đứa bé này được công tước đón về nhà, trở thành con trai trưởng danh chính ngôn thuận, chắc chắn cuối năm cũng thừa kế tước vị, trở thành công tước lạnh lùng danh chấn Luân Đôn.

Câu chuyện kể đến đây kết thúc.

Khiết nhi nhớ rõ chính mình sau nghe xong lặng yên rất lâu, mới ngẩng đầu hỏi Owen: "Simon muốn trông ra cây uất kim hương màu đen, là vì mẹ anh ấy đúng không?"

"Đúng vậy." Owen trả lời không chút chậm trễ.

Khó trách. Từ trong tòa trang viện này, vô luận là từ cái bàn gỗ hạch đào dài cho đến các món đồ trang trí đặt trên kệ sách, tất cả đều điêu khắc hoặc vẽ lên hoa văn các loại cây uất kim hương.

Giấy dán tường trong phòng, hoa văn trên thảm, hoặc là đệm mềm trên sofa, vật trưng bày, dụng cụ trên bàn làm việc, tất cả đều là trang trí họa tiết cây uất kim hương.

"Mẹ của Simon, bởi vì không thể danh chính ngôn thuận cùng người trong lòng ở bên nhau, chỉ có thể ngồi ở chỗ này trong phòng chờ tình nhân tới cửa gặp... Bà ấy thoát nhìn rất vui vẻ, kỳ thật rất tịch mịch, chỉ có thể hàng đêm cử hành yến hội, làm cho trong phòng tràn ngập tiếng cười vui vẻ, để bù lấp vào khoảng trống trong lòng."

Từ trang trí nhớ trong đầu Owen hiện lên giọng nói nhẹ nhàng êm tai của mẹ Simon.

"Simon muốn trở thành niềm kiêu hãnh của mẹ anh ta, cũng thống hận bởi vì xuất thân của mình làm trò cười của người khác, cho nên anh ta luôn tự nhủ chính mình phải trở thành người ưu tú, xuất sắc nhất, có thể che lại miệng của mọi người bằng tư cách một người đại biểu cao quý, điều này đã làm cho nó trở nên lạnh lùng cay nghiệt vô tình."

Làm người khác sinh lòng sợ hãi là con đường thắng tiến nhanh nhất, mà quả thật Simon cũng đã làm được, hắn lạnh lùng cay nghiệt làm người ta sợ, sự vô tình của hắn làm người ta kinh hoàng, bởi vậy không ai dám ở trước mặt hắn làm càn, chớ đừng nhắc tới là giễu cợt sự xuất thân của hắn, chỉ sợ người nọ đến khi chết cũng sẽ không biết mình đã chết như thế nào.

Khiết nhi không hiểu được tại sao Owen muốn nói với cô điều đó, đây không thể nghi ngờ là làm cho cô hiểu rõ hơn về con người Simon, nhưng... hiểu biết Simon để làm gì?

Cô không thuộc về khoảng thời không này, cũng không thuộc về nơi này, chỉ là vội vã, bất đắc dĩ, mới đến nơi đây giúp hắn trông, tạo ra cây uất kim hương.

Cô cũng vẫn cho là, tạo trông ra ngoài các loại sản phẩm cây uất kim hương mới, chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của một quý tộc, rồi sau đó sẽ kinh doanh chúng, mở rộng, đầu tư vào bản đồ sự nghiệp của hắn.

Không nghĩ tới, thì ra hắn có chấp niệm với cây uất kim hương, là vì mẹ của hắn. Trong tâm tư sâu thẳm dưới đáy lòng của hắn là sự ôn hòa, mềm dịu, làm cho cô kinh ngạc, cũng câu động lòng cô.

A, đáng giận! Tại sao Owen lại phải nói cho cô biết việc này? Cô chỉ mong muốn làm sao mau chóng trồng ra cây uất kim hương Simon muốn, rồi mới thật nhanh rời xa vùng đất thị phi này, rời xa người đàn ông nguy hiểm làm cô không không chế được nhịp tim của mình. . .

A, đáng giận! Cô căn bản là tự lừa mình dối người!

Từ lúc hắn liên tục cứu mạng cô hai lần, lòng của cô cũng đã từng chút từng chút mềm lại, muốn sớm một rồi đi sớm một chút, là vì cô sợ hãi bản thân sẽ yêu hắn.

Nay... Đã thật sự quá muộn rồi, cô đã yêu lại còn đem sự trong trắng, thuần khiết của mình dâng hiến cho hắn, để cho hắn tận tình giữ lấy cô, hưởng dụng cô.

Bị những câu hỏi vây quanh do chính mình đưa ra khiến cô đau đầu kịch liệt, thế là Khiết nhi giống như con chim đà điểu, đem chính mình cuộn ở trong chăn, mặc dù sớm thanh tỉnh, cũng không muốn mở mắt ra.

Thẳng đến một loạt tiếng gõ cửa vang lên.

"Khiết nhi, cô đã tỉnh chưa?" Ngoài cửa là Lucy, là cô hầu gái có giao tình cũng không tệ với cô.

Thảm rồi! Chẳng may Lucy xông vào, sẽ nhìn thấy cô cùng Simon trần truồng ngủ chung một giường? Sự xấu hổ đến làm cho cô muốn đập chết hình ảnh vừa tiến triển, hiện lên trong óc, Khiết nhi lập tức từ trong chăn nhảy ra.

Bốn thanh trụ giường lớn cổ điển nhả bọt vì động tác kịch liệt của cô mà rung rinh, cô nhớ tới tối hôm qua hai người điên cuồng làm tình, ván giường đánh vào vách tường, phát ra tiếng vang bạch bạch, trong nháy mắt, sắc mặt đỏ tươi như lửa.

Nhưng, khi hai tay cô che lại hai má, chuẩn bị tốt tâm lý để ra mặt, chuẩn bị đón nhận người đàn ông tối hôm qua đã cùng cô "Kịch liệt giao chiến " thì mới phát hiện...

Bên cạnh cô, trên giường ngủ trống không.

Tìm Khiết nhi đập mạnh và loạn nhịp, sờ vào chỗ trống quả nhiên giường đã lạnh thấu xương rồi, một sự buồn bã dày đặc nổi lên trong lòng, tiếp theo mà đến là sự khốn quẫn muốn bóp chết chính mình.

Simon đã sớm rời đi, mới vừa rồi cô còn một mình cuộn ở trong chăn rối rắm, trong đầu suy diễn, ảo tưởng những hình ảnh các cách đối mặt với hắn.

A, cô thật là ngu xuẩn!

"Khiết nhi?" Lucy lại gõ gõ cánh cửa.

"Tôi ra liền!" Khiết nhi lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chỉnh tề, một tay cầm lược chải bóng tóc xoắn đen, một tay kéo cửa ra, nhìn Lucy tươi cười.

"Cô hôm nay thức dậy trễ hơn so với mọi khi, tôi lo lắng có phải là bị bệnh hay không, cho nên sang đây xem một chút." Lucy nghi ngờ đánh giá cô, thấy cô sắc mặt hồng nhuận, tinh thần không sao, mới biết được là do mình đã quá lo lắng.

"Lucy... Cái kia... Simon đâu?" Khiết nhi ho một tiếng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra hỏi.

"Công tước đang ở đại sảnh ăn điểm tâm." Lucy đi vào phòng, bắt tay vào đem bao gối cùng túi chữ nhật thay ra, đây là công việc do cô phụ trách.

Trời ơi! Khiết nhi khẩn trương giữ chặt tay Lucy, sợ bại lộ những dấu vết ướt át mãnh liệt tối hôm qua, lắp bắp nói: "Cô đừng gấp, để tôi tự mình làm! Tôi cũng là người hầu mà, cô không cần phải giúp tôi mấy việc này đâu."

"Cô ngủ nhiều quá nên đâm ra choáng váng sao? Cô đã không dùng đồng phục của hầu gái, lại còn có thể dùng bữa chung một bàn cùng công tước, cô xem cô có điểm nào giống người hầu không?" Lucy không cho là đúng liếc mắt ngắm cô một cái. Nhìn xem, cô thậm chí không cần phải ở trong phòng nhỏ hậu viện dành cho hạ nhân ở, còn có thể cùng chủ nhân ở chung một tầng lầu, căn bản chính là một nửa nữ chủ nhân.

"Hôm nay tôi rảnh! Cô để cho tôi tự sửa lại giường mình đi!" Khiết nhi đem Lucy kéo ra cửa, nhanh chóng đóng cửa lại, dựa lưng vào ván cửa, một tay quơ quơ trong không trung, ý bảo Lucy đi sửa sang lại những phòng khác.

"Y hệt như công tước, hai người này hôm nay rất kì lạ." Lucy lẩm bẩm vài tiếng, ôm lấy cái cái rổ chứa những cái mền đã gấp xoay người rồi đi.

Khiết nhi nhẹ nhàng thở ra, sau khi xác định Lucy đã rời khỏi tầng lầu này, mới xuống lầu đi tới đại sảnh, vừa nhìn thấy thân ảnh anh tuấn đang ngồi ở bàn ăn phủ khăn dài, tìm cô nhất thời đập mắt tốc độ, máu toàn thân như sôi trào nóng bỏng.

Trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, hắn hôn cô, âu yếm cô, mút bầu ngực căng tròn của cô, đem cái nam tính cương ngạnh đụng chạm vào chỗ nhạy cảm trong cơ thể cô...

Dừng lại! Ngừng! Nội tâm Khiết nhi lên tiếng ngăn cản, hai má còn đỏ hơn cả tô chân giò hun khói trên bàn đang bốc khói, hít sâu một hơi, ngẩng chiếc cằm xinh xắn lên, cô đi vào gian đại sảnh nguy nga lộng lẫy.

Nhận thấy được bóng người đến gần, ánh mắt Simon nhíu lên, đôi mắt màu xanh còn xanh trong hơn cả bầu trời xanh ngoài cửa sổ, nhưng vẻ mặt thì vẫn âm trầm trước sau như một.

Khí lạnh trên sống lưng cô nổi lên, Khiết nhi rung mình một cái. Chẳng lẽ, tối hôm qua người uống say thật ra là cô? Hay là, đây chẳng qua chỉ là một giấc mộng xuân đáng xấu hổ do cô tạo ra?

"Chào buổi sáng." Khiết nhi đi đến một chỗ khác của chiếc bàn dài, kéo ghế ra chuẩn bị ngồi xuống.

"Đây không phải là vị trí của cô." Simon lạnh lùng mở miệng, thậm chí không liếc nhìn cô một cái.

Khiết nhi chân tay lúng túng đặt ở trên lưng ghế dựa, sắc mặt có chút trắng bệch, không rõ tại sao hần lại đối xử lạnh lùng như thế với cô. Trong đêm trước, ánh mắt hần luôn đuổi theo cô, người trốn tránh ngược lại là chính cô.

Hần thậm chí không muốn đưa ra lời hứa cho cô rời đi, đêm qua... Ở trên giường đối với cô yêu cầu vô độ. Kết quả trời vừa sáng, hần biến mất giống như ma thuật vậy, lại khôi phục thành bộ dạng âm trầm không ai bì nổi của trước kia, ngồi ở chỗ đó giống như một vị hoàng đế, bắt đầu thanh toán món nợ giữa hai người.

"Tôi luôn ngồi ở đây." Tiếng nói của Khiết nhi lí nhí chưa dứt.

"Sau này cô không thể ngồi ở đây, cô chỉ là người trồng hoa do ta thuê, là người hầu của nơi này, người hầu không thể ngồi cùng chung bàn ăn với chủ nhân."

Simon ưu nhã nâng tay giờ dao nữa, đem món khoai tây chiên vàng thơm được sắp tỉ mỉ bên trên món chân giò hun khói mở ra, bên trong mâm có các loại hoa quả cùng bơ, bánh mì mới ra lò, rau xà lách mới trồng muối cùng dưa chuột, và một ít caramen với thịt viên tinh xảo, mỗi một cái đều có thể làm người ta không thể không động ngón tay.

Khiết nhi lại chỉ cảm thấy dạ dày cồn cào, tất cả mọi sự tham ăn đều bốc hơi, trong bụng giống như vừa nuốt xuống một tảng đá thật to.

"Vậy tôi nên ở nơi nào dùng cơm?" Cô cảm thấy một sự nhục nhã nồng nặc đang ào ạt tràn về hướng mình, mà cô lại yếu đuối không có biện pháp chống cự.

"Loại vấn đề này cô hẳn là nên đến hỏi Owen, hoặc là những người khác." Người đàn ông ngồi sau cái bàn dài đang nhai kĩ nuốt chậm, đôi mắt màu xanh xinh đẹp ngăm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của cô.

"Tôi hôm qua..."

"Còn nữa, điều kiện mà trước kia cô nêu ra, ta quyết định chấp nhận." Simon đột ngột cất cao giọng, cất ngang lời nói của cô, đôi mắt màu xanh cũng từ từ chuyển về hướng cô, sắc mặt không chút thay đổi.

Hần đang cố ý nói sang chuyện khác sao? Khiết nhi không chỉ còn cào ở dạ dày, ngay cả trái tim cũng đang bị bóp nghẹt.

"Điều kiện gì?" Giờ này khắc này, đầu óc cô trống rỗng, căn bản ngay cả chuyện mình từng nói qua đều không nhớ được.

"Cô nhanh chóng đem kỹ thuật tạo trồng cây uất kim hương dạy cho những người khác, sau đó cô liền có thể rời đi."

"Cây uất kim hương màu đen kia thì sao?"

"Chỉ cần cô đem kỹ thuật truyền thụ cho những người khác, còn sợ những người khác tạo sẽ không trồng ra được sao?"

Nhìn bộ dáng Simon nhíu mày lên cười lạnh, trái tim Khiết nhi giống như bị một bàn tay vô hình vặn chặt, hô hấp trở nên khó khăn.

Nguy ý chính là chỉ cần cô giao ra kỹ thuật, những thứ khác hoàn toàn không quan trọng? Cũng không phải cần cô?

"Chờ cô xác định những người sẽ theo cô học tập, sau khi tất cả đều học xong, hơn nữa cho ta được nhìn thấy thành phẩm mà ta hài lòng, cô liền có thể rời đi, ta sẽ cho cô một số tiền."

Tiền hồi lộ, che miệng sao? Khiết nhi cười khổ, tâm như là bị đâm một đao, rỉ máu.

"Anh đang phui sạch giới tuyến với tôi sao? Yên tâm đi, tôi vốn không có ý định có bất kỳ dây mơ rễ má nào với anh, cũng sẽ không bởi vì sai lầm một đêm, liền quần quít công tước đại nhân vĩ đại không buông."

Thân là cô gái tự do ở thế kỷ hai mươi mốt, quan niệm của cô tuy rằng xem như bảo thủ, nhưng còn chưa bảo thủ đến nỗi đến bởi vì trao đêm đầu tiên cho người nọ, cả đời sẽ đều dấy dựa người đó.

Simon chỉ dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, tựa hồ như không động đậy. Khiết nhi nắm chặt nắm đấm, gương mặt tái nhợt nhìn thẳng về hướng hần.

Thật lâu sau, Simon mới thốt ra: "Rất vui khi cô có thể nhận rõ thân phận của mình, sau này nếu như không có sự cho phép của ta, cô không thể ý ra vào đại sảnh."

Môi Khiết nhi run rẩy, lặng lẽ dỗi tay ra khỏi lớp nhung mềm của chiếc ghế dựa, khẽ khom người, hai hàng lông mi đen dài buông xuống. "Tôi trở về phòng làm việc, chúc ngài ngon miệng."

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn yêu kiều cứng đờ kia biến mất ở vòm cửa, Simon để dao xuống khăn, một tay đỡ lấy ngực, một tay nắm chặt thành quyền, nặng nề đập một cái trên mặt bàn.

Đáng chết! Một ngàn, một vạn lần đáng chết!

Đẩy cửa phòng ra, Khiết nhi hoảng hốt chạy vào phòng, đem chính mình ném lên cái giường lộn xộn, đem mặt vùi vào trong gối, nước mắt nhỏ lên chăn bằng tơ lụa, một chút đã bị hút khô, hình thành một mảng dầu ẩm ướt.

Cô rất ngốc nghếch! Ngốc nghếch đáng chết! Ngốc nghếch đến mức không có thuốc nào cứu được!

Nghĩ rằng hai người đã lên giường, thì tất cả đều sẽ trở nên bất đồng? Rất ngốc nghếch! Simon tối hôm qua uống say, chỉ là cần một đối tượng để phát tiết dục vọng mà thôi, mà cô lại ti tiện mừng rỡ đón nhận! Tất cả chỉ là do dục vọng chi phối, không có bất kỳ cảm tình gì!

Đôi mắt màu xanh lạnh như băng kia nói rõ điểm này, thái độ vô tình của hắn, cũng là đang cảnh cáo cô đừng nằm mơ, hai người chỉ là quan hệ chủ tớ, còn lại cái gì cũng không có.

Cô còn tưởng rằng... Tưởng rằng hắn đối cô, là khác biệt... Điều đó đã làm tim cô đập loạn nhịp mỗi khi ánh mắt hắn đuổi theo cô, làm cho cô vẫn cho là giữa hai người có cái gì.

Nhưng cô đã sai lầm.

Khiết nhi càng khóc càng thương tâm, đem cả khuôn mặt áp vào trong gối thật chặt, lại ngửi được mùi nam tính của Simon, mũi lại đau xót, khóc đến gần như thiếu dưỡng khí mới ngừng đầu.

Giơ tay lên lau đi nước mắt trên gương mặt chật vật, cô đem vết máu dính trên tấm trải giường tháo xuống, ném vào trong bồn tắm lớn, xoay mở vòi nước, đem nguyên hộp tinh dầu bóng đều ném vào.

Cô đem trong đồ đạc phòng thuộc về của mình cất vào một cái thùng gọn nhẹ rồi mới xoay người xuống lầu, đi về hướng phòng nhỏ dành cho hạ nhân ở sân sau.

"Khiết nhi? Chuyện gì thế này?" Đang đi ở trên hành lang dài thông vào lối hậu viện, Owen tinh thần thoải mái vừa đứng lúc đi tới, nhìn thấy hai mắt cô sưng đỏ, trong tay còn ôm cái thùng, kinh ngạc ngăn cô lại.

Khiết nhi ngước mắt lên, trên mặt cố giữ vẻ trấn định. "Chỉ là việc tôi nên đổi chỗ ở."

Owen bị tuyệt vọng nơi đáy mắt của cô làm cho hoảng sợ, lập tức đánh hơi được có chuyện không hay xảy ra. "Đã xảy ra chuyện gì? Là ai muốn cô dọn ra khỏi nhà chính?"

"Đương nhiên là công tước đại nhân vĩ đại." Khiết nhi khò sở nói.

"Không không không, nhất định là có hiểu lầm, Simon sao có thể như vậy..."

"Owen, tôi biết anh cho rằng Simon thích tôi, mới có thể trăm phương nghìn kế giúp chúng tôi tạo ra cơ hội, nhưng anh sai rồi, anh ta không có ý này."

Xem cô khi đề cập đến Simon thì sắc mặt càng tái nhợt, môi cũng nhẹ nhàng run run, Owen đã hiểu, nhất định là Simon đã nói gì với cô.

"Không, Simon thật sự quan tâm cô."

"Anh ta quan tâm tôi, là vì tôi có thể giúp anh ta trồng ra loài hoa mà anh ta mong muốn, chứ không phải do con người của tôi, anh nghĩ sai rồi." Chính cô cũng nghĩ sai rồi, sai rất nhiều, sai một cách rất hồ đồ, ngu xuẩn!

"Khiết nhi..."

"Không thể nói chuyện nữa, tôi còn có rất nhiều việc phải làm, gấp lại sau." Tháo gờ bàn tay Owen đặt trên vai, Khiết nhi cười sâu kín, vòng qua hắn tiếp tục đi về phía trước.

Không đúng... Owen lập tức quay người đi trở về gian nhà chính, ở thư phòng trên lầu hai tìm được Simon.

Simon ngồi ở sau bàn làm việc, một tay nâng huyết Thái Dương, đôi mắt màu xanh cúi xuống, môi mím thật sâu, mặc dù cả một phiên cửa sổ sát đất đem vào rất nhiều ánh nắng mặt trời rực rỡ, vẫn là không thể chiếu tan đi sự lạnh lẽo âm trầm giữa hai lông mày của hắn.

"Anh cố ý thương tổn cô ấy, để chứng minh cái gì?" Owen hỏi.

"Cô ta chỉ là một người trồng hoa có địa vị thấp, ngay cả làm tình nhân của ta cũng không đủ tư cách." Simon lạnh lùng nói.

"Vậy anh yêu Caroline sao?" Owen lại hỏi.

"Không thương."

"Nếu không thương, cho dù có tư cách làm tình nhân của anh thì thế nào? Đừng tự lừa mình dối người nữa, anh thích Khiết nhi, để ý cô ấy, anh đã muốn có cô gái này."

"Cô ta không xứng với ta. Ta là công tước, người thừa kế gia tộc Charlemagne." Simon ngạo nghễ công khai biểu thị.

Tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua là một sai lầm. Hấn có một thân phận tôn quý, thân thể khác hẳn với người bình thường hèn mọn khác, hẳn sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội cười nhạo mình, cũng không thể làm ra cử chỉ có thân phận thấp kém.

Nhưng Khiết nhi lại làm cho hành vi của hắn lần nữa không khống chế được, ngay cả lòng hắn cũng đã sắp không thể quản được... Hắn nên dừng lại tất cả những chuyện này, tránh cho lòng mình bị cô hấp dẫn và ảnh hưởng.

Hắn không thể yêu cô!

"Anh đã làm cho tất cả mọi người đều kính sợ anh, không ai dám bắt kính đối với anh, rốt cuộc anh còn muốn chứng minh cái gì?" Owen không hiểu.

"Ta đã từng là trò cười sau trà dư tửu hậu trong giới xã hội thượng lưu, ta đã từng hứa với mẹ của ta, sẽ trở thành một nhân vật kiêu ngạo trong gia tộc Charlemagne, ta sẽ không để cho bà ấy thất vọng."

"Từ khi anh kế thừa tước vị, đem bản đồ gia tộc Charlemagne mở rộng đến Âu Châu hải ngoại, thậm chí làm cho cả Luân Đôn đều tràn đầy dấu ấn gia tộc Charlemagne, từ giây phút kia trở đi, anh chính là công tước, là niềm kiêu ngạo của gia tộc Charlemagne. Bên ngoài người sợ e ngại sự lãnh khốc vô tình của anh, người Âu châu kính nể anh vì sự kinh doanh nhạy bén, cực kì giỏi kiếm tiền, cho dù là người trong gia tộc Hoult nhìn thấy anh cũng không dám công khai khiêu khích, thành viên hoàng thất cũng phải nể anh ba phần mặt mũi, anh không thể bỏ qua làm chính mình được sao?"

Simon nhắm hai mắt lại thờ ra thật sâu, mở mắt ra thì đôi mắt màu xanh đã lạnh như băng, không mang theo một tia ấm áp.

"Đủ rồi, sau này đừng theo ta nói đến chuyện của cô ta. Chuyện tối hôm qua, ta sẽ không tính toán với anh, nhưng nếu lại có lần thứ hai, Owen, ta sẽ không dễ dàng tha thứ."

"Yên tâm, cho dù tôi muốn làm lần thứ hai, Khiết nhi cũng sẽ không bao giờ để cho anh có cơ hội ngủ ở trên giường của cô ấy. Simon, tôi nghĩ rằng anh rất thông minh, đúng vậy, anh rất thông minh, thông minh đến nỗi đem người phụ nữ mình muốn đều ép đi, hy vọng anh sẽ không hối hận!"

Owen hiếm khi nổi giận, xoay người rời đi, hơn nữa dùng sức đóng sầm cửa thư phòng, cánh cửa gỗ đào thật nặng nề mà đóng lại, phát ra tiếng ầm cực lớn.

Simon đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống hoa viên bên dưới xa xa, ánh mắt sâu trầm dừng trên bóng dáng yêu kiều nhỏ nhắn đang đi về hướng nhà ẩm thực tinh.

Bàn tay to đặt ở trên cửa sổ chậm rãi xiết chặt lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng được ánh mặt trời chiếu sáng mà dịu nhẹ đi, hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp dịu dàng quay đi của cô, đang ôm lấy bình hoa trong khuôn ngực mềm mại, trong không khí dường như có thể ngửi thấy mùi thơm trên người cô.

Đáng chết! Simon. Charlemagne, mày thanh tỉnh một chút! Cô ta chỉ là một phụ nữ có giá trị lợi dụng, mày không thể lại tiếp tục trầm mê nữa!

Hoảng hốt nhắm lại hai mắt, Simon xoay người, đưa lưng về hướng ánh sáng rạng ngời rực rỡ chiếu qua cửa sổ sát đất, cự tuyệt không nhìn bóng hình xinh đẹp có thể ảnh hưởng đến sức phán đoán của hắn.

Gần đây, không khí trong trang viên rất quỷ dị. Tính tình của chủ nhân nơi đây mặc dù không coi là tốt, nhưng hắn thường phạt phân mình, sẽ không tùy tiện tức giận hoặc là giận chó đánh mèo, chỉ cần an phận thủ thường, đúng theo bốn phận, trên cơ bản làm việc ở đây cũng không tính là tệ, ít nhất thì lương so với những người làm công khác tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, tòa trang viên này lại là nơi ở của mẹ chủ nhân khi trước, là nơi đối với ngài ấy có quyền luyến sâu đậm, bình thường khi ở chỗ này, tâm tình của ngài ấy đều là ở trạng thái cực tốt.

Nhưng gần đây... Gió giống gió sấm chớp ùng ùng, đều không thể so sánh với hình dáng trạng thái đáng sợ của chủ nhân.

Hắn giống như một con gấu không ngủ mùa đông, không có lúc nào không nổi giận một cách kì lạ, chỉ cần trên người rớt một cọng lông tóc, cũng sẽ tạo ra một trận cuồng phong làm cho người ta sợ hãi.

Thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng, sợ chỉ cần sơ sẩy một chút thôi cũng đã chọc giận con gấu này, mà Khiết nhi lại đem bản thân hoàn toàn rút ra, không để ý tới bất cứ chuyện gì chung quanh, thường xuyên tránh ở nhà ẩm tiến hành công tác lại tạo ra giống cây uất kim hương.

"Khiết nhi, nên vào nhà ăn tối rồi." Người làm vườn trẻ tuổi mới tới đứng trước cửa phòng, một bên vuốt ống quần dính bùn đất, một bên gọi cô gái đang bận rộn bên trong.

"A, là anh à, Taylor." Khiết nhi xoay người, thấy một mái tóc ngắn, hình thể cao gầy của Taylor, khuôn mặt hơi gầy đang nở nụ cười nhẹ.

"Oa, cô thật sự rất lợi hại! Cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua loại hoa uất kim hương có màu sắc như thế này, cô giống như thiên thần của loài hoa, chỉ cần ngón tay nhẹ nhàng vung lên, là có thể tùy tâm sở dục sáng tạo ra các loại hoa xinh đẹp có nhiều màu sắc và hoa văn khác nhau."

Taylor đi vào nhà kính, nhìn từng chậu cây uất kim hương rực rỡ động lòng người, chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

Khiết nhi chợt dạ nhìn hân mỉm cười. Cô ở thế kỷ hai mươi mốt hiểu được kỹ thuật tạo trồng ra các loại hoa, cũng hiểu được phải làm cách nào để lai tạo ra giống cây uất kim hương tốt nhất, hơn nữa lại có một người đi vô cùng yêu thích cây uất kim hương, đương nhiên có thể trồng ra loại hoa mới làm cho người thế kỷ mười chín thán phục.

Cô muốn trồng ra chừng mười loại cây uất kim hương mà thời đại này không có, cũng chỉ kém màu đen tuyền "Dạ hậu".

"Nghe nói hôm nay công tước đang nổi trận lôi đình với một hầu gái, may mắn chúng ta không phải là đám người làm việc trong đại sảnh." Taylor tựa vào bên cạnh Khiết nhi, cười nói với cô.

"Phải không? Hy vọng Lucy không bị vạ lây." Khiết nhi bắt buộc bản thân xem nhẹ mọi chuyện có liên quan cùng Simon, cho dù nhịp tim đập cuồng loạn đang báo động cô, cho dù khi suy nghĩ đến hân thì ngực sẽ không thể tự chủ nổi lên chua xót.

"Đi thôi, thiên thần hoa xinh đẹp, chẳng lẽ cô định dựa vào việc hút mật hoa để lấp đầy bụng ư?" Thấy cô thất thần rũ rập, Taylor đột nhiên cầm tay cô, đem cô lôi ra khỏi nhà kính.

Khiết nhi bị động mặc hân lôi kéo đi. "Chờ một chút, Taylor, tôi phải đi hoa viên thu thập một chút, cái bình cùng cái xẻng, và vòi phun nước phun nước của tôi cần phải gom lại..."

Thanh âm vừa ngừng, cô lao đảo một chút, liền thấy thân ảnh Simon cùng Owen xuất hiện trên hành lang phía trước, ngực gắt gao co rút lại, theo bản năng muốn trốn sang một bên.

"Chết rồi! Là công tước!" Taylor cũng phát hiện, lập tức kéo cô quay đầu chạy về nhà kính.

Một đầu khác, đang khi nghe Owen kể kế hoạch ở hậu viện nên xây một nhà mát bằng kính dùng để ngắm hoa, ánh mắt Simon chợt lóe, từ lúc Taylor cùng Khiết nhi quay đầu một khắc trước đã phát hiện bọn họ.

Người đàn ông kia là ai? Tại sao hân kéo tay cô? Một cơn hờn dỗi nghẹn lại ở lồng ngực, Simon phát hiện hai lỗ tai mình không còn nghe được nữa, những cơn giận dữ đang nổ tung trong đầu làm tai ù lên, hoàn toàn không thể nghe được bất kỳ âm thanh nào khác.

Owen như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Simon một cái, cố ý đi về hướng nhà ấm. "Lúc này, bọn người hầu đều vào nhà ăn bữa ăn tối, cũng sẽ không gặp phải người trồng hoa không xứng với anh, có nên đi vào xem cô ấy gần đây đã lai tạo ra loại giống uất kim hương gì mới hay không?"

Cầm dưới cửa Simon siết lại, mặt không cảm giác đi vào nhà kính, bộ dạng hấp tấp, như đang vội vã vào để xác nhận cái gì, ngoài ra lưng của anh còn căng thẳng một cách khác thường, tất cả đều nằm trong mắt Owen người đang nở nụ cười.

Ai, công tước đại nhân người hay nói trái lòng mình, ngài lúc nào mới có thể thanh tỉnh, nhìn thẳng vào chính mình căn bản không thể không có Khiết nhi?

Hân đại khái không hiểu được, dáng điệu nôn nóng bất an của hân, cực kỳ giống người chồng đang ghen tị, như lo lắng vợ mình cùng người khác đang cấu kết. Owen đang cười to không ngừng ở trong lòng.

Một đầu khác, Simon tự nói với mình, hân chỉ là muốn bước vào nhà ấm kiểm tra cây uất kim hương, thuận tiện điều tra người trồng hoa hân nuôi bình thường lười biếng hay không, chỉ là như vậy mà thôi!

Cố nhấn mạnh ý nghĩ này, Simon đẩy cánh cửa nhà ấm ra, bước chân vừa vội vừa nặng nề đi thẳng vào bên trong, ánh mắt lại trực tiếp lướt qua từng chậu hoa uất kim hương tươi đẹp hoa mắt, lướt qua bàn làm việc cùng với dụng cụ trồng hoa.

"Khiết nhi..." Ở chỗ sâu trong nhà kính lớn như vậy, truyền đến tiếng người đàn ông trẻ tuổi khẽ gọi.

Ánh mắt của Simon như bốc lửa, ngực giống như có cái gì nổ tung, đem lý trí cũng vỡ nát theo đó.

Một đôi chân dài mạnh mẽ gần như chạy như bay, thẳng về hướng phát ra tiếng nói, Simon đẩy ra một loạt cây xanh cao bằng đầu người không biết tên - -

Đập vào mắt là cảnh tượng làm hân chấn động cả người, ghen tuông nồng nặc xông thẳng lên đỉnh đầu!

Khiết nhi ngồi trên một bậc thềm thấp, chàng trai trẻ tuổi tóc ngắn cầm một đóa hoa vừa hái xuống, là cây uất kim hương có hoa văn hình ngọn lửa, đặt tại sau tai của cô.

Đóa hoa kiều điểm làm tôn thêm vẻ thanh tú thanh lịch của cô, gương mặt cô ửng đỏ, làm người ta say hơn cả đám mây chiều đỏ rực nơi cuối trời.

Không! Là cái lúm đồng tiền ngay ngừng làm người ta hài lòng kia, là cái rỗ mắt kia tăng thêm vẻ mặt e lệ, tất cả đều thuộc về hân! Vốn là nên thuộc về hân! Ai cũng không thể cướp đi!

Ý niệm mãnh liệt mà ngang ngược vừa rười vào trong đầu, Simon giận dữ tiến lên, đem cổ áo Taylor xốc lên thật cao, rồi mới ném sang bãi đất trống bên cạnh.

"Trời ạ!" Khiết nhi che miệng, cả người cứng đờ. Simon làm gì mà đi vào nơi này? Từ sau khi cô rời khỏi đại sảnh, hân liền chưa từng tới hậu viện, cũng không còn bước vào nhà ầm quá nửa bước, làm gì có...

Taylor bị ném mạnh làm đầu óc choáng váng, ngay cả thất lưng đều thật đau đớn. Khiết nhi đang muốn xông qua đỡ hân dậy, cánh tay lại đột nhiên bị một sức mạnh lạ thường vồ lấy.

Cô quay đầu, rơi vào một đôi mắt lạnh lùng màu xanh, trong lòng vừa đau xót, vừa run rẩy.

Một tháng không gặp, hân thoát nhìn vẫn như xưa, tuấn mỹ như trước và cũng lạnh lẽo hung tàn như trước.

"Buông... Công tước đại nhân." Cô cắn môi, vội vàng rũ mắt, miệng khiêm tốn hết khả năng.

Nhìn cô tránh đi tầm mắt của mình, tức giận trong ngực Simon càng tăng lên.

"Đây là nhà kính của ta, từ khi nào lại trở thành nơi hẹn hò thế này? Ta muốn cô tới đây làm việc cho ta, không phải đến cùng người hầu của ta nói chuyện yêu đương!"

Khiết nhi trừng lớn hai mắt, hân nói cái gì? Hân nghĩ rằng cô cùng Taylor đang yêu nhau?

Chậm đã, cho dù thật sự là thế, thì tính sao? Có văn bản quy định rõ ràng người hầu thì không thể kết giao sao?

"Thưa công tước đại nhân kính mến, bây giờ là thời gian dùng cơm, nói cách khác, là thời gian nghỉ ngơi của những người hầu, tôi cùng người nào làm chuyện gì, cũng tuyệt đối không ảnh hưởng đến công công việc của tôi."

Simon hung tợn trừng mắt nhìn cô gái nhỏ không sợ chết, ánh mắt dòi xuống, nhìn chiếc cổ cao thẳng trắng như ngọc của cô, làn da trắng một cách hoàn mỹ lộ ra ở bên ngoài cổ áo hình chữ U kia, khuôn ngực rất tròn, theo hơi thở của cô mà lên xuống phập phồng, tạo thành một hình ảnh diễm lệ mê người làm người ta nghĩ sâu xa.

Hân bắt buộc chính mình đem tầm mắt ngẩng lên cao, chỉ nhìn chăm chăm vào hai mắt của cô - - Đáng chết! Cặp mắt đen lấp lánh ánh nước kia, làm ngực hân nóng lên, lý trí đều bị bốc hơi đầu mất rồi.

"Kính thưa công tước đại nhân yêu quý, tôi chỉ là một người làm vườn không đáng kể, một người hầu trồng hoa cho ngài, thỉnh ngài nên mau chóng buông tay ra, bàn tay bần thiêu của tôi đang mạo phạm đến ngài."

Dơ bản? Nhìn đôi tay mình đang nắm chặt trong tay, ngón tay thon nhỏ và dài non mịn trắng nõn, mềm mại như tơ, trắng như sứ, đem đó cô dùng đôi tay này, vịn hân thật chắc, móng tay hồng bầm sâu vào da thịt của hân...

Thân hình Simon căng thẳng, ánh mắt trở nên sâu thẳm, không nói lời nào đem cô lôi ra khỏi nhà kính, rít gào với Owen đang xông vào: "Dừng để cho ta thấy gã khốn bên trong lần nữa!"

"Anh là chủ nhân, anh định đoạt." Owen đứng lúc tránh đường sang một bên, trên mặt nở một nụ cười ranh mãnh, còn mập mờ nháy mắt đối với Khiết nhi đang muốn đòi binh cứu viện.

Công tước đại nhân, ngài cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi sao? Hay là lại muốn chơi trò chơi ngây thơ lừa mình dối người?

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Khiết nhi bị kéo vào một gian phòng khách tiếp nối với nhà chính, bình thường là nơi dùng để tổ chức những bữa tiệc trà chiều, nhưng bởi vì người nào đó không có thói quen này, nhà lại càng không có nữ chủ nhân, nên để trống không dùng.

Nhưng người hầu vẫn làm tròn bổn phận thường xuyên quét dọn nên bên trong không nhiễm một hạt bụi, bình hoa trên bàn uống trà còn cắm một bó hoa

màu hồng đào tỏa ra hương thơm trong không khí, xao động lòng người.

"Buông! Anh làm tôi đau!" Khiết nhi bị quăng trên ghế sofa nhưng có trang trí họa tiết nổi, chống đỡ bằng tay, đau đến khóe mắt nổi lên ánh nước mỏng manh.

Simon âm thầm nhìn cô chăm chăm, đôi mắt màu xanh tràn ngập gió lốc, nghĩ tới bộ dáng vừa rồi của cô cùng Taylor, hẳn tức giận đến mức muốn bẻ gãy cổ hai người!

"Cô yêu gã khốn kia sao? Trả lời tôi!" Sự lạnh lùng cao ngạo thường ngày đã không còn, thay vào đó, hân nóng nảy như một quả bom sắp nổ, vừa mở miệng liền đem người đối diện nổ tan xương nát thịt.

Khiết nhi tự nhận là mình là người có tính tình tốt, nhưng khi bị hân găm một tiếng như thế, hơn nữa trước đó đã từng vũ nhục cô, làm cô cảm thấy thật sự là không cần phải cho tên bại hoại này xem sắc mặt tốt.

Thế là khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hất cao, trợn mắt lạnh lùng nhìn hân. "Anh là nói TayLor sao?"

TayLor? Cô gọi tên thật đúng là thân thiết! Cô mới đem đêm đầu tiên cho hân không bao lâu, chỉ chớp mắt là có thể yêu một người đàn ông khác?

Giờ này khắc này, Simon đỏ kị gần như là phát cuồng!

Sau đó, thật không đúng lúc, Khiết nhi lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa cháy: "Đúng vậy, tôi thích TayLor, anh ấy và tôi đều giống nhau, đều là người làm vườn nhỏ nhất không đáng kể, không cần phải lo lắng vấn đề mình có tư cách hay không, chúng tôi có thể sống vai mà ngồi, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đất tay..."

Cô nói một tràng "Cùng nhau", một lát sau, người đàn ông trước mặt cô găm nhẹ một tiếng, xiết chặt người cô, cái lưỡi nóng đánh phá, xuyên nhập vào khoang miệng của cô, lướt qua hàm răng, tìm được cái lưỡi thơm mềm, khát khao nuốt.

"Không... ừm..." Cô muốn kháng cự, hai tay chống đẩy ngực hân, làm đủ loại phản ứng nhưng lại càng bắt buộc hân tăng thêm lực đạo xâm lược.

Lưỡi người đàn ông cuốn hút, quấn quýt lấy cô, vui vẻ hút nước bọt của cô, linh hoạt lướt qua từng chút một, lướt qua hình dạng của môi cô, len vào bên trong, thường thức mỗi một tác động thịt mềm mại.

Miệng lưỡi cô ngọt đến chết đi được! Ngực Simon chấn động, cảm thấy cơn bệnh phát cuồng mấy ngày nay của mình như lấy đạt được giải được, khởi ngay lập tức!

Gần đây, hồ động một chút là bàn tay hân sẽ nắm chặt thành quyền, bây giờ cuối cùng cũng có thể thư giãn, duỗi ra năm ngón tay thon dài, dè lên, âu yếm vuốt ve chỗ mềm mại đầy đặn, chỉ cách một lớp vải.

Từ trong chỗ sâu ở cổ họng Simon tràn ra một tiếng rên rỉ.

Một luồng khoái cảm tê dại tản ra, Khiết nhi có thể cảm giác được nhũ hoa ở bên dưới lớp vải dần dần đứng thẳng, căng ra khi hân càng tăng thêm lực đạo vuốt ve, làm cô xấu hổ nhắm chặt hai mắt.

"Không!" Cô đột nhiên lui về sau, dùng hai tay đánh vào ngực hân, hai gò má đỏ hồng còn đỏ rực hơn cả đóa hoa hồng trên bàn uống trà

Simon nhìn cô chăm chăm, như một con sư tử đang hưởng thụ bữa tiệc lớn thì bị cắt đứt giữa chừng, đôi mắt màu xanh lạnh lẽo khiến người đối diện cũng cảm thấy lạnh theo.

"Tôi rất xác định, trên người anh không hề có chút cảm giác say nào, anh không uống say thần trí cũng không hề mơ hồ, vậy anh hẳn còn nhớ ra tôi là ai chứ?" Cô tự giễu nói. "Tôi là người hầu, không có tư cách cùng anh ngồi cùng bàn ăn cơm, anh có chắc mình muốn tiếp tục không?"

Cảm xúc của Simon lại nóng nảy, biết rõ không nên chạm vào cô, nhưng thật sự hân nhìn không được, dục vọng đối với cô quá mạnh mẽ, hân hoàn toàn không có sức kháng cự, mâu thuẫn này đang cao trào khiến cho hân rất muốn giết người.

"Tôi nghĩ anh hẳn là đã nhớ ra rồi..." Ánh mắt Khiết nhi khẽ lướt qua cái gì đó đang căng phồng giữa hai chân hân thì nhanh chóng dời đi lập tức, cắn cắn môi, nói: "Tôi đi tìm Owen, anh ấy là hầu nam thân cận bên người anh, tôi nghĩ anh ấy sẽ biết nên đi đâu giúp anh tìm về người phụ nữ đủ tư cách."

Khiết nhi ra về muốn đứng dậy, bỗng nhiên, Simon lần người mà đến, đem cô đè trở về trên sofa mềm mại.

Thân hình nam tính nóng bỏng dính sát vào y phục, đốt cháy nhiệt độ cơ thể của cô, làm cô cảm thấy chính mình giống như bị vây quanh bởi một đám lửa đang bùng cháy, ý định chạy trốn rất có khả năng bị đốt thành một đống tro tàn.

"Rốt cuộc anh muốn gì?" Tiếng nói cô như sắp phát khóc, trong mắt lấp lánh ánh nước muốn rơi xuống, hàm răng không tự chủ mà cắn môi.

"Tôi muốn em." Ánh mắt của hân chuyển sang âm trầm, hô hấp dồn dập, bộ ngực rắn chắc đè ép vào bộ ngực phập phồng kịch liệt của cô, cọ xát như có như không, ngọn lửa tình dục gần như bùng nổ.

"Tôi tránh anh như thế còn chưa đủ xa sao? Anh căn bản không muốn tôi, anh chỉ cần một đối tượng để phát tiết dục vọng, thật xin lỗi, tôi không phải,

cũng không có đủ tư cách, tôi cũng không muốn làm một món đồ chơi của anh."

Nghe nói xong, cô khóc nức nở, nước mắt dính ướt lông mi, hai gò má mềm mại bị nước mắt rơi là chẳng che kín.

Ngực hần như bị ai bóp chặt, không ngừng cúi đầu hôn lên những giọt lệ rơi.

"Khiết nhi... Đừng khóc..." Phong cách cao ngạo phút chốc tan rã, trái tim cứng như đá của hần bỗng mềm mại một cách lạ thường, hai tay nâng lên chạm vào gương mặt đầm lệ của cô, tỉ mỉ hôn như mưa lên đó.

"Tôi không phải là món đồ chơi của anh..." Cô nức nở lên án.

Cô không nói, hần cũng không muốn biết rõ ràng cảm giác trời dậy trong ngực mình giờ phút này là cái gì, trong lòng chỉ muốn mãnh liệt yêu cô.

Hần nhẹ nhàng liếm hôn cô, đem những giọt lệ đọng trên khóe mắt liếm khô, rồi mới hôn qua hai má, đầu lưỡi thăm dò vào cặp môi thơm hén, từng chút từng chút một thức tỉnh lại dục vọng trong người cô.

Bàn tay to vuốt ve ở trên độ cong mê người trước ngực cô, đẩy ra cổ áo ren, ngón tay lên vào giữa hai vú đầy đặn, ở khe rãnh khẽ phát nhẹ như lông chim.

"Ừm..." Cô rên khẽ một tiếng, thân mình mềm mại như bùn, đôi bàn tay trắng như phấn ghi chặt bả vai hần dần dần buông ra, hoàn toàn phản bội lý trí, xiết chặt cánh tay cường tráng của hần giấu ở dưới tay áo.

Lưỡi hần bắt đầu càn rỡ quăn quanh cô, môi lưỡi bị hút một trận khô cạn, tiết ra ngoài rất nhiều nước bọt, cho tới khi hần thoáng rời khỏi thì đầu lưỡi hai người xuất hiện một sợi chỉ bạc mong manh mờ ám.

Dục vọng cao trào, hần không kiềm chế được xao động, vội vàng kéo quần áo của cô, đôi môi ấm áp dễ chịu một khắc cũng không rời đi hơi thở gấp gáp của cô, càng hút càng kích thích, để cho đầu cô một mảnh mơ hồ, cũng không có cách gì đặt ra câu hỏi.

Không nhận được kéo vấy cô xuống, hần hơi lùi người về phía sau, ánh mắt sâu thẳm trầm lắng thường thức bầu ngực sữa trắng như tuyết không hề che giấu, làn da mịn màng trải qua sự xoa nắn mới vừa rồi, đã nổi lên lớp đỏ ửng xinh đẹp.

Đầu vú mềm mại như nụ hoa e ấp, được bao quanh bởi một quầng màu hồng tươi thắm, nụ hoa cứng và đứng sừng sững, hần vươn một ngón tay ra trêu chọc nó, kẹp lấy nó, xoay quanh, khẽ búng, kéo....

"Không... Ngớ..." Khuôn mặt của cô ửng lên màu hồng của ráng chiều, cái miệng nhỏ nhắn bị ngón tay dài của hần ngăn chặn, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ bé yếu ớt.

Ngón tay dài thô ráp, nhẹ quấy bên trong vòm miệng nhỏ, quăn quanh chiếc lưỡi nóng ấm, tay kia lại sử dụng đủ loại kĩ xảo tà ác trên đầu vú, tận tình trêu chọc.

Một luồng sóng sướng khoái lan tỏa toàn thân, cô khó chịu uốn éo người, đôi mắt lung linh ánh nước khẽ khép, đầu lưỡi không tự chủ đuổi theo đầu ngón tay của hần, thậm chí nhẹ ngậm lấy, khẽ mút, phát ra tiếng vang chắc chắn.

"Cô gái ngoan, chính là như vậy, lại ngậm sâu thêm một chút." Simon ngưỡng cằm lên, khuôn mặt tuần nỡ bởi vì tình dục mà có chút ửng hồng, ngón tay dài lại thăm dò sâu hơn vào chiếc miệng nhỏ bé ấm nóng của cô một chút.

Cô ngậm ngón tay dài vào một nửa, giống như bị thôi miên, dùng sức hút, mặt cóc hai chân chậm rãi tiết ra xuân thủy, khó có thể tự kiềm chế, uốn cong người, dán sát vào vật cứng nóng giữa hai chân hần. Hạ thân của hai người vẫn luôn dán sát vào nhau, bắt đầu quăn quít nhau.

Cô điên rồi sao? Hay đơn giản bởi vì cô đã quá yêu người đàn ông trước mặt, cho nên đã không còn biết xấu hổ, bày ra biểu hiện dâm đãng thế này?

Khiết nhi vừa trầm sâu vào khoái cảm mà hần mang đến, vừa âm thầm tự khiển trách bản thân.

Trong thời gian này, Simon cũng không ngừng việc đốt lửa trên thân thể xinh đẹp của cô, đem cô kéo vào sâu bên trong thế giới của khoái cảm.

Hần khẽ liếm qua khóe miệng của cô, đem nước bọt cô không kịp nuốt xuống liếm sạch, ngón tay liên tục ở trong miệng cô không ngừng ra vào vào, một khoái cảm kinh người, từ đầu lưỡi của cô mút lấy ngón tay của anh, khuếch tán đến toàn thân.

Đôi môi mỏng khẽ cắn lên người cô, tinh tế liếm từng tác một, rồi đến gáy, rồi đến xương quai xanh đẹp đẽ, cuối cùng mới ngậm lấy đầu vú đã muốn đứng thẳng.

"A ừ....." Khiết nhi phát ra một tiếng rên thoải mái, vươn đầu ngón tay thon dài, khuôn mặt nhỏ quay qua một bên, vẻ mặt giống như sung sướng cũng giống như đau đớn.

"Thoải mái sao? Cô gái ngoan, em nên như vậy". Simon đem ngón tay bỏ trong miệng, đem nước bọt của cô liếm sạch sẽ.

"Không... Không cần..." Đây là sai lầm! Nhớ tới hần vô tình lúc trước, cô không nên lại theo đuổi anh nữa, cũng không nên buông thả bản thân bị lạc trong đó.

Nghe thấy cô nói không, Simon tức giận nhè nhẹ cầm cầm của cô, cúi đầu vừa hôn vừa làm cho cô ham muốn tới mức nhức nhối, đem cô khó khăn lắm mới tìm về lý trí lại bị quấy rầy.

"Anh sẽ làm em mở miệng nói muốn, Khiết nhi, em nhất định sẽ mở miệng cầu xin anh". Gọi lên một chút cười lạnh giận giữ, anh nheo đôi mắt xanh lại, cắn một ngậm môi dưới đỏ đầy đặn của cô.

Đau đớn cùng sung sướng lẫn lộn, cô ưm một tiếng, đôi mắt như khói nhìn anh, vẻ mặt đáng yêu kia yếu đuối lại dịu dàng, khắp nơi kích thích thú tính hoang dã của hắn.

Bàn tay to thô ráp nóng lại thô lỗ vờn ve đùa giỡn vú trắng, đem làn da trắng mịn vuốt ve cầm nắm đến ửng đỏ, vú đầy đặn đã tràn ngập lòng bàn tay, đầu vú đỏ hồng ở trong kẽ tay đung đứng, dụ dỗ người ta hái.

"Xem này, chúng đều cứng rồi". Simon cúi gần xuống, đầu lưỡi linh hoạt thò ra, từng chút một quét lên bầu vú, lại xoay thành vòng tròn, ngậm đầu vú mềm mại, nhẹ nhàng cắn mút.

"Ừ hừ....." Khiết nhi hồn nhiên run lên, hai tay ôm chặt đầu Simon, hai đóa hồng môi lần lượt nở rộ ở trong miệng anh, bầu vú đầy đặn bị vuốt ve đến biến hình, khoái cảm như dòng điện, ngưng tụ giữ hai vú.

"Thoải mái không? Đây chỉ mới bắt đầu thôi". Đầu vú anh nhấm nháp mút càng ngày càng cứng rắn, ngón cái vuốt nhẹ bên kia, đem vú trắng từng chỗ đều hôn đến trong suốt ẩm ướt.

Khiết nhi bị khoái cảm hành hạ, không cách nào khống chế bản thân liên tiếp đẩy người lên, đem bầu vú mềm mại đầy đặn đưa đến bên trong miệng anh hơn nữa.

Anh mạnh bạo và phóng khoáng, một ngậm ngậm hơn phân nửa bầu vú nở nang, đầu lưỡi khẽ búng ở trên đầu vú, rồi lại chậm chậm nhả ra, không ngừng lặp lại động tác này khiêu khích cô.

"A a... Không.. Không cần..." Cô lắc nhẹ đầu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cảm thấy có nhiều ẩm ướt từ giữa chân chảy ra, nhanh chóng khiến người ta phát điên cảm giác trống rỗng cũng theo đó lên cao.

Nhìn ra cô đang bị dục vọng nắm giữ, anh nhả ra đầu vú cương cứng như hạt đậu, trên mặt thoáng hiện nụ cười xấu xa, đôi mắt màu xanh nhìn ngắm cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, liên tục thò ra gấp gấp quyen rũ.

"Em thật đẹp, để anh xem nơi khác có phải cũng đẹp như thế hay không?" Anh đem váy áo mặc trên eo mông của cô kéo đi, mở ra đôi chân trắng cân đối tinh tế, thô lỗ kéo cái quần xuống.

"Simon..... Không....." Cô khó chịu rên rỉ, một chân cong ở trên ghế sa lon, một chân khác ở trên cánh tay anh, nơi ngọt ngào mềm mại hoàn toàn bày ra, bộ lông hơi xoắn ở dưới nhụy hoa non nót đã sung huyết cứng rắn, ẩm ướt tiết ra cho thấy đã sớm bí mật động tình.

"Đã ướt như thế sao?" Anh hài lòng mỉm cười, ngắt nhụy hoa mềm mại non nót, dùng ngón tay to ma sát, vờn ve.

"A ư....." Cô sung sướng cong lưng lên, toàn thân then thùng đỏ ửng, lại cố gấn cắn môi, cũng không ngăn được nước nở vui sướng.

Đầu ngón tay dùng tốc độ dày vò, chậm rãi đi xuống, ở hai mép cánh hoa mềm mại ửng đỏ vẽ vòng, mỉm cười nhìn nơi đó càng thêm ẩm ướt, run rẩy trào ra.

"Để anh ném một chút, em vì anh mà chảy ra chất lỏng ngọt ngào bao nhiêu".

Anh từ từ cúi đầu, đầu lưỡi trượt lên xuống mép cánh hoa, sau khi liếm qua một vòng, mới bắt đầu hút lấy ngọt ngào trong suốt kia, càng ngậm chặt hạt mềm nhũ lên ở lối vào, trước lấy đầu lưỡi đánh lên, lại dùng sức hút nhấm nháp.

Đầu lưỡi của anh vừa mềm vừa nóng, xuất ra các kỹ xảo tà ác lên đài hoa yếu ớt, vang lên tiếng mút chắc chắn, càng cuốn liếm ngọt ngào ở chung quanh huyết, rồi mới bắt ngờ đâm vào nơi miệng huyết không phòng ngự.

"A - -" Nhiệt độ cơ thể của cô càng ngày càng cao, như có một cây cung sắp gãy trong cơ thể, trước mắt hiện lên một mảnh sáng chói mãnh liệt.

Trong nháy mắt, cô ở trong miệng anh mà đạt đến cao trào lớn nhất

Toàn thân Khiết nhi nhẹ như lông, từ đám mây chậm chậm rơi xuống, thật lâu sau ý thức mới trở về.

Simon rất kiên nhẫn chờ cô, gạt ra mái tóc ngắn lộn xộn trước trán, dẫn lên người cô, hôn miệng cô, để cô ném được ngọt ngào của mình.

Anh buông một tay, cởi bỏ quần lót của mình, thả ra dục vọng sung đến phát đau màu đỏ sậm, áp sát cửa vào ẩm ướt trơn trượt.

"Simon....." Cô chìm ở trong dư vị cao trào, hai tay không sức lực đặt lên đầu vai anh, tiếng gọi quyen rũ mềm mại làm cho bụng dưới của anh căng ra, nam tính ngẩng lên để ở cánh hoa, vừa nhẹ nhàng vừa nặng nề cọ xát qua lại.

"Muốn anh sao?" Anh khẽ rên rỉ hỏi, đôi mắt màu xanh nhìn chăm chú chất lỏng kia tràn ngập khe mắt, nghĩ tới khe hẹp khít khao mềm mại của cô, nam tính sưng đỏ để ở lõi vào tràn ngập ẩm ướt.

"Không..." Cô đè xuống từng đợt sóng khoái cảm mạnh liệt, khóe mắt ngấn lệ lắc đầu.

"Kê lừa đảo nhỏ không thành thực". Ánh mắt anh rét lạnh, đỡ lấy phần chân bồng bồng của mình, đưa vào trước cửa thiên đường, đem cánh hoa mềm mại đang co rút tách ra từng chút một, cường tráng ngắn dài chậm rãi vọt vào trong cánh hoa, đẩy ra ngoài càng nhiều ẩm ướt.

"A a....." Cô bị khoái cảm vui sướng đáng sợ bao phủ, hai tay nắm chặt tay áo của anh, cái miệng nhỏ nhắn ngậm nga mê loạn.

Sau khi hoàn toàn tiến vào, anh lại cố ý thả chậm động tác ra vào, ngược lại là nhẹ nhàng mà di chuyển, lại từ từ rút ra, làm cho cánh hoa khao khát được va chạm cảm thấy trống rỗng khó chịu.

"A..... Cầu xin anh..... Simon". Cô uốn éo thân thể mềm mại, khuôn mặt đỏ hồng đầy thèm khát, đầu vú cương cứng bị anh day ờ trên đầu ngón tay, từng điểm nhạy cảm đều bị anh nắm chắc trong tay, cô bất lực quên cả thẹn, toàn bộ lễ giáo trói buộc đều bốc hơi, chỉ còn lại cảm giác khát vọng được thỏa mãn đang thúc giục.

"Nói, nói em muốn anh". Nam tính ở bên trong cánh hoa lại sưng to, cố ý rút ra đến miệng huyết, cọ xát chơi đùa, lại bỗng nhiên đâm thật sâu vào, lại dừng lại bất động, nhịp điệu lộn xộn không quy luật, làm cô khó chịu khóc nức nở.

"Simon... Em muốn..... Em muốn anh....A a..."

"Cô gái ngoan, chỉ cần em bằng lòng nói ra, anh nhất định sẽ cho em".

Simon nâng lên mông của cô, eo lưng rắn chắc đi tới trước, bắt đầu buông thả mãnh liệt tiến lên, mỗi một lần cố gắng nhập vào đều là toàn bộ, hung hăng rút ra, lại nhập vào thật sâu, đem cái mông tròn mềm mại va chạm đến ửng đỏ, giữa chân anh tất cả đều là chất lỏng trơn trượt của cô.

"A u..... Thật thoải mái..." Cô bị đâm cả người rung động, bụng dưới không ngừng trào ra nóng ướt, cánh hoa càng ngày càng nóng, nam tính to lớn tới lui đánh vào, tê dại vui sướng từ chỗ kín lan ra toàn thân.

"Cô gái ngoan, có nhớ vừa rồi ngâm của anh sao không?" Anh đem ngón trỏ thon dài thăm dò vào trong miệng nhỏ nhắn ngậm nga của cô, cô sớm bị lạc trong dục vọng, chặt chẽ hút ngâm.

"Chính là như vậy..." Anh phát ra tiếng thở hổn hển, thất lưng va chạm không ngừng một khắc nào, ngón trỏ ở trong miệng cô bắt chước nhịp điệu ân ái, bắt đầu ra ra vào vào.

"Đừng qua loa, nhớ kỹ di chuyển đầu lưỡi của em". Ngón tay dài cong lại ở bên trong khoang miệng thơm tho, ôm lấy cái lưỡi mềm nóng của cô, độc ác ra lệnh, nhìn chăm chăm kêu gọi, mê hoặc khiến cô vứt bỏ xấu hổ, hoàn toàn sa đọa, buông thả chính mình đắm đuối.

Dưới nhịp điệu mạnh mẽ, vách tường mềm mại bên trong bắt đầu thắt chặt lấy nam tính của anh, cánh hoa ẩm ướt lại nóng, hơn nữa trải qua mãnh liệt co rút, nhiều lần đều nhanh chóng ép anh bắn ra.

"Ừm ư....." Ngón tay dài trong miệng hấp dẫn của cô, đi theo tốc độ qua lại mãnh liệt dưới thân, hút ngâm liếm mút.

"Trời ạ, em chặt quá!" Anh phát ra tiếng thở dài khàn đục, mồ hôi thấm ướt lớp vải, trong không khí tràn ngập hương vị tình dục.

Hai cái miệng nhỏ ẩm ướt nóng bỏng, chặt chẽ ngậm lấy anh, anh điên cuồng không khống chế được, mạnh mẽ quấy phá ngọt ngào trong cánh hoa, một khối thịt nhỏ mềm đứng vững kia có thể khiến cô điên cuồng, dùng sức giãy vò.

"Cô gái ngoan, thoải mái không? Nói lớn ra nào". Anh bắt đầu hướng tới điểm nhạy cảm kia mà đâm.

Từng chút từng chút thăm dò, lại đột ngột nhập vào toàn bộ, lại rút ra một chút, kỹ xảo cùng tốc độ biến đổi phức tạp. "A... Thoải mái....." Một cơn khoái cảm mạnh mẽ đột kích, cô phun đầu ngón tay của anh ra, bụng cô rút nhanh một cái, mặt huyết co giật, thắt chặt vật sưng to chôn trong đó.

Thân thể mềm mại cứng đờ đỏ hồng, mông nâng lên thật cao, cô phát ra tiếng thở hổn hển chói tai, sau đó một lượng chất lỏng ngọt ngào trào ra.

"Mau đến như vậy?" Nhìn cô bị đẩy lên cao trào mà quỵr rũ quên mình, anh cười cười, bụng dưới vẫn căng ra như cũ, dục vọng nóng bỏng kia càng cháy càng mạnh, mông lùi lại tiếp tục đâm vào bên trong cánh hoa mềm nhũn.

"Không..... Không cần..... Thật là tê.... Ừ hừ....." Cảm giác được khoái cảm trong cơ thể lại bắt đầu dâng lên, khuôn mặt xinh đẹp lắc lư vô thức, ánh mắt mờ mịt.

"Em muốn, anh muốn mang em cùng đi đến nơi đẹp nhất". Anh một tay tùy ý vuốt ve bầu vú đẹp để lay động theo nhịp điệu, một tay giữ chặt eo mông của cô, mãnh liệt đem chính mình chạm vào.

"A... Simon..... Nhiều quá... Ừ a..." Cô nhạy cảm, thoáng chốc tới gần cao trào, hai tay giơ cao đầu, nắm chặt chiếc sô pha, ngẩng cằm, môi thơm khẽ nhếch, hơi thở hổn hển quỵr rũ mê người.

"Bảo bối, anh yêu em chưa đủ". Hô hấp của anh càng ngày càng nồng đậm, gương mặt đẹp trai gọi cảm đầy mồ hôi, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng dùng sức.

Khiết nhi cảm thấy chính mình nhanh bốc cháy rồi, ngọn lửa kia theo anh hưng hăng đâm vào trong cánh hoa, từng đợt chất lỏng bị anh vắt ra ngoài, cánh hoa bị chà xát sưng đỏ tê dại, cảm giác thoải mái làm cô nức nở không ngừng.

Cuối cùng, một luồng run rẩy từ sống lưng xông lên, thân thể cường tráng vô thức chấn động, một cái đâm vào cuối như muốn hoàn toàn xuyên qua mềm mại của cô, dịch trắng nóng bỏng từ đầu lỗ nhỏ của vật cực đại phun ra.

"A!" Hai người đồng thời phát ra tiếng rên mãnh liệt, móng vuốt trắng kịch liệt rung động, đem tinh hoa trắng đục không một giọt dư thừa bắn vào trong cánh hoa ngọt ngào.

Cô có cảm giác bụng bị rót vào một đồng lửa, cao trào khoái cảm lại đẩy lên gấp mười, tay nhỏ bé nắm chặt đã ửng đỏ, hai tròng mắt nhắm lại chảy xuống vài giọt lệ.

"Khiết nhi..." Simon nằm phục xuống. Ngoại trừ quần xi líp đã được cởi ra, quần áo trên người hắn vẫn như cũ mặc chỉnh tề, cơ thể yêu kiều mềm mại bên dưới cũng hoàn toàn trần trụi.

Nằm lên người của cô, hắn di chuyển thân thể vừa hôn, cô đã nửa choáng váng nửa tỉnh tìm hiểu đầu lưỡi cùng hắn dây dưa, sau đó ở trong lòng hắn mơ màng thân nhiên đi vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, sau thể lực dần dần khôi phục, khiết nhi chậm rãi thanh tỉnh hoàn hồn, vừa mở ra mắt đã nhìn thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại hé ra, cô lập tức ngăn ra.

Một màn hình ảnh tình cảm mãnh liệt đâm mắt kia trong nháy mắt ở trong đầu cô ủa về, cô cảm thấy thật thẹn, nghĩ muốn đem chính mình bóp chết.

Cô giật giật thân mình, Simon ôm ngang eo cô nằm trên ghế sa lon, cũng may mấn sofa này đủ rộng mở, lại là làm bằng gỗ thành, rất vững chắc, bởi vậy khi đỡ lấy sức nặng của hai người, hơn nữa sau khi trải qua liên tiếp "Kịch chấn", vẫn như cũ sừng sững không nghiêng ngả, chống đỡ bọn họ.

Khiết nhi dừng ở thùy dung Simon trầm tĩnh nhìn một lát, dùng lực đạo nhẹ nhàng chậm chạp không thể đánh thức hắn, đem vòng tay đang ôm lấy cô gỡ ra.

Nhìn xuống sự tê mỏi không khoẻ giữa hai chân, cô dè dặt xoay người xuống dưới, nhặt lên quần áo bị quăng ở góc phòng khách, thật nhanh mặc vào.

Ánh mắt có chút thần thờ chăm chú nhìn Simon đang nằm ngủ trên ghế sa lon, cô từ chỗ mình, chậm rãi đi vòng qua, trong lòng tràn đầy chua xót cùng tự trách.

Lần đầu tiên cùng hắn trên giường, là vì hắn say, cô cũng không chế không được chân tình của hắn, ồm ồm tự đem chính mình dâng cho hắn.

Nhưng sau đó, tại sao hắn lại đối đãi với cô như vậy? Hắn nhục nhã cô, tỏ rõ thân phận chênh lệch giữa hai người, trước mặt cô, không cho phép cô cùng hắn ngồi cùng bàn ăn cơm... Nếu đổi lại là ở thế kỷ hai mươi mốt, cô đã sớm hướng truyền thông tuyên truyền, làm cho hắn bị bệnh ngạo mạn, tự đại của quý tộc bị mọi người thảo phạt.

Nhưng, nơi này là thế kỷ mười chín xa lạ, thời đại Victoria, nơi các quý tộc cùng giai cấp tư bản phách lối, cô bị phân công làm người hầu gái, thuộc loại giai cấp thấp, muốn cùng công tước cùng ngồi cùng ăn, căn bản chính là nói nhảm mà thôi.

Nơi này hết thảy đối với cô mà nói đúng là nói nhảm mà thôi.

Mỗi ngày sáng sớm mở mắt ra, cô đều cảm thấy vớ vẩn không chân thực. Chính mình như thế nào lại từ thế kỷ hai mươi mốt quay về hơn một trăm năm trước đến Luân Đôn, còn thân bất do kỷ giúp đỡ một người đàn ông tạo trồng ra cây uất kim hương?

Tính cách hắn âm trầm lại khó có thể nắm bắt, một giây trước đối với cô tươi cười, nhưng giây kế tiếp lại có thể phun ra những lời lẽ tàn khốc nhục nhã cô, cô liều mạng nghĩ muốn kiềm chế lại lòng mình, nhưng lại tên yêu trùng thối đáng giận này.

Hắn à? Cũng chẳng qua là xem cô như món đồ chơi để phát tiết mà thôi, cần thì gọi đến, không muốn thì sẽ đuổi đi, thời điểm cần thì sẽ lên giường, thời điểm không cần thì cách chức trở về làm người làm vườn.

Cô không thể để cho hắn như vậy chà đạp chính mình! Hắn thậm chí có thể dễ dàng dùng dục vọng khống chế cô, làm cho cô trở nên sa đọa không biết cảm thấy thẹn, ở dưới thân hắn phóng đảng triển lộ bộ mặt dâm đẳng.

Không!

Cô phải rời đi! Rời đi này, rời khỏi người đàn ông căn bản không đem cô để ở trong lòng, cô không cần lại làm món đồ chơi để hắn phát tiết tham sắc dục! Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, chỉ cần hắn nhất thời quật khởi, sẽ mê hoặc cô, đem cô lên giường của hắn, cô không thể lại để cho loại chuyện này phát sinh.

Cô chịu đựng đủ rồi! Cho dù tôn nghiêm đã sớm bị hắn giẫm lên, cô ít nhất cũng nên bảo vệ lòng mình, đừng để cho nó cũng trở thành tù binh của hắn,

đắm mình nhận nhục nhả từ hấn.

Khiết nhi cắn chặt môi dưới, nhin xuống ý muốn khóc mãnh liệt, thật sâu nhìn vào khuôn mặt tuấn tú làm cô vừa yêu lại vừa giận liếc mắt một cái, xoay người rời khỏi phòng khách.

Đêm đã khuya, toàn bộ sơn trang yên tĩnh, chỉ có đèn trong mấy cốc dầu hoả trong viện vẫn tỏa sáng. Vì sợ bị người phát hiện, Khiết nhi không trở về phòng, chỉ là trở lại nhà kính, lấy đi một túi mầm móng cùng thân củ và mấy viên thuốc gây mê.

May mắn thay cô đã để lại nhà ẩm chiếu áo khoác ngoài Lucy tặng mình, cô mặc vào cái đó, tâm linh lạnh lẽo được sưởi lên bởi một tia ấm áp.

Cô sờ soạn đi đến cửa sau hậu viện, người giữ cửa đang ở dưới đèn đánh bài, những người đó cô đều biết, chỉ cần cô bình tĩnh trấn định...

"Ai ở nơi nào?" Vệ binh giữ cửa đột nhiên đứng lên, giọng cao sừng sững trong tay đề phòng.

"Hắc, là tôi." Thanh âm của TayLor đột nhiên xuất hiện.

Khiết nhi kinh ngạc nhìn TayLor theo hậu phương đi vòng qua phía trước cô, còn giữ chặt tay cô đi thẳng về phía trước.

"Thằng quỷ, mày hù được tao?!" Vệ binh vỗ bả vai TayLor một chút. "Nghe nói mày bị đuổi ra khỏi cửa? Tại sao lại không cẩn thận như vậy? Thời gian này, công tước giống như một kho hòa được, người đã làm gì làm Công tước tức giận?"

TayLor hảy vai một cái, đem Khiết nhi, người có vẻ mặt kinh ngạc kéo đến bên cạnh. "Không sao cả, nếu không phải vừa vận thiếu người, tôi có muốn cũng không có khả năng lớn đến nơi này làm việc."

"Chờ một chút, sao mày còn mang theo một con nhóc?" Thủ vệ nhắc tới liền cầm đèn tiến lên phía trước chiếu vào, hoảng sợ. "Khiết nhi? Cô làm gì lại cùng thằng nhóc này ở cùng một chỗ?"

"La Tân, tôi..." Đầu óc Khiết nhi bỗng nhiên trống rỗng, nhất thời không thể viện ra bất kỳ lý do gì.

"Cô ấy đi chung với tôi, để cho chúng tôi đi ra ngoài đi." TayLor nói.

"Không không không, Khiết nhi với mày không giống nhau, tao phải đi xin phép Owen một chút." Người thủ vệ tên La Tân cẩn thận nhìn Khiết nhi liếc mắt một cái, làm cho cô chột dạ rũ mắt xuống, tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

TayLor đưa tay bắt lấy cánh tay La Tân, kéo ra một chút tùy tiện nói năng, cười. "Xin nhò, ngày mai tôi sẽ phải hồi hương về quê nhà, quân gia lại không cho phép chúng tôi ở trong phòng làm bữa, tôi chỉ là mang Khiết nhi đi ra ngoài chơi, trước hừng đông trời sáng sẽ trở lại, không cần phải kinh động Owen chứ?"

Tuy rằng bề ngoài mang chức danh là nam hầu thân cận bên người Công tước, nhưng trên thực tế mọi người đều biết, Owen chính là người đại diện phát biểu của Công tước, là chủ nhân thứ hai tại nơi này, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải qua mĩ mắt hấn.

La Tân chần chờ một chút, nhìn về phía Khiết nhi, tựa hồ không quá tin tưởng hỏi: "Cô cùng TayLor ở cùng một chỗ?" Tại sao thời gian trước có tiếng gió truyền ra, nói Khiết nhi là người tình của Công tước? Chẳng lẽ là do người ta thêm mắm dặm muối?

"Ừ. Tôi muốn làm tiệc tiễn biệt TayLor... Ê này! Anh có biết, chúng tôi đã đặt xong một bàn, chuẩn bị cuộc đặc chơi lớn." Khiết nhi cố ý giả bộ bộ dạng phóng đảng, lừa lấy sự in tưởng của La Tân.

"Được rồi, nhớ rõ trước khi trời sáng phải trở về, nếu không vừa vận khi Owen muốn tìm người, sẽ có thể làm phiền nhiều đến tôi." La Tân thu hồi bước chân, đem đèn trả về chỗ cũ, thuận tay cởi bỏ cửa rào sắt khóa, cuối cùng cho đi.

Trong lòng thấp thỏm, Khiết nhi đi theo sát phía sau TayLor, ở bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa chờ anh ta.

"Cám ơn anh đã giúp tôi." Khiết nhi rút tay về, siết chặt cổ áo khoác ngoài, chân thành tha thiết mỉm cười nhìn TayLor nói cảm ơn.

"Cái này không là gì cả." TayLor nhún nhún vai.

"Anh... Không hỏi tôi tại sao lại rời đi sao?" Khiết nhi khốn quẫn buông xuống hai mí mắt.

"Nghĩ cũng biết, nhất định là có liên quan đến công tước." TayLor vẫy tay chào hỏi người trên xe ngựa. Hấn tuy còn trẻ tuổi, nhưng cũng đã gặp qua không ít tình huống, không có nói sai ý niệm riêng tư trong đầu cô.

"Thân thể của anh có sao không? Có hay không bị đã thương?" Nghĩ đến hấn hôm nay bởi vì cô mà bị Simon đẩy ngã xuống đất, nội tâm của cô tràn đầy áy náy.

"Không có gì, tôi may mắn nên không bị công tước bẻ gãy cổ ngay tại chỗ." TayLor thoải mái cười, không muốn cô để ý. "Đúng rồi, cô có dự tính gì chưa? Có cần tôi tiễn cô một đoạn đường không?"

"Tôi..." Khiết nhi ngước mắt, nhìn thoáng qua xa xa, thành trì Luân Đôn mông lung bị bao phủ bởi sương mù, không biết mình có thể đi đến nơi nào, mờ

mặt bắt lực phút chốc đẩy lên trong lòng.

"Lên xe trước đi, nơi này cách nhà ga Luân Đôn một đoạn đường, cô có rất nhiều thời gian để lựa chọn." TayLor chỉ chỉ xe ngựa, hiển nhiên là làm người tốt làm tới cùng.

"Được." Khiết nhi gật đầu, theo TayLor cùng nhau trèo lên xe ngựa, đem chính mình rúc lại, ngồi trong góc xe, không có dũng khí đưa mắt ra ngoài cửa sổ tìm hiểu, nhìn trang viên xinh đẹp kia gây cho cô bao quyền luyến cùng tan nát cõi lòng.

Lần đi này, đại khái cơ hội trở về cũng không còn nữa, cô sẽ tưởng niệm Owen, tưởng niệm Lucy, cũng sẽ tưởng niệm người ấy-người đàn ông đã làm cho cô sợ hãi lại không tự chủ được đã bị hấp dẫn, đem tôn nghiêm cùng lòng dạ của cô toàn bộ dẫm nát chà đạp dưới chân..

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Thời điểm gần sắp chạng vạng, tuy rằng ánh mặt trời chói chang chuyển về chiều, nhưng bây giờ lại bắt đầu sương mù, trên sông Thames sương mù bắt đầu giăng phủ, bầu trời mọc lên vài ngôi sao nhỏ, chứa ánh sáng nhấp nháy.

Một đôi nam nữ kẻ vai đi dạo trung tâm chợ hoa Luân Đôn, vừa cùng nhau trao đổi chuyện mua bán hoa cảnh mùa tới, gương mặt hai người thư giãn thích thú.

"Khoảng hơn ba giờ nữa sẽ có chuyến xe lửa, có muốn đi dạo đâu không?" Belloc ưỡn lưng một cái, gỡ xuống cái mũ rộng vành trên đầu, để lộ một đầu tóc nâu.

"Martha nhờ tôi giúp cô ấy mua một bộ lễ phục để mặc trên vũ hội sinh nhật, lần trước tôi đã trả tiền đặt cọc, tôi phải đi một chuyến đến tiệm may rồi". Khiết nhi khép chặt khăn choàng ren, quay đầu mỉm cười nói với Belloc.

Belloc cùng Martha vốn là con trai con gái của bà Thomas - ba tháng trước, cô đã đi xe ngựa của Taylor đến nhà ga Luân Đôn, mò mẫm không biết mình đi đâu, thậm chí đang ở bên trong nhà ga rồi mà còn ngơ ngác ngồi đến tận bình minh.

Một người phụ nữ nông dân đến Luân Đôn mua sắm đồ dùng hàng ngày đã tốt bụng nhận giúp đỡ cô, cũng mang cô trở lại khu nông trại Yorkshire. Người phụ nữ nông dân này chính là phu nhân Thomas.

Gia đình Thomas dựa vào trồng trọt vườn cây ăn quả để nuôi gia đình, Khiết nhi liền sử dụng lợi thế của môi trường này, lại sử dụng sự hiểu biết của mình lên trồng cây tu líp. Vì để không bị ngờ vực, cô vô cùng cẩn thận, chỉ trồng một ít không quá dư thừa, loài hoa mà bình thường ở niên đại này có thể dễ dàng tìm ra.

Dù sao, cô chỉ cần nuôi sống bản thân là tốt rồi, chưa từng nghĩ đến chuyện làm giàu... Dưới sự trợ giúp của Belloc, cô thỉnh thoảng đi theo anh ta tới Luân Đôn, tìm hoa thảo luận chuyện thu mua hoa cảnh, thuận tiện dò la gần đây loại hoa cảnh nào khá được phổ biến trên thị trường.

Sau đêm hôm đó, cô cùng Simon Charlemagne- chính là người của hai thế giới, không còn liên hệ gì với nhau, cũng không khả năng lại có cơ hội chạm mặt.

Ngẫm lại cũng đúng, cô đem rất nhiều kỹ thuật canh tác cùng phương pháp lai tạo giống truyền hết cho những người khác, chắc những người đó hẳn có thể quản lý rất tốt.

Cho nên nói tóm lại, anh cũng chỉ là cần kỹ thuật trồng hoa của cô, chỉ là thuận tiện thì đem cô kéo lên giường, hoặc là nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi... Một nỗi buồn vô cớ lướt qua đáy lòng, đôi môi Khiết nhi khẽ giật nhẹ, không cách nào ngăn được nụ cười cay đắng của mình.

"Tôi có hẹn ôn lại kỷ niệm xưa ở quán rượu gần đây, có cần tôi đưa cô đi trước không?" Belloc hỏi.

Hàng tháng Belloc dành ra một ngày để đến Luân Đôn, kiểm giá buôn tốt hơn cho lương thực, thuận tiện tìm bạn bè hoặc là dò la về bí quyết kiếm tiền mới, rồi mua về vài nhu yếu phẩm không có ở vùng nông thôn.

Nếu không có chuyện gì làm, Khiết nhi rất vui lòng đồng hành cùng anh ta, cùng nhau đến thành phố Luân Đôn lúc rảnh rỗi, ví dụ như chính là hôm nay.

"Không cần, tôi sẽ ngồi xe đi qua." Khiết nhi chỉ chỉ người kéo xe ven đường.

"Chúng ta hẹn gặp lại ở nhà ga nhé?" Belloc đội mũ lên, nhướn cao mày với cô.

"Được." Khiết nhi mỉm cười vẫy tay, sau khi cùng phu xe nói giá xong, ngồi lên một chiếc xe kéo coi như sạch sẽ dễ chịu, thoải mái, đi đến phố Wellington.

Sắc trời đã đen tối, vùng này là phố buôn cao cấp, có thể thấy được xe ngựa của các quý tộc đậu khắp nơi ở hai bên ven đường, đám phu xe đang rành rang tán gẫu, phụ nữ quý tộc tay trong tay nói cười vui vẻ, Khiết nhi kéo khăn choàng tuốt thấp xuống, nắm chặt lớp tơ lụa, đúng lúc này đi vào tiệm may nổi tiếng.

"Chào cô, tôi lại đây lấy lễ phục tôi đặt làm lúc trước". Khiết nhi mỉm cười nói với cô nhân viên trông coi cửa hàng.

Cô nhân viên lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, một cái nhìn không coi mở. Khiết nhi đối với loại thái độ này làm như không thấy, dù sao người phương đông ở niên đại này vẫn phải chịu đủ sự phân biệt đối xử như nhau, cô nhân viên tám phần là xem cô như nô lệ của gia đình quý tộc nào đó, giúp chủ nhân qua đây lấy y phục.

"Xin chờ một chút." Vén lên bức rèm che, nữ nhân viên cửa hàng uể oải đi vào trong tiệm, hỏi thầy dạy may đang giúp khách đo kích cỡ vóc người.

Khiết nhi nhìn xuyên qua khe hở bức rèm, thoáng thấy mái tóc đen của vị nữ khách, khung xương mảnh mai bé bỏng, có vẻ như người phương Đông?

Ở nước ngoài mà trông thấy có người cùng màu da với mình, bao giờ cũng đặc biệt phấn khởi. Làm Khiết nhi tò mò muốn chạy lại gần xác nhận, thì cô nhân viên đã chậm rãi đi ra, tay cầm một món đồ thủ công tinh tế, lễ phục màu xanh ngọc được cắt may hoàn mỹ, trong khi đưa cho cô, đuôi mắt còn liếc nhìn về khinh bỉ.

Khiết nhi tự biết mình có tính tình tốt, nhưng đối với sự đối xử này, không thể xem nhẹ được, thế là cô cố ý cân nhắc về lễ phục một chút, nói: "Để đảm bảo kích thước không có vấn đề, tôi muốn mặc thử ngay tại chỗ".

Mặt cô nhân viên hơi biến sắc, vẻ kiêu căng trên mặt lập tức rút đi, đổi lại bằng nụ cười giả dối. "Không thành vấn đề, mời".

Khiết nhi ngẩng cằm lên, ôm lễ phục đi vào buồng thay đồ, một khắc trước khi cánh cửa khép lại liền nhìn trộm cô nhân viên vì nhìn lầm mình mà cảm thấy thất vọng, tâm trạng của cô lập tức tốt lên.

May mà Martha năm nay mới mười lăm tuổi, chưa hoàn toàn dậy thì, theo kích cỡ lễ phục được đặt làm, cô mặc vào dĩ nhiên là hoàn toàn vừa người, thật không hiểu nên khóc hay nên cười?

Nói cách khác, vóc người của cô so sánh với người phương Tây mà nói, cùng cô gái mười lăm tuổi không có gì khác nhau, nghe có hơi thâm hại, không phải sao?

Khiết nhi thay xong lễ phục rồi đi ra khỏi buồng thay đồ, đang muốn hỏi cô nhân viên tấm gương dài ở đâu thì một người phu xe mặc đồ lộng lẫy đột nhiên liêu lĩnh chạy vào tiệm may.

"Công tước phu nhân, thật xin lỗi tôi đã tới trễ." Phu xe tháo mũ hướng Khiết nhi nghiêng người tạ lỗi.

Cô nhân viên ghen ghét nhìn trần trối, không thể tin được chính mình mới vừa rồi thiếu chút nữa thì chọc giận nhân vật lớn.

Công tước phu nhân? Khiết nhi mở to mắt kinh ngạc.

Nhìn quần áo trên người gã đánh xe này không tầm thường, chắc hẳn là người của một vị quý tộc nào đó, nhưng có điều tuổi của hắn còn trẻ, về mặt lại sợ hãi lo lắng, cô nghĩ, có thể là vừa mới được mướn, còn chưa có bước vào mối quan hệ, nên mới có thể nhận lầm người.

Nhưng, cô đúng là có gương mặt Đông Phương nha, có vị công tước nào sẽ cưới người phương Đông làm vợ?

Nghe thấy tiếng chuông đồng hồ treo tường trong tiệm may gõ vài cái, phu xe đâm hoảng nhảy dựng lên, thậm chí tức tốc kéo tay Khiết nhi xông ra ngoài.

"Xong rồi xong rồi! Không còn kịp rồi! Thực xin lỗi, công tước phu nhân, xin ngài nhất định phải thứ lỗi cho tôi, tôi chỉ quanh quẩn đến rạp hát gần đó một chút thôi, không ngờ lại làm chậm trễ thời gian... Xong rồi xong rồi! Nếu không chạy đến kịp, tôi nhất định sẽ bị đuổi việc!"

Người phu xe lo lắng, ngay cả phép tắc cũng không màng tới, hướng hồ Khiết nhi cũng không tức giận, thần kinh hắn cũng chỉ lo xúc tiến cho nhanh.

Khiết nhi bị hành động khoa trương của hắn làm cho tiến thoái lưỡng nan, bất đắc dĩ, đành phải ngồi vào trước xe ngựa.

"Chờ một chút, anh hãy nghe tôi nói trước đã, tôi không..."

"Thật xin lỗi, công tước phu nhân, đã không còn thời gian!" Người phu xe đem cửa xe chạm trở lộng lẫy hoa lệ đóng sầm lại, rồi nhảy lên trước ngòi, rồi ngựa trong tay lên xuống một cái, xe ngựa màu vàng kim di chuyển như bay về phía trước.

Khi chiếc xe ngựa lần nữa dừng lại, Khiết nhi mới hoàn hồn trở lại từ trên đoạn đường rung lắc, đến giờ vẫn chưa hiểu rõ chính bản thân mình làm người ta nhầm lẫn thì phu xe đã đem cửa mở ra.

"Công tước phu nhân, đã đến rồi". Phu xe giơ tay lên lau trán, bộ mặt nhóp nhép treo một nụ cười nhẹ nhõm, hại Khiết nhi nhớ đến thế kỷ 21 hậu cần chạy quảng cáo nào đó, nhiệm vụ nhất định phải đạt tới số một này.

"Ồ đây..." Khiết nhi hai tay thu vấy bước xuống xe ngựa, ngơ ngàng nhìn biệt thự lộng lẫy trước mặt, "Là đâu?"

"Ngài quên rồi sao? Là yến hội tiểu thư Caroline tổ chức ". Gã trẻ tuổi bất cẩn háp tấp trở về đại sảnh biệt thự.

"Caroline?" Cái tên rất quen thuộc, hình như từng nghe ở đâu rồi thì phải?

"Ngài Công tước Holt đã tới trước rồi, phu nhân mau vào đi thôi." Phu xe thúc giục Khiết nhi về mặt đang bối rối.

"Đợi đã, anh nhầm rồi, tôi không phải..."

Thật ra phu xe có nhận nhầm người cũng là chuyện có thể, bất kể là ở thế kỷ mười chín hay là thế kỷ hai mươi mốt, xem ra trong mắt người phương Tây, người phương Đông nhìn cũng gần giống nhau, tuyệt nhiên không phân biệt rõ ai là ai.

"Công tước phu nhân Holt đến!" Người gác cửa đột nhiên lớn tiếng công bố, làm Khiết nhi sợ tới mức ngực chấn động.

Làm sao giờ? Sự tình sao lại biến thành như vậy?

Khiết nhi thu lại vấy, hoảng sợ bước vào biệt thự, nhìn tấm ảnh thế giới phù hoa di động trước mắt với những tóc tai quần áo thom phức, liền tính muốn xoay người bỏ chạy.

"Lily?" Ngay khi cô quay người, ở xa truyền đến một giọng nói du dương dễ nghe, cô vừa quay đầu nhìn, thì thấy một người đàn ông cao lớn trẻ đẹp lịch sự đi tới.

"O? Xin lỗi, tôi nhận lầm người." Worth vừa thấy mặt mũi cô, sắc mặt liền ngưng lại.

Mới vừa rồi nghe miệng người hầu đón khách ở cửa hô lớn công tước phu nhân Holt, hần từ xa xa nhìn qua, ngấm thấy một mái đầu tóc đen tuyền xinh đẹp, khung xương lại đáng yêu tinh tế của người Đông Phương, trực giác đã nhận định là Lily của anh.

"Anh... Chính là công tước Holt?" Khiết nhi ngạc nhiên hỏi.

"Đúng. Xin hỏi cô là?"

Khiết nhi ngưng ngừng mắt nhìn xuống, rất xấu hổ nói: "Công tước phu nhân và tôi vừa trùng hợp đều ở trong tiệm may, phu xe hình như tìm nhầm người, cũng không nghe tôi giải thích, liền chở tôi lại đây..."

Worth nhăn mày."Có chuyện thế sao?" Không thể ngờ ngay cả hình dáng nữ chủ nhân của mình thế nào mà cũng lẫn lộn được, gây ra làm lẫn lộn như vậy, gã phu xe này nên được dạy dỗ tốt một chút.

"Tóm lại, tôi thật xin lỗi." Khiết nhi khẽ khom người về phía Worth, hai gò má hiện lên hai đám mây hồng, vội vàng xoay người muốn bỏ đi, dưới chân lại đột nhiên vấp một cái.

"Coi chừng." Worth phát huy phong thái lịch lãm, vươn cánh tay đỡ lấy cô.

"Ồi chúa ơi! Xem là ai đến kìa?"

Khiết nhi nghe thấy giọng ngạc nhiên của người phụ nữ vang lên gần đó, mắt cá chân của cô hình như bị bong gân nên trong lúc nhất thời không cách nào tự mình đứng vững được, bàn tay nhỏ đành phải bám chặt vào cánh tay của Worth, ngược mắt lên nhìn về phía trước mặt.

Chỉ liếc mắt một cái, mà đã gần như cướp đi hơi thở của cô.

Simon đang dắt tay một cô gái tóc vàng, đôi mắt xanh lạnh lùng, gương mặt đẹp trai nhìn không ra vui vẻ hay giận dữ, quai hàm thon gầy cao ngạo giờ lên, ánh mắt kiêu ngạo nhìn về trước khiến lòng người kinh hoàng.

"Gã khốn nhà Charlemagne". Khiết nhi lạ lùng khi nghe thấy Worth phát ra tiếng cầu nhàu khinh thường.

Ồ đúng rồi! Cô nhớ lại, nghe nói hai đại gia tộc Holt và Charlemagne là kẻ thù truyền kiếp, không tưởng được giờ phút này cô lại tận mắt xác nhận tin đồn này.

"Công tước Holt và Công tước phu nhân?" Caroline ban đầu bất ngờ vì sự xuất hiện của Worth, dù sao mọi người đều biết cô là người của Simon, kết quả là ánh mắt lóe lên, sau khi nhìn rõ diện mạo của Khiết nhi, trong lòng lập tức căng thẳng.

"Không, tôi không phải..." Khiết nhi lúng túng nhìn xuống, đồng thời tránh đi ánh mắt lạnh lùng của Simon.

"À, cô là cô gái trồng hoa". Khóe mắt Caroline thoáng nhìn như không có gì, thò người ra nhìn trộm người đàn ông tình tự bên cạnh.

Sắc mặt Simon lạnh lẽo, bộ mặt đẹp trai mềm mại mặc dù nhìn không ra vui vẻ hay giận dữ, nhưng vô cùng căng thẳng, lúc trông thấy tay Khiết nhi khoát lên cánh tay của Worth, quai hàm càng thêm căng ra.

Đó là hành động đè nén tức giận, chỉ sợ bên trong tức giận này, phần lớn xuất phát từ sự ghen tị.

Worth luôn luôn quan sát tỉ mỉ, chỉ cần nhìn kĩ, sẽ có thể từ trong ánh mắt tương tác kỳ lạ của ba người này, đánh hơi ra một ít đầu mối.

Mặc kệ sự việc bắt đầu thế nào, tóm lại, cô gái Đông Phương bị hấn ngộ nhận là vợ cùng với Simon, nhất định là có chuyện bí ẩn gì đó, hơn nữa giống như là có liên quan đến tình cảm vậy.

A, anh không quên, trước đó thánh thủ hạ của Simon, vì làm vui lòng ông chủ, trên đường dám bắt đi cô vợ bé nhỏ thân yêu của anh, đặt cô lên giường của Simon.

Cũng không quên, lúc đó vì ngăn ngừa miệng của gã Simon khốn kiếp này, làm cho hắn về sau không bao giờ mượn cớ tìm Lily quấy rầy nữa, anh đã vô điều kiện hai tay dâng lên một tòa trang viên cùng một con tàu buôn, khi ấy trên mặt cái gã khốn kiếp này cười tươi đồng ý.

Worth sẽ không bao giờ quên. Khó được có cơ hội trời cho hoàn hảo như vậy, để anh có thể lấy lại một thành phố, tại sao phải lãng phí?

“Cô ổn không?” Worth nhẹ nhàng đỡ Khiết nhi dậy, khẽ vòng một tay lên eo mảnh mai của cô, đôi mắt màu xanh lạnh lẽo sít sao nhìn chăm chú một màn này.

"Cám ơn anh." Khiết nhi ngẩng đầu mỉm cười bối rối xin lỗi Worth.

“Công tước Holt biết cô ấy sao? Trước kia Khiết nhi là cô gái làm vườn nhà Charlemagne đó”. Thủ đoạn giao tế của Caroline luôn luôn hài hòa, nhưng khi nói về Khiết nhi thì lại lộ ra vẻ châm biếm, điểm này đã khẳng định suy đoán của Worth.

A, xem ra hôm nay là ngày tốt để tiêu diệt Simon – Charlemagne.

Worth đột nhiên nắm chặt cánh tay Khiết nhi, cô rất sợ hãi, theo bản năng giật mình ngửa đầu lên nhìn, thấy trong mắt “người có lòng tốt”, đầy mập mờ cùng mơ màng xa xôi.

Người có lòng tốt – Đôi mắt xanh của Simon rét lạnh, bàn tay cầm ly thủy tinh lạnh lẽo bóp chặt.

"Tôi đương nhiên biết cô ấy." Worth mỉm cười vẻ khiêu khích khiến người ta chói mắt, tiện tay đem người đẹp Đông Phương ôm vào ngực, trong lòng vui vẻ nhìn sắc mặt Simon vừa u ám vừa nặng nề, hai ánh lửa bốc cháy trong mắt.

Sao hả, nhớ lúc trước anh nhìn thấy người phụ nữ yêu quý của mình nằm ở trên giường gã khốn này, tâm trạng cũng thế. Đồ khốn, đêm nay để mi ném đủ đi!

“Khiết nhi là bạn đồng hành tối nay của ta”. Worth cầm tay Khiết nhi lên, nhẹ nhàng để rơi một nụ hôn lên mu bàn tay nhỏ mềm mại. Có thù tất báo, anh đối với vợ luôn trung thành không hề thay đổi, nhiều nhất chỉ ra vẻ thôi, sẽ không đi quá đà.

"Tôi, tôi..." Đầu Khiết nhi choáng váng, đầu tiên là bị phu xe hồ đồ mắt kém nhận lầm, giờ lại bị thành bạn đồng hành của một công tước, đây là thế giới gì? Thế giới bị thảm sao?

"Mới cưới không bao lâu, nhanh như vậy đã liền thay lòng sao?" Khóe miệng Simon nặng nề xoi mói, nụ cười lại lạnh như băng, làm người ta không rét mà run.

"Đàn ông luôn cần một chút không gian cho bản thân mình thoải mái". Worth thoáng hiện nụ cười tươi rói phóng đảng không bị ràng buộc.

"Tiểu thư Khiết nhi thật sự may mắn, lại có thể được làm bạn đồng hành với công tước Holt". Hai người đàn ông bên này đang lấy ánh mắt ra giao chiến, bên này Caroline cũng sử dụng nụ cười đùa giỡn, ngấm ngấm cười nhạo Khiết nhi.

Nhìn Caroline đang khoác chặt cánh tay Simon, ngực Khiết nhi chua xót, có cảm giác thở gấp gấp nhưng nghẹt thở. Cô tưởng mình có thể không sao, kết quả lại khó như thế.

"Nào, chúng ta nhảy một điệu" Worth nói thật tự nhiên với bạn đồng hành, nhưng đôi mắt chớp lên tia khiêu khích, lại nhìn thẳng Simon.

"O, tôi..." Khiết nhi bối rối, Worth không có bất kỳ giải thích nào mà ôm lấy eo cô đi tới sân nhảy phía trước.

Một đôi mắt lạnh như dao, nhìn dán vào bóng lưng hai người quá mức thân mật, nhìn bọn họ vui vẻ trong tiếng nhạc do đội nhạc trình diễn, khoác vai ôm ngang eo bắt đầu nhảy một điệu van.

Rắc rắc, ly thủy tinh trong tay Simon bị xuất hiện vết nứt, rượu vang đỏ chảy trượt xuống các đốt ngón tay trở nên trắng, tí tách rơi xuống đất.

"Ồi chúa ơi! Anh yêu, hãy cẩn thận tay của anh". Caroline vội vã gọi kẻ hầu, tiếp lấy cái ly thủy tinh nứt vỡ, lại dùng khăn mặt lau sạch lòng bàn tay cho anh ta.

Cảnh thân mật này, xuyên qua đám đông đang khiêu vũ, lọt vào trong mắt Khiết nhi, cô khép hai hàng lông mi xuống, dưới sự dẫn dắt của Worth quay một vòng tròn.

"Xin lỗi, tôi đã lợi dụng cô". Worth áy náy cười với cô. "Tôi chỉ muốn làm cho Simon tức điên, không phải có ý muốn đùa giỡn cô, đừng hiểu lầm".

"Tôi hiểu". Khiết nhi cười gượng, biết Worth lo cô hiểu lầm, xem ra anh ta rất yêu thương vợ mình mới đúng.

"Cô và gã khốn máu lạnh đó có chút hiểu lầm, hay nói là có dính dáng đến tình cảm, phải không?" Worth hỏi trúng tim đen.

"Không..... Tôi....." Khiết nhi nhất thời lúng túng nói không ra câu.

"Đừng lo, tôi ngó thấy cô và hấn có bí mật, chẳng qua là gã khốn đó lúc trước làm một chút việc khiến tôi hận thấu xương, đợi một lát tôi có thể sẽ làm một chút chuyện rất thất lễ, hi vọng cô có thể hiểu được".

"Chuyện thất lễ?" Khiết nhi không hiểu nhấp nháy mí mắt, một giây sau, Worth đã đưa bộ mặt đẹp trai lịch sự nghiêng trước chóp mũi cô, làm thế muốn hôn.

Ô! Mọi thứ đến quá đột ngột, sự phòng vệ của phụ nữ bị thất bại, Khiết nhi ngây người.

"Worth. Holt!" Câu gầm thét này, không hèn mà cùng đến từ trong miệng một đôi nam nữ.

Simon đã giành bước trước Lily - Không, không chỉ là bước, mà là bước nhanh như chạy tới, trước khi môi Worth chạm vào môi Khiết nhi, Worth đã bị Simon nắm chặt cổ áo lên, hai người đàn ông quay sang đánh nhau.

"Chúa ơi!" Các tân khách sợ hãi hô lên, rồi rít dạt sang một bên, nhường lại sân nhảy cho hai người đàn ông đang vật lộn nhau trên đất như trên chiến trường.

Lily hai tay xách theo váy, nổi giận đùng đùng xông vào, bắt đầu la hét: "Simon, lần này tôi ủng hộ anh, đánh chết tên khốn hoang dã này đi! Cho hấn một cú đấm! Đánh méo miệng hấn đi! Để hấn sau này méo miệng, xem hấn còn tán gái thế nào!"

Câu tán gái cuối kia là tiếng Hoa, Khiết nhi nghe xong đầu tiên là buột miệng cười, vài giây sau sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Lời nói này phải là người thế kỷ 21 mới hiểu được từ vựng này đi?

Khiết nhi ngạc nhiên gia nhập vào nhóm hỗn loạn kia, kéo tay Lily, dùng tiếng Hoa nói chuyện: "Cô sao lại biết từ tán gái này vậy?"

Lily hết sức tức giận liếc nhìn cô. "Nói nhảm! Cô không phải cô gái vừa rồi hấn bỏ rơi sao? Tiểu thư, tôi không biết cô là ai, nhưng cô hạ thấp sự phần nộ của tôi rồi! Worth là chồng tôi —— Chờ đã, cô cũng biết ý nghĩa của tán gái thế nào à?"

Ánh mắt hai cô gái ngay lập tức tỏa sáng, cảm giác quen thuộc không nói rõ được bao quanh cả hai người.

"Chẳng lẽ cô cũng từ....." Khiết nhi khó nén vui mừng, trong lúc vừa mới tỏ rõ thân phận, hai người đàn ông đang vật lộn đánh nhau trên mặt đất đột ngột tách ra.

Worth lau một chút máu rỉ ra ở khóe miệng, quần áo trở nên lộn xộn, hung dữ trừng mắt nhìn Simon, rồi mới kéo Lily đi ra ngoài, "Lily, em nghe anh giải thích....."

Khiết nhi ngượng ngừng đứng ngây tại chỗ. Vợ chồng này sao vậy? Sau khi làm cho trong này lộn ngược cả lên, bàn tay to dắt bàn tay nhỏ liền quay người đi mất.

Khóe mắt sáng thoáng nhìn, Simon giống như con thú nguy hiểm bị chọc giận, khuôn mặt đẹp trai góc cạnh cũng bị thương, ánh mắt như có thể giết chết người, cô lập tức sẽ bị chết thảm.

Ngực nổi lên một trận hoảng loạn, Khiết nhi cảm giác được thì đã muộn để nghĩ đến tình trạng của mình, ớn lạnh bò lên sống lưng, cô xoay người muốn chạy trốn.

"Lần này, cô lại muốn cùng bỏ trốn với thằng con hoang nào nữa đây?" Giọng nói trầm như sét đánh, Simon kéo cánh tay Khiết nhi, trước mặt mọi người lòi ra khỏi phòng.

Simon lôi cô đến khu vườn sau viện cách xa ngôi biệt thự, khu vườn rất lớn, bụi hoa màu tím được cắt tỉa cẩn thận chen chúc thành một cái mê cung nhỏ.

Họ đang ở giữa không gian xanh dày đặc, bông hoa tím nhạt chen chúc ngay bên người, Khiết nhi lui về phía sau, lưng đã dán lên bụi hoa tím, phiến lá đâm vào làn da mềm mịn, dẫn đến một cảm giác kinh hãi.

Ánh mắt Simon rất hoang dã, tựa như con báo, theo dõi con thỏ nhỏ liêu lĩnh, nhấp nháy tia sáng ác nghiệt vừa khát máu.

"Cô không phải muốn cùng tên con hoang nào bỏ trốn nữa đấy chứ?" Anh từng bước tới gần cô, bắt lấy hai tay đang muốn ngăn cản của cô, bóp chặt cổ tay trắng hơi run, lồng ngực ngang tàng không khách khí đè lên ngực cô.

Tìm cô pháp phòng lên xuống, từ đầu đến cuối truyền vào bộ ngực anh, anh nắm giữ từng phản ứng của cô trong nháy mắt.

"Thằng con hoang.... Anh nói đến Taylor sao?" Khiết nhi sợ hãi nhớ lại từng chút một ba tháng trước đây. "Anh ấy chỉ đưa tôi đến trạm xe lửa thôi, anh không làm gì anh ấy chứ?"

"Nếu tôi nói, tôi đã giết hắn rồi, cô sẽ thế nào?"

"Không!" Khiết nhi hoảng sợ lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi làm cho Simon liên tục cười nhạt.

"Yên tâm, hắn còn sống tốt". Simon lạnh nhạt nói. Khi anh phải thủ hạ tìm đến Taylor, cô cũng không có ở chung với tên nhãi kia, do đó anh mới bỏ qua cho thằng nhãi đó, chỉ đánh một trận đau nhằm trừng phạt thôi.

"Anh từng sai người tìm tôi?" Khiết nhi nuốt xuống cổ họng khô khốc.

"Em tin rằng, một kẻ đầy tớ không quan trọng, đáng giá để tôi lãng phí thời gian và tiền bạc, cho thủ hạ đi tìm sao?" Simon cười nhạo, vừa bắt đầu đưa thân phận kia ra để lãng nhục cô, mượn việc này che dấu lòng mình.

Anh đương nhiên từng phái người đi tìm cô, lật toàn bộ Luân Đôn lên, nhưng trước sau vẫn tìm không thấy cô.

Lúc đó những người gác cửa và bảo vệ nói, cô cùng đi với cái thằng nhãi tên gọi Taylor, hai người dường như rất thân mật, còn nói thêm đã đặt phòng khách sạn, một lời nhận xét kia làm anh tức giận, thiếu chút thì đem cả trang viên san bằng mặt đất.

Cô vừa biến mất, ngực anh giống như bị đào rỗng, linh hồn quấy nhiễu không yên, tức giận, lo lắng, ghen tuông tất cả trộn lẫn vào nhau.

Buồn bực đến mức nổi tung mà không thể xả được, chỉ có thể lần nữa nhẫn nại chịu đựng, lúc đêm khuya yên tĩnh, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh kỳ lạ.

Cô đáng yêu xinh đẹp, đang dựa vào trong lòng người đàn ông lạ, cười duyên với người đàn ông kia, cô giúp người đàn ông ấy trồng hoa, lau mồ hôi trán, cời cúc áo....

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Tim Khiết nhi đập khiếp sợ nhìn Simon nghiêng răng cưỡi đầu chửi rủa, cô không nhẫn nại được lui ra sau chút, bụi hoa phía sau lại đâm vào lưng vừa tê vừa ngứa.

"Đù.... Đù chưa? Tôi biết tôi không thân phận không tư cách, tôi chỉ là một tên đầy tớ, anh có thể cách xa tôi một chút được không? Tôi sợ tôi sẽ làm dơ bản thân phận cao quý của anh".

Cô có lẽ không hiểu được, cô run run đôi môi hồng mềm mại, cặp mắt đen chớp nháy ướt át, dáng điệu phảng phất như chớp mắt là sẽ rơi xuống giọt nước, có bao nhiêu đau khổ đáng thương, lại có thể..... Làm cho người ta yêu thương đến bực nào.

Cặp mắt sáng của Simon u ám, ngón cái nắm cái cằm nhỏ mềm của cô, làm cô không thể cúi mặt xuống, sợ hãi quai lại nhìn anh.

"Em đã để bao nhiêu người nhìn thấy qua dáng điệu này rồi? Hừm?" Ngón cái nặng nề ấn một cái, hàng lông mày đẹp để nhăn lại, anh nén cơn giận hỏi câu khiến cô ngẩn ra.

Anh hỏi vậy là ý gì? Anh đang nghi ngờ cô dùng chuyện này đi dụ dỗ đàn ông.... Hay là cảm dỗ anh?

Nhục nhả và xấu hổ lúc trước lập tức dâng lên, tất cả ảm ảm tấn công, cô cắn môi dưới, trong mắt mờ màng chút nước, như mảnh thủy tinh bị vỡ, long lánh tia sáng chói mắt.

"Anh bỏ tay ra! Tôi không muốn cảm dỗ anh! Là anh dọa nạt tôi, cho nên tôi mới sợ hãi như thế, những người khác không giống như anh, vừa thất thường vừa thích nhục nhã tôi!"

Không biết sức lực ở đâu đến, Khiết nhi tức giận đẩy ra lồng ngực hùng hậu kia, xoay người muốn tránh khỏi hơi thở đầy nam tính của anh, vừa pha lẫn mùi bụi hoa từ đỉnh hương.

"Anh còn chưa trừng phạt em, em lại muốn trốn đi đâu?" Simon xoay cánh tay, đem cô kéo vào trong lòng mình, bóp chặt cái quai hàm của cô mở ra, nghiêng người che lại đôi môi muốn hét to của cô.

Mùi hương nam tính mát lạnh thổi vào miệng, anh ngậm lấy môi dưới run run của cô, lưỡi thăm dò tô vẽ, mút thật sâu, rồi mới cạy ra hàm răng trắng, đem lưỡi xâm nhập vào nơi trơn mềm này.

Bàn tay to bóp chặt quai hàm đổi thành bưng lấy khuôn mặt xinh xắn của cô, anh từ nông đến sâu, điên cuồng mút lấy, lưỡi nóng rực quấn quanh cái lưỡi nhỏ mềm thơm, ngậm nhấm nhấp đầu lưỡi, hết sức kiềm chế khơi gợi ham muốn.

Cô nghe môi lưỡi của chính mình bị anh mút phát ra tiếng vang, hai má lập tức ửng hồng.

Cô muốn kháng cự, muốn hung hăng cho anh một tát nhưng oán giận quá nhiều, cuối cùng hóa thành một tiếng còn mềm mại hơn so với nước.

Simon không cách nào chế ngự bản thân mà bú mút cô, giống như là muốn đem từng giọt ngọt ngào nơi miệng thơm tho đều hút sạch, cánh tay ở trên hông cô bắt ngờ vòng thật chặt, cô bị giữ chặt trong lòng anh, không chỗ nào trốn được.

Anh đang nếm đôi môi cô một loại mùi vị kỳ diệu.

Đó là một loại, có chút chua xót, có chút ngọt, có chút đắng, có chút chất

Mùi vị nhớ nhưng.

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một dòng nóng bỏng ẩm ướt bỗng thấm vào hai má, ánh mắt chấn động của Simon chăm chú gần như bị mất phương hướng, nhìn kỹ, mới phát hiện thiên hạ dưới thân đã khóc giàn giụa.

Ngực nặng nề quặn thắt, anh lùi người ra, thông thả hạ xuống cảm xúc đầy mãnh liệt, hai tay hơi cứng, lại có chút luống cuống bụng lấy bộ mặt nhỏ róm róm nước mắt này.

"Em..... Khóc gì chứ?" Giọng nói của Simon cũng cứng lại, con ngươi màu lam đầy bức dọc. Làm người khác sợ hãi, là sở trường hàng đầu của anh, cái loại dễ dàng phụ nữ, anh hoàn toàn không nằm trong phạm vi đó.

Khiết nhi giờ hai tay ra đặt ở lồng ngực anh, nước mắt rơi rớt xuống. Từng kinh nghiệm qua hai lần bị nhục nhã đã đủ rồi, cô không muốn lại có lần thứ ba!

"Tôi không phải gái điếm! Cũng không phải món đồ chơi giải trí của anh! Đi tìm Caroline hay những cô gái khác xứng với anh! Không cần tiếp tục gặp tôi cái đây tớ có thân phận thấp hèn này!"

Cô bỗng nhiên không khống chế được cảm xúc mà gào lên, lão đảo lui bước chân ra sau, ngã ngồi trên mặt đất, làn váy bông rộng bằng đăng-ten khoanh thành một cái vòng tròn, cô mềm yếu kiệt sức ngồi vào giữa vòng tròn này, giống như một đóa hoa đang rơi lệ.

Nhìn cô khổ sở dùng hai tay che mặt lại, ngực Simon thắt chặt một cái, giống như bị vật nặng ngàn cân đè vỡ, ngay cả tim đập cũng rất khó khăn.

Tiếng khóc nhỏ nhỏ vụn vặt của cô, không phải là khóc to đến xé tim xé phổi, lại đủ để khiến toàn bộ cơ quan của anh đều vận xoắn thành một nắm.

Khoảnh khắc này anh mới biết được, vì che giấu chuyện chính mình thật sự yêu cô, anh đã cố ý lấy thân phận ra để làm nhục cô, cố ý bày ra thái độ xem thường, để cô tưởng anh đang thỏa mãn dục vọng ở trên người cô.

"Anh coi thường tôi Tại sao lại muốn chạm vào tôi chứ? Tôi đã cố hết sức cách xa anh một chút rồi, anh còn muốn tới gần tôi Rốt cuộc là ai căm thù ai hả?"

Tiếng khóc buồn bực của cô ở trong lòng bàn tay, cổ áo lễ phục để lộ ra bờ vai thơm run rẩy, giống hệt như búp bê sứ mỏng manh sờ vào sẽ lập tức vỡ vụn.

Simon bị tiếng khóc không thành tiếng liên tiếp bóp chặt tim, ngay cả thở ra bình thường cũng khó khăn.

Cậu sẽ hối hận vì chính mình đã từng làm cô ấy tổn thương như vậy. Owen đã nói nói thế với anh

Khi ấy anh chỉ hừ lạnh từ chối cho ý kiến, tận đáy lòng tự nói với bản thân, gia tộc Charlemagne kiêu ngạo của anh, người mẹ kiêu ngạo của anh, anh sẽ không tiếp tục để bất cứ người nào có cơ hội khinh rẻ mình.

Anh không thể để bất kỳ vết nhơ gì lưu lại trong cuộc đời, cho người khác cơ hội nhạo báng anh.

Bởi vậy, cho dù anh nhận ra bản thân đã yêu cô gái này, sự cảnh giác lập tức hoạt động để bảo vệ bản thân mình trở thành trò cười của kẻ khác.

Anh không nể tình mà làm nhục cô, giống như làm vậy là có thể ít yêu cô đi một chút

Thật ngu ngốc! Anh gây ra chuyện, tất cả đều là lừa mình gạt người thôi!

Simon ngồi xổm thân hình cao lớn xuống, tóc vàng bị gió thổi tung, con ngươi màu lam lóe ra tia sáng tinh ngộ, vẻ mặt bởi vì không biết nên làm sao phá vỡ tình thế bế tắc, vẫn lạnh lùng như cũ.

"Khiết nhi, anh"

"Nói lại với anh lần nữa, tôi không phải món đồ chơi của anh!". Bộ mặt đáng yêu khóc nức nở không ngớt đột nhiên ngược lên, cô nước mắt tầm tã nhìn anh chăm chăm, dù sao muốn giết hay muốn róc thịt cũng không sao! Cô thà rằng bị anh bóp chết, cũng không muốn lại bị làm nhục!

Bị một người đàn ông không yêu làm nhục, nhiều lắm là phần nộ khó nguôi, nhưng bị người đàn ông rất yêu làm nhục, mùi vị này thật sự đau đớn.

Simon bị cặp mắt ngấn nước của cô nhìn, lồng ngực có cảm giác như nhồi đau nhói, loại tình thần bị đau đớn này, còn hơn là nỗi đau bị tróc da tróc thịt.

"Tôi cũng không có bán mình cho anh, nên anh không thể đem tôi cột ở bên người giống như chó được!"

Chó? Simon bị miêu tả khoa trương của cô khiến cho cổ họng khô rát, anh khi nào thì coi cô là chó?

"Anh không có xem em như vậy". Cuối cùng anh lên tiếng cãi, giọng nói khàn khàn khác thường, giống như bị cái gì chặn lại, khí thế dọa người cũng không bằng trước kia.

"Anh không có?" Tính tình tốt hoàn toàn bị cháy rụi, Khiết nhi trợn mắt nhìn giống như hẳn là kẻ thù giết cha. "Hôm sau chúng ta lên giường, anh không cho phép anh và tôi cùng ăn điểm tâm, muốn tôi rời khỏi phòng của anh, muốn tôi nhớ rõ thân phận của mình, tôi còn không bằng nam bộc bên cạnh nữa!"

Simon im lặng một chút, rồi từ từ mở môi. "Anh xin lỗi".

"Anh đương nhiên có lỗi, anh đem tôi – anh nói cái gì?" Người phụ nữ đang tức giận khóc nức nở đột ngột ngừng lại, lau sạch đôi mắt óng ánh những giọt nước mắt vừa to vừa tròn.

"Anh xin lỗi, trước kia đã dùng thái độ xấu xa như vậy tổn thương em". Chết tiệt Owen nói rất đúng mà! Anh hối hận rồi, chết tiệt hối hận!

Khiết nhi nghẹn ngào, tiếng khóc nức nở run rẩy dần dần lắng xuống, khó có thể tin dường như tận mắt thấy chứng cứ nói nhảm mà thôi.

"Anh Anh đang nói xin lỗi tôi?" Cái người khả ố lại kiêu ngạo, ánh mắt lom lom nhìn đến mức có thể khiến mặt người ta trở hoa, vô tình bại hoại, đang hướng cô nói xin lỗi?

Nếu cô không đau khổ quá độ, lại khóc đến mờ mắt, nên mới sinh ra ảo giác quái lạ này.

"Khiết nhi, anh không biết nên làm sao với em bây giờ". Simon lạnh lùng thốt ra một câu này, giọng nói cùng lời nói muốn biểu lộ hoàn toàn trái ngược có cảm giác miễn cưỡng, vẻ mặt lại càng lạnh lùng như cũ.

Khiết nhi chợt hiểu. Anh quá quen thái độ cay nghiệt khiến người khác sợ hãi, hơn nữa tính cách cao ngạo gây chuyện, cho dù tự biết là có lỗi, vẫn là khó có thể sửa đổi thói quen kiêu ngạo lạnh lùng vốn có.

Cô bắt đầu tỉnh táo lại, phân tích câu nói xin lỗi của anh, cùng đằng sau câu nói này của hẳn có nghĩa là gì.

"Anh chán ghét tôi như thế, thì để tôi đi, cách xa anh một chút". Cô thử hỏi dò.

"Không!" Anh phản ứng quá mãnh liệt, dọa cô bị giật mình. "Em không được đi đâu hết!"

"Tôi không muốn lại làm món đồ chơi cho anh thỏa mãn. Tốt hơn là, tôi nên đi". Cô đôi sách lược, đôi mắt đau thương rũ xuống, cúi đầu chực khóc nói.

"Em không phải món đồ chơi, chưa bao giờ là vậy". Bộ ngực Simon căng ra, một đầu gối đột nhiên quỳ xuống đất, vòng tay ôm chặt cô.

Mặt cô dán ở ngực anh, ánh mắt kinh ngạc, một nỗi vui mừng yếu ớt vọt vào trong lòng.

Cô đã hiểu! Anh thích cô! Nhưng có một vấp lý do gì mà cô không hiểu, vì sao anh cố ý làm cô nhục nhã, muốn mượn việc đó để giết chết phần tình cảm này.

Gã bại hoại này! Chính là cay nghiệt vô tình! Hai bàn tay Khiết nhi ôm lấy tấm lưng anh ta, đầu ngón tay thon khắc sâu vào bên trong áo.

Vì kiểm chứng phỏng đoán của mình là không lầm, sắc mặt cô hồng lên, sau khi hít sâu một cái, dùng tiếng nói mềm mại nhút nhát nói: "Em thích anh Simon".

Hai tay đang vòng chặt của cô bỗng căng thẳng, cô có thể cảm giác được hơi nóng tỏa ra trên người anh, đó là do vui vẻ gây nên, lồng ngực đàn ông ở dưới lớp vải cũng phập phồng mãnh liệt.

Không sai. Anh thật sự thích cô ...

Nhưng, vì cái gì mà anh có thể thích cô, đồng thời lại dùng đến những câu nói kia để làm cô nhục nhã? Đây là cách yêu của giới đàn ông thế kỷ 19 sao?

"Khiết nhi, anh xin lỗi." Sau khi một câu xin lỗi vừa thốt ra, câu kể gần như cũng không khó khăn như vậy, hai tay Simon lại căng ra, cầm khế chạm giữa tóc cô.

"Em chỉ là một đầy tớ không quan trọng, anh không nên nói xin lỗi với em". Cô hạ thấp giọng xuống nói.

"Không, em không phải vậy". Anh hôn nhẹ trán của cô.

"Vậy em là cái gì?" Cô khuyến khích anh bày tỏ lòng thật lòng.

"Em là Người con gái mà anh muốn yêu". Giọng nói rất cứng, cũng rất lạnh lẽo, cảm xúc lại hoàn toàn không ăn nhập với ý của câu nói.

Anh thật sự bày tỏ ra miệng! Khiết nhi kích động ngẩng gương mặt xinh đẹp lên, nhìn bộ mặt đẹp trai cứng nhắc của anh, bàn tay nhỏ bé khoát lên bả vai cường tráng, cô tiến lên trước, chủ động hôn anh.

Simon sững sốt, môi lưỡi luôn luôn ngang ngược, chạm vài nhịp mới đáp lại nhiệt tình của cô.

"Simon... A... Simon..." Cô khó tự kiềm chế mà nỉ non, hoàn toàn khác với trước kia bị động, mạnh dạn ôm lấy cổ anh, làm cho anh càng sâu sắc bú mút chính mình.

Chủ động mạnh dạn của cô, chỉ nhanh chóng giết chết anh! Simon nóng nảy ngậm mút cô, đây là lần đầu tiên anh điên cuồng mà vội vàng muốn một người đàn bà như thế.

Cô thích anh! Cô thích anh đấy! Trong đầu anh chỉ còn lại lời kêu gào này đang vận chuyển, thân thể ảm áp thuận theo môi lưỡi đẩy đưa của hai người, bắt đầu càng thêm dữ dội.

"Đợi một chút!" Khiết nhi đột nhiên đẩy anh ra, má hồng giống như đóa hồng nở rộ, dáng điệu thờ hờn hờn đáng yêu làm anh hận không thể lập tức đem mình hòa vào bên trong cơ thể cô.

"Ôi trời ơi! Em phải đến ga xe lửa ngay! Belloc còn đang đợi em, còn có lễ phục của Martha Trời ạ! Nó đã bị em làm hỏng rồi!"

Khiết nhi kích động nhảy người lên, muốn khóc không ra nước mắt nhìn lễ phục dính sát trên người mình, làn váy trắng ten còn bị bụi hoa gần như lòi rách.

"Ga xe lửa? Em đi đến đó làm gì?" Sắc mặt Simon lại trầm xuống, con mắt lại lần nữa lấp lánh tia sáng chết chóc. "Belloc là ai?"

Vì sao bên cạnh cô có một vài đàn ông quần quanh nhí, thoạt nhìn loại điều kiện thì, những gã đàn ông kia giống như là kỵ sĩ giết rồng, ngược lại anh thành con rồng ác muốn cắn công chúa không tha.

"Không có nhiều thời gian giải thích với anh đâu". Khiết nhi xoay người muốn đi.

Sắc mặt Simon càng thêm trầm, muốn đưa tay đem cô kéo về, bỗng nhiên, mỹ nhân Đông Phương về mặt hấp tấp lại dừng bước.

Khuôn mặt xinh đẹp quay lại nhìn anh, con ngươi nước vẫn còn dư lệ, trong suốt như viên đá thủy tinh, cô chìa tay ra với anh.

"Anh có thể cùng đi với em không?" Cô hỏi, cắn cắn môi lại nói: "Nếu anh không muốn đi thì cứ nói em".

Simon trái lại cầm chặt tay cô, đem cô kéo trở về trong lòng mình, cúi đầu cho cô một nụ hôn sâu –

"Anh đã nói, không có anh cho phép, em không thể rời khỏi người anh nửa bước."

Đang lúc Khiết nhi về mặt áy náy đi tha thướt đến chậm chạp, lo lắng không đuổi kịp xe lửa thì Belloc lập tức từ trên ghế dài nhảy lên.

"Tạ ơn chúa, cuối cùng cô đến rồi ...". Belloc bất chợt biểu lộ sự vui mừng.

Một người đàn ông đẹp trai ăn mặc sang trọng đứng bên cạnh Khiết nhi, con ngươi màu lam lạnh lùng nhìn sang, giống như là nhắc nhở anh đừng tưởng tới gần Khiết nhi nửa bước.

"Belloc, có vài việc tôi phải cho anh biết". Khiết nhi lên trước, kéo tay Belloc.

Cùng thời khắc đó, Belloc có cảm giác tay mình bị tia sáng màu lam lạnh giá đâm thủng, lưng bò lên một cái rét lạnh.

Khiết nhi liền giải thích sơ sơ với Belloc duyên cớ bên trong, cũng cho anh ta biết, mình quyết định ở lại Luân Đôn.

"Xe lửa sắp đến trạm rồi, đây là lễ phục Martha cần, nhờ anh". Khiết nhi đem bao vải gói lễ phục giao cho Belloc. May mà phía sau cô có công tước không có gì không thể, nếu không cô hoàn toàn không cách nào trong thời ngắn biến ra một lễ phục mới khác.

"Khiết nhi, cô chắc chắn chứ?" Belloc cố không nhìn Khiết nhi, mặc dù cái người đàn ông mắt xanh đỏ về mặt tối sầm khá là đáng sợ.

“Tôi sẽ dành dịp trở về một chuyến, đến lúc đó nói rõ ràng với mọi người”. Khiết nhi giục Belloc vào trạm.

Belloc không cam lòng hơi tí là lại quay đầu, trong mắt quyến luyến cùng mắt mắt rõ rệt, tất cả khiến cho Simon đang nén tức giận càng sôi sục lên.

“Quãng thời gian này em đều cùng anh ta chung một chỗ sao?” Simon nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Là người nhà Belloc có lòng giúp em.” Khiết nhi nhìn bộ mặt cáu giận của anh, bỗng nhiên sợ hãi bước đi tới gần trạm.

"Em làm gì?" Simon đưa tay lôi cô trở lại.

“Anh không vui ... Vậy em bỏ đi là được rồi, xe lửa còn chưa rời trạm. A!” Nói còn chưa xong, cô đã bị lôi mạnh ra khỏi đám đông ở trạm xe lửa, bị nhét vào trong xe ngựa.

“Đáng chết! Cho dù anh sẽ không vui, cũng không cho phép em bỏ đi!” Simon nâng mặt cô lên, sốt sắng mút lấy hai cánh môi mềm kia.

May là rèm khoang xe đã kéo xuống, người ngoài không cách nào thấy rõ màn tình cảm trong đó..

"Simon... Ừm Không được" Một cảm giác lạnh lẽo ập vào cô áo lễ phục, cô ngơ ngợ kêu lên, đôi môi thom lại lập tức bị lỗ mũi lấp kín.

“Em biết anh nhịn bao lâu rồi không?” Anh tham lam chiếm đoạt môi cô, ngón tay vén lên lễ phục đi đến nụ hoa hồng, lúc nhẹ lúc nặng mân mê chà xát, lăn tròn.

Dục vọng nhanh chóng bùng nổ, Khiết nhi mới hiểu được mình nhớ tên bại hoại đáng giận này biết bao, lại có nhiều khát khao anh.

"Khiết nhi, Khiết nhi của anh." Bàn tay to kéo mở cổ áo lễ phục, anh cúi đầu hôn xuong quai xanh của cô, hôn dọc theo bộ ngực trắng như tuyết.

Khi anh thô lỗ ngậm một hạt ngọc châu, cô khó mà nén xuống tiếng rên mềm mại, đầy mắt đầy sương mù, một tay để ở khoang xe, một tay khoác lên bả vai anh, đầu ngón tay trắng tẻo rọi vào bắp thịt anh.

Tiếng rên rỉ vui sướng làm anh điên cuồng, đánh thức thú tính của đàn ông, anh chỉ muốn mạnh mẽ chiếm lấy cô, dục sức đem bản thân hòa làm một với cô.

“Nói em muốn anh”. Môi anh dờ lên trên, lại lần nữa khiêu khích đôi môi mềm mại đang hôn hên của cô, đầu lưỡi vẽ vòng cánh môi mềm mọng kia, nhấp nháp hút phát ra tiếng chắc chắc, dục dõ cô thò ra lưỡi mềm, ở giữa môi đi vào lẫn nhau.

“Ừ..... Ừm... Em muốn anh" Cô e thẹn cụp mi mắt xuống, khoe mắt quyến rũ người hơi hé ra nhìn trộm anh, bộ dáng chống cự khao khát lại nghênh đón đáng yêu này, khiến cả người anh cứng lên.

“Bé cưng, anh cũng muốn em, muốn đến điên lên được”. Khi cô mềm mại e sợ chăm chú liếc nhìn anh, Simon cảm thấy lý trí còn lại đều bị ham muốn thiêu đốt.

“Anh không phải đã có Caroline rồi sao?” Đột nhiên, Khiết nhi cắn môi dưới bị mút sung, bàn tay nhỏ bé khoác lên vai rộng nắm lại, hơi thở đầy chua xót đập anh một cái.

Cô đang ghen. Khi Simon ý thức được điểm này, ngực nháy mắt nổi lên vui mừng, không đoái đến tiếng kêu nhỏ của cô, nghiêng người hôn nồng nhiệt hết mình.

Khiết nhi sắp mềm nhũn người như nước tan vào trong nụ hôn nóng bỏng, hai tay chỉ có thể bám víu lấy anh, đôi môi từng được anh dạy dỗ cùng anh quấn lấy không rời, trong đó hai cái miệng lại lần lượt múa xoay vòng.

“Từ khi em đến với anh, anh không đụng chạm những cô gái khác, kể cả Caroline”. Cả tính lạnh nhạt kiêu ngạo của anh, vẫn là lần đầu tiên anh cùng phụ nữ giải thích việc gì đó.

“Sau này anh sẽ còn chạm tới cô ấy không?” Cô buồn bực ngó anh.

“Anh lấy danh dự cả dòng họ Charlemagne cam đoan với em, tuyệt đối không bao giờ”. Anh nhiệt tình che lại đôi môi muốn nói lại thôi của cô, hai tay bắt đầu đi dạo.

Quên đi... Đang ở thế kỷ 19, cô còn có thể yêu cầu xa vời gì chứ? Anh chính là công tước cao quý, lại không có tình nhân chính thức, có mấy tình nhân bên cạnh ở thời đại này là chuyện vô cùng bình thường.

Nếu anh chưa từng có đàn bà nào, mới đáng lo..... A, bây giờ cô nên lo chính là mình đây nè!

Bàn tay to của người đàn ông nắm giữ một hạt tròn mềm mại, cúi xuống gần mút, đem đỉnh nụ hoa tròn trịa nhô cao ngậm ở giữa môi răng, tỉ mỉ gặm, giào vò chút xíu.

Khoái cảm vừa bài hoải vừa tê dại, từ điểm nhạy cảm nhỏ này, lan truyền đến xương cốt tứ chi. Cô ngửa cái cổ nhỏ nhỏ non nớt xinh đẹp lên, đôi môi khẽ mở, nhả ra một tiếng ưm mê hồn.

“Thích anh như thế sao?” Simon lần lượt hút hai đầu vú đỏ mọng làm cho người yêu thương, đôi mắt màu lam nhìn chăm chú vào mỗi phản ứng động tình của cô.

"Khiết nhi, trả lời anh, thích không?" Môi lưỡi ướt nóng quay lại liếm láp, đem đầu ngực trắng nõn khiêu khích càng thêm cứng nhọn.

“Thích Thích A.....” Cô bị anh khiêu khích đến phát khóc, cắn môi dưới cũng không nén được tiếng rên rỉ bật ra. Cơ thể quá nóng, đầu vú giống như muốn tan ra trong miệng anh, bị đầu lưỡi linh hoạt của anh gây kích thích từng chút một, vui sướng khiến cô khó chịu.

Được đáp án như ý, Simon càng không kiềm chế, há miệng lớn nuốt vào nhả ra một bên bầu vú tròn trịa mềm mại ươn ra, thô lỗ xoa bóp bên tròn đầy đứng thẳng trên không kia, ngón tay kéo núm vú đứng thẳng lên, đầu đốn nhỏ trái lại làm cho khoái cảm thêm sâu sắc, hơi thở hỗn hển đáng yêu của cô càng lúc càng dữ dội, hai tay vô thức vuốt ve sau lưng anh.

Đột nhiên, môi lưỡi mang cho cô vui sướng mãnh liệt của người đàn ông lùi ra, Khiết nhi mơ màng không hiểu nhìn anh.

Anh xấu xa nhếch môi lên, bàn tay to bốc hơi nóng kéo tay cô qua, che ở sung to giữa hai chân, sắc mặt cô lập tức đỏ bừng như lửa.

“Làm cái gì Không cần...” Cô thở hỗn hển kháng cự, mắt hơi rũ xuống, nhìn thấy cổ áo mình lộn xộn, hai bầu vú mềm ướt át bóng loáng, núm vú hồng nhạt dựng đứng lên, mà cả người anh vẫn quần áo rất chỉnh tề đẹp trai, tình cảnh này rõ là cô quá dâm dăng rồi.

“Cảm giác được không? Anh muốn em đến điên cuồng”. Anh bật ra tiếng cười trầm, ngực ầm ầm chấn động, thỉnh thoảng dừng sức đè lại tay cô, sung to ở dưới lòng bàn tay dường như lại cứng hơn nữa.

Cô chớp chớp cặp mắt đen mờ ảo như nước, cả người e lệ nhanh chóng bốc cháy, nhưng thấy anh dùng ánh mắt gọi cảm đầy khao khát nhìn cô, trong thân thể nữ tính bùng lên ham muốn mãnh liệt, đẩy cô sa vào điên cuồng.

Thế là, đôi tay nhỏ bé hơi run rẩy cởi quần lót của đàn ông, thả ra vật nam tính đang ngẩng lên bức bối này, lòng bàn tay mềm mại nhẹ nhàng chụp lên,

“Ừ...” Gương mặt đẹp trai của Simon nóng lên, cổ họng thở gấp một tiếng, ở bên trong ánh sáng lờ mờ, cặp mắt màu lam sâu thẳm ham muốn nhìn thẳng vào cô, gọi cảm đến không thể tưởng.

Dục vọng đánh chiếm đột nhiên vọt vào trong óc, toàn thân cô nóng bừng khê hỗn hển, tay nhỏ bé giữ chặt vật to lớn càng lúc càng sung phòng, bắt đầu cọ xát khuấy động.

Đầu ngón tay nhỏ nhắn vẽ lên hình dạng vật nam tính, một tay nhẹ nhàng nắm giữ, dùng sức một chút, trôi giạt bên trong khoang xe người đàn ông khàn khàn thờ dục.

"Đáng chết..." Vốn chỉ là muốn trêu chọc cô, không ngờ đến cô gái nhỏ yếu đuối rụt rè này lại có thể phản công ngược lại, Simon nghiêng răng rửa thẳm, trán chảy chút mồ hôi.

“Anh không thích sao?” Ở trên người anh đốt lửa cô gái nhỏ thậm chí còn giơ lên một chút cười tinh ranh, thổi hơi như hoa lan nhìn sát mặt anh, khê hạ xuống môi anh.

Nụ hôn kia, sắp làm anh điên cuồng. Anh đè lại cái ót muốn chạy trốn, đầu lưỡi nóng bỏng chui vào miệng, móc lấy cái lưỡi mềm mại, hút ngọt ngào.

“Áy..... Em còn chưa kết thúc.....” Cô đẩy ra lòng ngực căng của anh, đầu lưỡi hai người đang quấn quýt từ từ tách ra, kéo ra một sợi chỉ bạc sáng loáng.

“Em muốn ép anh phát điên sao?” Môi anh lại đuổi theo, đem sợi chỉ bạc rơi xuống kia liếm đi, đầu lưỡi nóng bỏng trượt trên môi sung mọng, ấn xuống một dấu vết ẩm ướt.

“Có thể nói vậy”. Cô khê cắn một ngụm môi dưới của anh, giơ lên nụ cười ngọt ngào, rồi thừa dịp trong lúc anh choáng váng phân tâm, cúi đầu xuống, khê ngậm chặt vật đang bùng bùng ngẩng cao đầu.

Một giây sau, tiếng thờ dục trầm gọi cảm nam tính, quanh quẩn ở bên trong khoang xe.

A, ma nữ này! Anh thật sự xem nhẹ cô rồi!

Cái miệng nhỏ nhắn ướt ướt nóng ngậm vật đàn ông sung đồ to lớn, lưỡi mềm trượt thông thả, cảm giác được trong miệng càng thêm nóng cứng rắn, hơi nóng từ trên người anh lan đến.

Phản thân thể ở trong cái miệng nhỏ nhắn ướt ướt nóng di chuyển, Simon cắn chặt hàm răng, mồ hôi từng giọt rơi xuống, dục vọng sắp rầm rĩ phun trào, cô lại liên tục bú mút ngậm liếm, hoàn toàn ép anh đầu hàng trước.

"Đáng chết..." Khuôn mặt đẹp trai khêu gọi ngựa lên, hai tay anh đè nhẹ cái ót của cô, cái mông hấp tấp đi tới trước nhẹ nhàng di chuyển.

Miệng của cô quá nóng quá ẩm ướt, cái lưỡi mềm mại lại đi ra đi vào, cuối cùng vòng qua đỉnh đầu, nhắm nháp ngậm lên cái lỗ chuông đóng mở, thậm chí dùng sức hút.

"Đáng chết!" Simon giữ lấy gáy cô, vội vàng rút bản thân ra, nhin xuống đục vọng muốn phun ra, hai tay vén làn váy của cô ra, kéo quần thụng xuống, đỡ lấy thân thể để tư thế sẵn sàng, một cái động tác đi vào mạnh bạo, lập tức cùng cô hợp làm một thể.

"A..." Khiết nhi ôm chặt anh bằng hai tay, cái miệng nhỏ ướt át hé mở, đôi mắt trong sáng khép hờ, bị đánh chiếm bắt ngờ này không kịp trở tay.

Thân hình nam tính kéo căng bắp thịt toàn thân, bắt đầu thô lỗ tiến lên xâm chiếm, một tay thăm dò vào nơi kết hợp, ấn xuống vên về hoa châu sung phòng, dễ dàng gây kích thích khoái cảm của cô.

"Ừm... Chậm một chútA...Simon... Quá, quá nhanh..." Thân thể mềm mại của cô bị anh va chạm run lên một cái, toàn thân đều rung động.

"Bé cưng, em đã ép anh đến điên rồi, không chậm được". Anh hưởng thức cặp vú lắc lư dao động theo nhịp điệu giao hoan, mông lùi lại về trước, đâm thẳng bên trong, bên trong mềm mại ướt nóng làm anh say mê, thậm chí muốn hung hãn giữ lấy cô, làm cho cô cũng điên cuồng giống anh.

Ái dịch tuôn ra càng làm cho nam tính to thêm, thuận theo mãnh liệt nhập vào rồi rút ra, mà phát ra âm thanh hưng phấn ướt át dâm mỹ.

Khiết nhi nhắm chặt đôi mắt, xấu hổ muốn che lỗ tai lại, hai tay lại chỉ có thể yếu ớt đặt lên trên vai anh.

Thật không công bằng... Lễ phục của cô đã bị anh gần như xé rách, mà bộ dáng của anh vẫn trong tư thế oai hùng tỏa sáng.

Cô cắn cắn môi, tay nhỏ bé kéo cổ áo của anh lên, anh phát ra tiếng cười trầm, ánh mắt yêu thương để mặc cô, lúc cô vẫn đang vì chịu không nổi anh đột ngột mãnh liệt tiến thẳng một cái làm lòng bàn tay nhũn ra, giúp cô kéo nút áo của mình ra, chủ động đem tay nhỏ bé của cô lên trước ngực.

"Vuốt ve anh". Giọng anh ồm ồm yêu cầu.

"Ừ....." Cô hé nửa đôi mắt ngập nước, tay nhỏ bé mon trón lồng ngực cứng rắn kia, đầu ngón tay trượt qua lại nếm vú nam tính màu nâu, nghe thấy anh kêu gọi thờ dục.

Không gian bên trong khoang xe hạn chế, anh kéo cao hai chân của cô, treo ở khuỷu tay cường tráng trên cánh tay, theo lắc lư rung động của xe ngựa, hung hãn, dùng sức tiến lên nhịp nhàng.

"A a..." Mật huyết ấm nóng hoàn toàn bị lấp đầy, cô mê man rên rỉ, trào ra thật nhiều ẩm ướt ngọt ngào, to lớn nóng bỏng càng được đi sâu vào.

Dùng sức cắm vào, rút ra một ít. Xuyên suốt, đào sâu, vật sung to lấp đầy toàn bộ đóa hoa, mỗi một lần cọ xát cũng như đẩy lên một ngọn lửa, vừa nóng, vừa tê dại.

Tần suất giao hoan buông thả chưa từng dừng lại, khoái cảm dâng cao, Khiết nhi bị rung lắc khóc không thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng mất hồn để qua một bên thờ gấp.

Nóng quá Thật thoải mái.....Cô đột nhiên run rẩy một cái, bụng co rút lại, dòng nước ấm áp chảy nghiêng xuống, to lớn còn đang chạy nước rút thì bị thất chặt, giống như bị một cái miệng nhỏ nhắn dùng sức hút.

"A!" Simon hai mắt ửng đỏ, giống một con thú khát máu, dường như đã dùng hết sức mạnh cả cơ thể tiến hành một vòng thăng tiến cuối cùng.

U huyết trối chặt hấp thụ anh, Simon phát ra tiếng than nhẹ thoải mái, dưới vài chục cái đâm vào mãnh liệt sau đó, thân thể cứng rắn mới chợt rung động một cái, phun ra ngoài lửa nóng nồng đậm.

"A a - -" Cô đồng thời bị đẩy lên đỉnh đục vọng, chìm nổi ở trong cao trào, đóa hoa ướt nhẹp không ngừng co rút lại, cô đem anh trối chặt, ái dịch ngọt ngào cùng hòa vào đục trắng của anh.

Simon áp lên dựa vào người cô, cổ áo mở rộng bị kéo lỏng lẻo, lồng ngực đầy mồ hôi dề lên bầu vú trắng, đem hai nụ hoa hồng nhảy cảm cọ xát đến ửng đỏ.

Một mùi ân ái dính nháp phảng phất ở bên trong khoang xe, tựa như mê hồn hương, Khiết nhi nhắm chặt hai mắt, mồ hôi nhễ nhại ôm chặt lấy anh.

Thật lâu sau, xe ngựa rung lắc từ từ dừng lại, cô mới mở hé mắt, thấy người đàn ông thể lực đáng sợ này đang nhìn cô chăm chú, đáy mắt vẫn là đục vọng trần trụi.

Cô mơ màng cười, động tình mềm mại đáng yêu khiến cho anh thấy đã say đắm. Anh sao có thể buông cô ra, có thể không?

"Simon... Cảm ơn anh, làm cho em biết, anh để ý em". Đầu ngón tay khẽ vuốt trán cùng vết thương khóe miệng anh, cô vươn tới trước, nhẹ nhàng hôn.

Lòng ngực Simon phập phồng kịch liệt một cái, trái tim bị một tình cảm dịu dàng quấn chặt, anh ôm lấy cô, che lại trước môi cô, tận đáy lòng anh tự nói với chính mình - -

Cho dù có vì cô, mà trở thành trò cười cho thiên hạ, anh cũng không quan tâm. Không quan tâm gì cả, anh chỉ quan tâm đến cô

Anh chỉ muốn cô, như thế là đủ rồi.

Chương 9

Vừa sáng sớm, đám người hầu đều ngẩn ngơ với cảnh tượng trước mắt, từng người đứng không vững, ngồi cũng không được, chỉ có thể dạt qua một bên, tro mắt nhìn ông chủ chiếm cứ cái bàn ăn đáng ra là dành cho người hầu.

“Không được, cảm ơn ngài khoan dung độ lượng, tôi ở trong này là tốt rồi”. Khiết nhi đang cầm dao quét, thông thả đem mỡ bò quét lên trên bánh mì nướng, hoàn toàn không đếm xỉa đến phía cuối bàn dài, sắc mặt tối sầm của Simon.

Trải qua suốt đêm tình cảm mãnh liệt kéo dài, trời hừng sáng đã tỉnh lại, anh vừa phát hiện chỗ nằm bên cạnh trống không, lập tức xuống giường mặc y phục, bốn phía tìm người.

Mới rồi Owen khuôn mặt cố nín cười cho anh biết, cô gái nhỏ anh muốn tìm sớm tinh mơ đã chạy về căn phòng nhỏ ở trước đây, cùng đám người hầu ăn điểm tâm.

Anh tức giận vào phòng bắt người, đám người hầu sợ đến mức rớt rít nhảy khỏi bàn ăn, chỉ còn lại Khiết nhi liêu lĩnh vui vẻ hưởng thụ bữa sáng.

“Theo anh quay về”. Simon lạnh lùng ra lệnh, bởi vì có nhiều người nhàn rỗi chờ ở bên cạnh, anh đương nhiên không thể có thái độ nhẹ nhàng.

Ở trong lòng người ta từ lâu anh đã dựng nên hình ảnh cay nghiệt thâm trầm, khiến cho mọi người sinh ra sợ hãi, vì thế đối với anh có thêm sự kính trọng, không dám tùy tiện lỗ mãng.

“Ngài công tước, ngài nhanh quay về phòng đi, chỗ này không phải là nơi ngài nên ở lại đâu”. Khiết nhi cắn một miếng bánh mì nướng, đôi mắt sáng rực cổ tình không mở, chính là không nhìn sắc mặt người nào đó so với giống tổ còn đáng sợ hơn.

Simon siết chặt quai hàm, nét mặt trông càng khó coi.

Anh biết, cô vẫn như cũ để ý lúc trước anh làm cho nhục nhã.

“Đây không phải chỗ anh nên ở lại, cũng không chỗ em có thể ở đâu”. Khóe miệng Simon đột nhiên nhếch lên, cười tủm tỉm.

Ngực Khiết nhi kích động một chút. Anh có ý gì? Lại muốn giống như trước làm cho cô nhục nhã vậy sao?

Simon đẩy cái ghế đứng dậy, vòng đến chỗ của cô, kéo tay cô đặt lên ngực. “Công tước phu nhân tương lai, lại tiếp tục ở trong này, em nói xem có tốt không?”

Công tước phu nhân tương lai... Khiết nhi tim đập loạn xạ quay mắt nhìn anh, uất ức cùng không vui chôn ở trong lòng, thật mất rồi, trong chớp mắt đều bốc hơi toàn bộ.

“Anh... Biết mình đang nói gì không?” Cô ngây ngốc hỏi, trên đôi mắt đen ngấn nước.

“Công tước phu nhân tương lai, nếu em không ngại, chúng ta có thể đổi chỗ nói chuyện không?” Simon không thay đổi giọng điệu giễu cợt, con mắt màu lam ngăm ngăm liếc mắt qua chỗ người hầu tụ tập.

Ồ! Đám người hầu sợ tới mức tản ra như chim, không dám lại nhìn hình ảnh kêu gọi tuyệt vời của chủ nhân cùng nữ làm vườn trước đó không lâu đã lên bô trốn.

Khiết nhi vừa tức giận vừa buồn cười, mặc cho anh đưa mình ra khỏi căn phòng nhỏ, kéo vào căn phòng ấm áp trước đây cô thỉnh thoảng ở lại.

Là người làm vườn đem giống hoa tulip của cô chăm sóc rất tốt, một vườn hoa rực rỡ dưới ánh nắng chiếu rọi, nở rộ càng khiến người ta cảm động.

“Anh mang em trở về, sẽ không là muốn em giúp anh trồng hoa ỉ?” Cô oán hận ngó anh.

“Em đương nhiên phải tiếp tục giúp anh trồng hoa rồi”. Anh giang hai tay, đem cô ôm vào trong ngực ấm áp. “Em quên anh là ai sao? Là em thà rằng yêu một con sư tử cũng không muốn yêu tên máu lạnh bại hoại mà”.

“Yêu anh so với yêu một con sư tử còn thê thảm hơn”. Cô lẩm bẩm.

“Anh đã nghe”. Anh lạnh lùng nói, hai tay vòng ở eo bụng cô buộc chặt, khiến cô lên tiếng kêu đau.

“Anh thật sự thích hoa uất kim hương như thế sao?” Cô đắm nhẹ ngực anh, đồ mặt ngẩng lên, không dè bị anh hôn trộm một cái.

“Là mẹ anh thích”. Anh ngấm toàn bộ hoa uất kim hương nhà kính, con mắt màu lam mênh mông thoáng hiện nét dịu dàng.

“Anh nhất định là rất yêu bà ấy”.

“Phải”. Anh gật đầu không chút do dự, dịu dàng trong đáy mắt có thể làm tắt cả phụ nữ trên đời say mê.

“Vậy còn em? Chỉ là một người phụ nữ giúp anh trông hoa thôi? Món đồ chơi khi cần có thể dùng để thỏa mãn?” Tận đáy lòng cô có chút ghen tị, mí mắt sâu sắc hạ xuống, buồn bã hỏi.

“Em không phải. Em là người phụ nữ của anh, là nữ chủ nhân của dòng họ Charlemagne”. Nâng lên gương mặt cúi thấp của cô, anh bao phủ lấy môi cô, nhẹ nhàng cọ xát bù mút.

Lại một lần nữa nghe thấy rõ ràng cam kết của anh, đốt lửa vui mừng ở trong lòng bốc lên mãnh liệt. Cô vươn cánh tay trắng mịn ra, ôm lấy bờ vai rộng lớn mạnh mẽ của anh, đem cả người mềm mại áp sát vào anh.

Sáng sớm hôm nay, lúc cô mở mắt, từ trong lồng ngực ấm áp của anh bò dậy, trong lòng đầy sợ hãi.

Cô sợ, một lát anh mở mắt ra, từ trong cơn mê lấy lại tinh thần, sẽ tiếp tục dùng thái độ lạnh nhạt khinh thường làm cô nhục nhã.

Cũng sợ, anh sẽ rút lại những lời nói ngọt ngào tối hôm qua, trở mặt không nhận người muốn cô cách anh xa một chút.

Cho nên cô không dám đợi đến khi anh tỉnh dậy, giống như trốn tránh chạy trốn về căn phòng người hầu ở trước kia. Không ngờ anh lại đuổi theo đến đây, còn ở trước mặt mọi người thừa nhận cô

Được rồi, giờ khắc này cô hoàn toàn mềm lòng mất rồi, cho dù anh có đối với cô tiếp tục làm ra chuyện vừa quá đáng vừa ác liệt trước kia, cho dù cô đã từng thề với lòng, đời này sẽ không lại yêu anh

Ôi! Dù sao cũng mặc đã từng thề nguyện cái gì, hôm nay đều cũng vô hiệu rồi, cô vẫn trở về đây, tựa vào lòng anh, hứng lấy nụ hôn của anh.

“Có chuyện này em vẫn muốn tìm cơ hội cho anh biết” Sau cái hôn dài, cô đem mặt dán lên ngực anh, hai người ở trong biển hoa im lặng ôm nhau, anh cúi đầu, vài sợi tơ màu vàng buông lộn xộn trước trán, khẽ chọc vào mặt cô.

“Hử?” Anh hừ nhẹ, đôi môi lưu luyến ở giữa mặt mũi cô.

“Nói ra chắc anh khó có thể tưởng tượng được, cũng có thể không tin nổi, nhưng mà Ồ Nên nói thế nào nhỉ? Em tuyệt đối không phải người điên, anh nhất định phải tin tưởng em”.

“Anh tin em, bởi vì anh cũng không thể nào yêu một người điên”. Anh nói đùa.

Cô giận dữ mắt liếc anh một cái, tránh đôi môi muốn hôn của anh, vừa vội vã lên tiếng: “Anh nghe em nói đi, phải tỉnh táo mà nghe em nói nè”.

Thấy cô căng thẳng đến nỗi gương mặt ửng hồng, anh nhún mày, yên lặng đợi đoạn sau.

“Em không phải người ở thời đại này – à, cái gọi là thời đại này, chính là thời đại Victoria, anh sống ở thời đại này, cũng chính là thời không thể kỉ 19 này”.

Simon nheo cặp mắt màu lam, nhìn cô chăm chăm ánh mắt chợt trở nên rất kỳ lạ.

A, cô nên sớm biết, loại chuyện như thế nói ra tuyệt đối sẽ không có ai tin. Anh nhất định coi cô như bị bệnh thần kinh rồi!

“Em biết rằng anh rất khó tin, nhưng em nói đều là thật! Em đến từ hơn một trăm năm sau, là người thế kỉ 21, di của em kết hôn với người buôn hoa Hà Lan, bản thân dòng họ của em có nghề làm vườn. Dượng của em còn là giáo sư khoa làm vườn, ông ấy từng dạy em rất nhiều kiến thức và kĩ thuật chơi các loài hoa cảnh”.

Xong! Sắc mặt của anh càng lúc càng kỳ lạ, anh nhất định đem cô thành người điên rồi!

Khiết Nhi im lặng dè xuống thất vọng, ừ rồi không cách nào lại tiếp tục giải thích thêm, dù có nói nhiều hơn nữa, sẽ chỉ làm cô càng giống mắc bệnh thần kinh suy nghĩ không bình thường thôi.

“Những lời này, không phải là Ly Ly dạy em chứ?” Sắc mặt Simon tối sầm hỏi.

“Hà?” Ly Ly? Ồ, cô nhớ lại, không phải là Công tước phu nhân xinh đẹp đó sao?

“Anh nghe nói, lúc trước Ly Ly không muốn kết hôn với gã Holt khốn kiếp kia, cũng nói giống vậy. Cô ấy nói, cô ấy không thuộc nơi này, có một ngày nào đó phải rời đi”

Giọng nói của Simon đầy sâu lắng mà mai mỉa, Khiết Nhi hơi há miệng ra, vừa ngỡ vừa choáng, trong lúc nhất thời không lấy lại được tinh thần.

Trời ơi! Quả nhiên đúng vậy! Ly Ly đó với cô giống nhau, cũng là từ thế kỷ 21 xuyên qua đây, cô lại có thể tìm được đồng bạn rồi! Phải!

Phải Đợi chút, vị đồng bạn này hình như là vợ của kẻ thù truyền kiếp của Simon

“Đừng nói với anh, em không muốn lấy anh, nên mới lờ việc hoang đường vô lý này ra nói!” Simon lạnh lùng trừng mắt với cô gái nhỏ tinh thần đang dạo chơi trong lòng.

“Không có, em muốn lấy anh, em muốn cả đời đều ở cùng một chỗ với anh”. Khiết Nhi thì thầm hai má hồng hồng.

Thế kỷ 21 đối với cô mà nói, đã trở thành một danh từ xa vời, cô là phụ nữ có thể vì tình yêu mà lìa bỏ mọi thứ, thà rằng mất đi tất cả, cũng muốn ở gần người đàn ông trong lòng.

Cô biết như vậy đối với người nhà của cô mà nói thực rất ích kỷ, nhưng cô không còn cách nào, ông trời đã làm cô xuyên qua thời không đi tới nơi đây, yêu thương người đàn ông này, đây là số mệnh a.

Nghe được cam kết của cô, toàn thân từng cơ bắp đang căng ra của Simon mới lỏng xuống, sắc mặt tối tăm hơi sáng lên.

“Lời nói hời này, cứ coi như em chưa từng nói đi”. Khiết Nhi mím môi, kéo khuôn mặt không vui của anh xuống, chủ động đưa lên đôi môi mềm mại, để cho cái gã xấu xa tha hồ hoành hành.

Cô nghĩ, cho dù lập tức có một cơ hội trở về thế giới ban đầu, cô cũng sẽ bỏ cuộc ngay tại chỗ.

Bởi vì, cô muốn ở lại nơi đây, với người đàn ông trong lòng – gã cay nghiệt vô tình xấu xa này – trồng các loài hoa uất kim hương.

Nhớ từng nụ hôn nồng nàn, từng tiếng ngâm nga dịu dàng, ở trong nụ hôn ngây ngất của anh cô ngửi thấy mùi hương hoa uất kim hương, sắc sỡ long lanh tươi đẹp bao quanh, hẹn cùng nhau vĩnh cửu.

Sau buổi trưa oi bức, một buổi trà chiều nhàn nhã đang diễn ra trước sân nhà Charlemagne.

Trong sân rộng, có trồng nhiều loại cây uất kim hương đen trị giá vài bảng Anh, hình dáng cây hoa lạnh lùng tươi đẹp bí ẩn kia, được xưng bá ở đại hội thưởng hoa năm nay bởi chủ sự cung điện, chính mệnh nữ hoàng còn thảo luận cùng Simon một số cây, thưởng đi đầu mọi phong trào cho dòng họ Charlemagne.

Trên hội thưởng hoa, phớt lờ lời đồn đại không tốt trong giới quý tộc, Simon dẫn vị hôn thê của anh xuất hiện, nghe nói vị này là xuất thân làm vườn, mỹ nữ Đông Phương sắp trở thành công tước phu nhân, đã thành chủ đề nóng cho mọi người bàn tán.

Vì vậy mọi người tự nhiên, đem cô với công tước phu nhân của dòng họ Holt ra bàn tán – hơn nữa lại một lần làm cho hai đại gia tộc có mối thù truyền kiếp từ xưa tới nay cảm thấy không thể tưởng, ngay cả lấy vợ mà bọn họ cũng có thể đấu! Phụ nữ Đông Phương nhỏ bé đáng yêu giống nhau, xuất thân đều thấp kém giống nhau, hai vị công tước trẻ tuổi khiến cho phụ nữ Châu Âu đều kính phục không giấu giếm lại có thể bất chấp lời đồn đại, mặc dù bản thân địa vị cao quý, cưới người vợ có hoàn cảnh không hiển hách về vàng.

Sự kiện này, sơ sơ cũng đủ khiến các quý tộc hứng thú vui thích nói ba năm năm, cho đến khi giới quý tộc có vụ bê bối âm ỉ nào khác xảy ra lớn hơn nữa mới thôi.

Vương công quý tộc hay các phú thương, tất cả đều nguyện ý lấy số tiền lớn để có được: đám hoa uất kim hương màu đen tinh khiết mang tên “Nữ hoàng bóng đêm”.

Nó làm cho toàn bộ Châu Âu ai cũng điên cuồng, cứ chỉ cao quý bí ẩn, đẹp đến mức khiến người ta nín thở.

Khiết Nhi mặc bộ lễ phục đăng ten màu trắng tinh khiết, mái tóc dài đen tuyền quấn ra sau ót, tâm trạng không yên uống ly hồng trà, mãi đến khi cô hầu gái vội vã chạy tới, thấp giọng hô công tước phu nhân Holt đến, cô mới khó nén được mà vội ngẩng đầu lên, nhìn Ly Ly từ phía hành lang này đi tới.

Bây giờ cô mới biết được, đã cùng vợ chồng có mối thù truyền kiếp hơn một lần gặp mặt rồi, đơn giản là còn khó hơn so với xuyên qua thời không! Simon và Worth hai người này bình thường chẳng khác gì vua chúa cả, trừ phi tham dự hội nghị hoặc tiệc rượu cung đình, nếu không lén lút thì tuyệt đối không thể nào chạm mặt họ.

Hồi trước Caroline tổ chức bữa tiệc thưởng hoa, Worth sơ dĩ xuất hiện, nghe nói còn là vì Ly Ly cảm thấy hứng thú, bất chấp sự phản đối mà quyết tâm tham gia, nên mới hiểu lầm liên tiếp sau đó.

Nhưng may mắn có chút hiểu lầm này, mới có thể buộc được Simon thừa nhận tình cảm đối với cô, nói ra thì, phải cảm tạ Ly Ly đã khẳng khái tham dự bữa tiệc, và người phu xe nhầm lẫn kia.

“Chào cô, tôi biết đột nhiên mời cô đến dự trà chiều sẽ rất mạo hiểm.” Khiết Nhi đứng dậy, chào đón sự xuất hiện của Ly Ly.

“Lại gặp mặt rồi”. Cá tính thẳng Ly Ly không chút thiếu tự nhiên khẽ cười, trang nhã ngồi xuống ghế dựa bằng sắt màu trắng chạm trổ hoa văn có kèm theo cái đệm thêu tơ mềm.

“Cô nhất định rất tò mò vì sao tôi mời cô”. Khiết Nhi lo lắng nhìn Ly Ly, sau đó lại bùng trà nóng lên uống.

“Cô chắc biết vị hôn phu của cô và chồng tôi, hai nhà có mối thù truyền kiếp phải không?” Ly Ly hoang mang hỏi.

“Đúng vậy”. Khiết Nhi cười gượng.

“Cô mời tôi đến, Simon sẽ không nổi điên chứ?” Ly Ly đúng là sợ chết cái gã Simon trầm lặng cay nghiệt.

“À, tôi không cho anh ấy biết, tôi mời cô đến đây uống trà chiều”. Nếu như bị anh ta biết thì nguy!

“Thật ư?” Hai mắt Ly Ly bỗng nhiên sáng lấp lánh. “Tuyệt, quá giống tôi! Worth cũng không biết tôi đến đây đâu! Nếu như bị anh ta biết tôi chạy đến địa bàn của dòng họ Charlemagne, anh ta không treo tôi lên đánh một trận mới lạ!”

Khiết Nhi bị nhiệt tình cởi mở của cô ấy cuốn hút, một sợi dây tình cảm quen thuộc xông thẳng lên, cũng là lúc đi vào ván đề rồi.

“Ly Ly, có chuyện tôi muốn hỏi cô”. Khiết Nhi đổi sang nói tiếng Trung.

“Ồi chúa ơi! Cảm động quá! Cuối cùng có người có thể cùng tôi dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện rồi!” Ly Ly hào hứng kéo hai tay cô.

“Cô Biết thế kỷ 21 sao?” Khiết Nhi dùng giọng điệu vô cùng cẩn thận, ngập ngừng hỏi nhỏ.

Ly Ly đột nhiên yên lặng, nụ cười trên mặt bỗng chốc biến mất, nắm chặt hai tay cô không rời, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Khiết Nhi cắn chặt môi, hoảng sợ nói ra: “Bởi vì tôi nghe Simon nói, cô đã từng nói bản thân không thuộc về nơi đây, có một ngày sẽ rời khỏi thời không này, cho nên tôi mới.....”

“Chúa tôi chúa tôi ôi chúa ơi.....!” Ly Ly kích động nhảy lên đẩy cái ghế dựa ra sau, còn không quên kéo theo Khiết Nhi, hai tay khoác bả vai cứng đờ của cô, vui mừng khó nén vừa cười vừa kêu.

Khiết Nhi chỉ ngây ngốc, không biết nên phản ứng thế nào.

“Cô cũng xuyên qua nơi này đúng không?” Ly Ly kéo tay cô bắt đầu xoay vòng vòng.

Khiết Nhi mở to hai mắt, khuôn mặt nhanh chóng ửng hồng cùng nụ cười sáng rực.

“Cô cũng thế?! Chúa tôi chúa tôi ôi chúa ơi...!”

Một bên cô hầu gái đi theo đội ở cửa nhìn lẫn nhau, đối với hai vị công tước phu nhân đột nhiên xoay vòng vòng cảm thấy khó hiểu, hay đây là nghi thức gặp mặt nào đó của Trung Quốc chăng?

“Cô là người Đài Loan sao?” Ly Ly mặt sắc kêu.

“Phải!”

“Tôi cũng vậy!”

Hai cô gái vừa vui mừng vừa cười lại nhảy, điên cuồng quay vòng vòng, tóc phía sau đầu hai người tung bay, hai mái tóc đen tuyền như mực pháp phới trên không, như tơ lụa tốt nhất.

“Tôi giúp bà ngoại mình đi công việc, sau đó ở một cửa hàng đồ cổ của Luân Đôn đột nhiên liền xuyên qua đến đây, cô thì sao?”

“Tôi giúp dì của mình ở Hà Lan sưu tầm uất kim hương, sau đó đụng phải một gã trẻ tuổi lang thang ăn mặc rất cổ, anh ta nói cái gì anh ta không muốn lại quay về, cho nên dùng một đồng hồ bằng bạc đổi lấy một đóa ‘nữ hoàng bóng đêm’ của tôi.....”

Ly Ly bất thành linh thét lên, Khiết Nhi bị dọa sợ lập tức ngậm miệng.

“Cái đồng hồ đó ở đâu rồi?” Ly Ly kinh hoàng hỏi.

“À, ở ngăn kéo bàn giấy trong phòng”. Khiết Nhi cẩn thận trả lời.

“Đưa tôi đi xem!” Ly Ly không giải thích gì kéo Khiết Nhi đi về hướng tòa nhà chính.

Simon theo một đám bạn bè đến săn bắn ở ngoại ô trên núi, lúc trở về trang viên, vừa lúc Worth từ trong xe ngựa xuống bùng bùng tức giận.

Trong một lúc, hai gương mặt đẹp trai đối nhau, con người màu lam con người màu xanh biếc tỏa ra tia sáng giết người, đầy tớ hai bên cũng không khỏi phát run lập cập.

“Nếu ta không làm, đây là địa bàn nhà Charlemagne, người nhà Holt hình như không nên xuất hiện ở đây”.

Simon cả người mặc một màu đen gọn gàng, mái tóc vàng chải ngay ngắn, lộ ra vầng trán đầy đặn, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng thoáng hiện nụ cười mỉa mai lạnh nhạt.

“Vậy có thể mời anh giải thích một chút, vì sao công tước phu nhân tương lai nhà Charlemagne lại vô duyên vô cớ mời vợ ta đến đây uống trà chiều?”

Worth cả người mặc tây phục màu đen đúng cách, dường như là mới từ hoàng cung rời khỏi, đôi mắt xanh lạnh lấp lánh sáng rực, nụ cười luôn lịch sự lúc này không thấy, chỉ có lạnh lẽo thù địch bao phủ khuôn mặt.

Hai người vừa đấu sức bằng ánh mắt một trận, hai bên đều không quên nợ cũ lúc trước!

“Owen, cậu đi kiểm tra xem có chuyện gì đi”. Sau một cuộc chạm trán thật lâu, Simon mới lên tiếng.

Một lát, sau, Owen dẫn theo Lucy hiện giờ đã là cô hầu gái bên cạnh Khiết Nhi trở về.

“Hai ngài công tước, công tước phu nhân Holt đúng là đang ở bên trong”. Lucy cũng bị ngọn lửa cuộc chiến giữa hai người đàn ông dọa sợ, ngập ngừng nói ra.

“Bây giờ ta muốn đi tìm Ly Ly, anh tạm thời cho phép ta ngắm hoa nhé”. Vừa xác nhận xong, Worth nóng lòng sai bước tiến về phía trước, bỏ lại một đám vệ binh trông cửa, sức mạnh hơn người đi vào trang viên.

“Gã khốn nhà Holt”. Simon cười nhạt một tiếng, quay người đi vào.

Worth tới trước sân tìm một vòng, phát hiện trên bàn có bày đầy món tráng miệng ngọt ngào và trà đã nguội, cô gái nhỏ không cho anh biết một tiếng liền tự mình chạy đến địa bàn của kẻ thù mà uống trà chiều chẳng biết đi đâu mất rồi.

“Simon – Charlemagne, anh đem Ly Ly giấu đi đâu hả?”

“Ta mới phải hỏi anh, chuyện anh không coi kỹ vợ mình, để cho cô ấy chạy đến đây chơi đùa với vợ chưa cưới của ta là thế nào?” Simon trả lời thẳng thừng.

“Anh!” Worth lạnh lùng tròn mắt nhìn lại.

“Ăn oán lần trước anh muốn hôn trộm Khiết Nhi kia, chúng ta còn chưa tính sổ rõ ràng, không bằng thừa dịp này tính rõ một chút đi?”

“Anh giờ trở về đem Ly Ly kéo lên giường kia còn ghi nợ đó, ta đã sớm muốn cùng anh tính sổ rõ ràng rồi”.

Hai người đàn ông bắt đầu xắn tay áo, bộ mặt đẹp trai cùng chứa một nét thoáng cười gần, trên người đang trên đà hưng phấn toát ra tính oai phong của động vật sẵn sàng tranh cao thấp.

Ngay khi hai người nắm lấy cổ áo của đối phương, giống như hai con dã thú chuẩn bị đánh giáp lá cà, một cánh cửa sổ tầng hai của tòa nhà, bỗng nhiên phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Tia sáng này không phải người làm ra, cũng không phải là phản xạ sương mù gây ra, là một loại ánh sáng mờ mờ mang màu hồng.

Mọi người phát ra tiếng kêu nhỏ, không lâu sau, bên trong phòng truyền tới tiếng thét chói tai của đám người hầu.

Simon và Worth trầm lặng liếc mắt nhìn đối phương, rất ăn ý buông tay ra, hướng về phía ngôi nhà chạy như điên.

Trong phòng sách, Khiết Nhi cùng Ly Ly đứng ở trước cửa sổ, hai người đều giờ lòng bàn tay lên, đồng hồ vàng và bạc nằm phân biệt.

Khi Ly Ly tò mò nhấn một cái nắp đậy nhỏ ẩn giấu nào đó, hai cái đồng hồ đặt ngang cùng một chỗ đột nhiên bắt đầu di chuyển tích tắc nhanh chóng, lúc kim đang tiến về tiến về phía trước, kim giây lại đảo ngược.

Một chốc lát, ánh sáng rực rỡ chẳng biết từ đâu bắn ra, đem hai người các cô bao quanh, trong phòng từng cánh cửa sổ rõ ràng là đang đóng chặt, lại thuận theo ánh sáng mà rung động.

Một cơn gió mạnh không biết từ đâu thổi tới, đem váy áo của các cô thổi lên, tóc dài bay theo gió.

“Ly Ly, đây là chuyện gì?” Khiết Nhi hoảng loạn hỏi Ly Ly mới không lâu trở thành bạn cùng một thuyền.

“Tôi cũng không biết a!” Ly Ly hoang mang kêu to.

“Tôi cảm thấy tôi sắp thở không nổi……” Khiết Nhi thở dốc càng lúc càng dữ dội, cô cảm thấy khối ánh sáng này dẫn theo nhiệt độ lớn, nhanh chóng làm tan chảy cả người cô.

Hoặc không phải tan chảy, mà là sắp đem cô dẫn đến một thời không khác……

“Khiết Nhi!” Ly Ly xoay đầu nhìn lại, phát hiện một nửa người Khiết Nhi sắp bị ánh sáng nuốt chửng, sợ đến mức kêu to tại chỗ.

Vũ trụ dường như đang xoay tròn, hình ảnh trước mắt đều đang méo mó biến hình, Khiết Nhi cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tia sáng kỳ lạ kia có năng lượng rất lớn, không ngừng đem cô kéo đi qua.

"Không!"

Một giọng nói nam tính quen thuộc đột nhiên lọt vào tai, Khiết Nhi bị ánh sáng xuyên vào không mở mắt to được, chỉ có thể dùng cơ thể để cảm giác, có một cánh tay cường tráng ôm chặt cô, đưa cô từ trong ánh sáng mạnh kéo ra.

“Ly Ly! Buông tay!” Một bóng dáng cao lớn khác loáng qua, đem đồng hồ vàng bạc trong tay Ly Ly đánh rớt, đưa cô cuốn vào lòng.

Chỉ trong nháy mắt, tia sáng biến mất, cơn gió không biết từ đâu thổi tới cũng đã yên, phòng sách rộng lớn trở về tĩnh lặng, chỉ còn lại vài tiếng thở nặng nề.

“Simon” Khiết Nhi từ trong lồng ngực của người đàn ông yêu dấu nghẹn ngào ngẩng đầu.

“Đừng sợ, anh ở đây”. Simon bị nước mắt của cô bóp chặt trái tim, hai tay vòng lấy cô càng chặt hơn.

Khiết Nhi áp mặt lên bộ ngực có thể mang cho cô cảm giác an toàn, bàn tay nhỏ nắm chặt sau lưng anh, lặng lẽ khóc nức nở.

Nếu vừa rồi anh chậm một chút nữa, cô rất có thể đã xuyên qua trở lại thế giới ban đầu rồi, chắc là đời này cũng không bao giờ còn nhìn thấy anh. ...

Ôi! Chúa ơi! Cô không cách nào tưởng tượng nổi cuộc sống mà thiếu anh sẽ như thế nào!

Khiết Nhi đem mặt vùi vào ngực Simon, cảm tạ ông trời khiến cho anh xuất hiện kịp thời, đem cô từ trong ánh sáng mạnh kỳ lạ kia cướp về.

Ở một đầu khác, Ly Ly choàng lấy gáy Worth, khuôn mặt nhỏ vẫn còn sợ hãi dựa vào vai anh, cho đến khi nhịp tim chậm lại, trước khi giãn dãn trả lại.

“Làm sao anh lại chạy đến đây?” Ly Ly đỏ lổ trước.

“Câu này phải để anh hỏi em mới đúng”. Worth nghiêng răng đem cô kéo vào lòng trở lại, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Mặc dù không biết tình hình quái quỷ vừa rồi này là cái gì, nhưng trực giác cho anh biết, nếu như chậm một chút nữa, anh rất có thể sẽ vĩnh viễn mất đi cô.

“Em chỉ đến tìm Khiết Nhi uống trà chiều thôi”. Ly Ly nói một cách tự tin.

“Khiết Nhi?” Chóp mũi cao thẳng của Worth xả ra hơi nóng, đôi mắt xanh biếc đầy phẫn nộ.

“Vâng, cô ấy là bạn bè của em”. Số khổ xuyên qua giống như cô, lại giống nhau khôn khổ đi yêu người đàn ông ở đây nữa!

Ồ phải! Tuyệt vời, cô cuối cùng có thể có một người bạn để nói chuyện bí mật xuyên qua rồi! Ly Ly vui vẻ nghĩ, hoàn toàn không nhận ra người đàn ông của mình mặt đã đầy mây đen.

“Worth – Holt, đem người vợ rắc rối của anh và cả anh đi đi, ngay lập tức!”. Simon ôm chặt cô gái nhỏ trong lòng, hung dữ trừng mắt với vợ chồng công tước đang miên man nói chuyện tình cảm kiêu lý luận này.

Worth lạnh lùng liếc trở lại. “Không cần anh nói ta cũng sẽ đi, người nhà Holt sẽ không tiếp tục bước một bước chân lên đất của dòng họ Charlemagne”.

“Nhưng mà” Hai cô gái nhỏ trong lòng đồng thời lên tiếng phản đối, lại cùng lúc người đàn ông yêu dấu ném một cái nhìn lạnh lẽo nhắc nhở.

Ly Ly cùng Khiết Nhi trao đổi một ánh mắt bất lực, còn người đàn ông của các cô thì lại đang dùng ánh mắt giết đối phương.

A, thật sự đủ rồi!

“Worth, chúng ta về đi thôi”. Đến cuối cùng, mắt thấy hai người đàn ông lại nổi lên một cuộc chiến ý nghĩ trong đầu, Ly Ly đành phải vội vã đem Worth kéo đi, trước khi rời khỏi còn không quên lên nhặt đồng hồ vàng lên.

Ly Ly và Khiết Nhi liếc mắt nhìn nhau, trải qua tình huống khủng khiếp vừa rồi này, các cô có thể xác định một việc – nếu như muốn vĩnh viễn ở lại thế kỷ 19, ở lại bên cạnh người đàn ông yêu dấu, hai cái đồng hồ này tuyệt đối không thể lại gặp nhau nữa.

Hai người phụ nữ không thuộc về thời không này lập tức sáng tỏ tâm trí, đồng thời thoáng hiện lên một nụ cười nhạt an ủi đối phương, sau đó Ly Ly kéo Worth rời khỏi.

Không có một người lạ mặt nào, phòng sách lập tức yên tĩnh, Simon nâng gương mặt Khiết Nhi lên, dùng sức hung hăng che lại, đem ý nghĩ sợ hãi trong lòng còn chưa đánh tan, hóa thành một cái hôn sâu.

“Chúa ơi, anh suýt nữa mất đi em”. Simon tiến đến cái trán của cô, khẽ thì thầm.

“Xin lỗi, vừa rồi...” Khiết Nhi rũ mắt xuống, không biết nên giải thích những cái kia thế nào. “Simon, em yêu anh, em sẽ không bỏ đi”.

“Anh cũng sẽ không để em rời khỏi người anh nửa bước”. Simon cúi đầu che lại môi cô tiếp, từ nhẹ đến sâu, vốn chỉ là hôn an ủi, dần dần biến thành dục vọng mãnh liệt cháy bỏng.

Hai tay ôm lấy cô gái Đông Phương nhỏ nhắn đáng yêu không ngừng thờ gấp, Simon không tách môi khỏi khuôn mặt trắng mịn của cô, đi ra khỏi phòng sách, di chuyển vào phòng ngủ, đem cô áp lên giường lớn mềm mại, cơ thể mạnh mẽ áp sát đường cong mềm mại của cô.

“Khiết Nhi, sau này em không được lại cùng người nhà Holt tiếp xúc đấy”. Anh mon tron cái cổ tinh tế trắng trẻo của cô, bàn tay to bắt đầu trêu chọc mỗi một điểm nhạy cảm của cô.

“Không... Em thích Ly Ly, cô ấy là bạn em”.

“Cô ấy là người nhà Holt”.

“Anh không thể cướp đi quyền lợi kết giao bạn bè của em.... U...” Phụ nữ của thế kỷ 21 sẽ không bị cái gì nhảm chán như mối thù truyền kiếp ảnh hưởng đâu!

Simon nheo lại đôi mắt mà lam, quyết định dùng thủ đoạn “dữ dội” hơn, làm cho cô bỏ cuộc cùng bất cứ người nhà Holt nào tiếp xúc.

“Simon..... A.... Nơi đó không được..... U”.

“Hứa với anh, sau này không cùng Ly Ly tiếp xúc”.

“Không.....A a”

Thật trùng hợp, Luân Đôn ở một đầu khác, trong phòng ngủ nhà Holt, cũng đang diễn ra trò giống vậy.....

“Người khác còn chưa tỉnh, em không được cùng Khiết Nhi đó tiếp xúc nữa! Cô ấy là vợ của cái tên máu lạnh khốn kiếp nhà Charlemagne đó!”

“Worth, anh không thể cướp đi quyền lợi kết giao bạn bè của em!” Thân là phụ nữ thế kỷ 21, đâu thể nào bởi vì cái gì như mối thù truyền kiếp ngu ngốc mà bỏ kết giao bạn bè!

“Ly Ly, lần này em nhất định phải nghe anh”.

“Không – a!”

Một cái đồng hồ vàng, một cái đồng hồ bạc, đã được thả xuống ở hai gia tộc cao quý hiển hách thế kỷ 19, im lặng nằm ở trên bàn giấy.

Có lẽ là thần trông giữ thời gian tuyển chọn các cô, cũng có lẽ chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Lại có lẽ..... Có rất nhiều khả năng để đoán, nhưng cuối cùng kết cục đã định, các cô lựa chọn ở lại cái thời không xa lạ này, yêu người đàn ông mà các cô muốn yêu.

Cho dù qua mấy trăm thế kỷ, các cô cũng không hối hận.

Tích tắc, tích tắc. Đồng hồ vàng và bạc, ẩn giấu bí mật liên quan đến thời không, cũng ẩn giấu bí mật tình yêu bên trong.....

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chuyện thần bí ngoài lề 1

Sau một buổi trưa không có gì đặc biệt, Luân Đôn thế kỷ 19 lại nổi lên sương mù, gió nhẹ thổi qua vườn hoa uất kim hương đủ loại sắc sỡ, hương thơm khắp chốn.

Giá trị vô giá của uất kim hương đen ánh tím, được gọi là “Faust”, một gốc cây nho nhỏ đã có giá trị mười bằng Anh, nhánh cây của nó, cũng có thể tách ra gây trồng thành gốc cây khác, lại càng cao đến một trăm bằng Anh, chỉ bởi vì nó gần giống với loại uất kim hương đen nhất.

Uất kim hương màu vàng nhạt “Bronze King”, mang theo sắc tím thì là Bronze “Louis XIV”, còn có một loại màu trắng tinh làm nền, trên đầu có lốm

đốm lằn vân ngọn lửa đặc biệt, duyên dáng không có chút khuyết điểm nào, gây sững sờ cả Luân Đôn.

Hai người nam thanh nữ tú xấp xỉ 14 tuổi, 15 tuổi, vừa cười rộ rụt đuối, vừa ngắm đồng hồ tây, dường như đón lấy việc làm sẽ long trời lở đất bao nhiêu.

“Austin, cậu có chắc muốn làm thế không?” Cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp giống như một con búp bê sứ ngồi xổm xuống, nhìn chàng trai có vẻ ngoài đẹp đẽ đem mấy gốc cây uất kim hương “Nữ hoàng bóng đêm” nhỏ cả rễ lên.

Austin liếc mắt ngắm cô bé. “Nếu cậu sợ như thế, sao còn muốn lên để mình vào? Cũng không phải không biết quan hệ của cha cậu cùng cha mình”.

Khấu Nhi nhút nhát cầm lấy cái xới hoa, bắt đầu đào đất. Vâng, sự thật là cô cũng tò mò. Một lần vô tình núp ở trong tủ sách nghe lỏm được, mẹ của Austin và mẹ của cô nói đến chuyện vượt qua thời không, cô cùng Austin vẫn muốn thử nghiệm.

Thử nghiệm thế nào? Chính là Austin đem đồng hồ vàng khóa ở trong ngăn kéo bàn giấy của cha cậu ấy, nghĩ cách để lấy ra, cô thì nghĩ cách làm rõ xem mẹ cô chôn đồng hồ bạc ở đâu, đem hai cái đồng hồ vàng bạc đặt chung một chỗ, nghe nói phép lạ sẽ liền xảy ra –

“Mình mới không tin có cái chuyện xuyên qua thời không đâu! Các bà ấy chẳng qua là đang lừa người thôi”. Austin lạnh lùng giễu cợt.

“Lỡ như thật sự xảy ra, chúng ta làm thế nào?”

“Không làm thế nào cả, đương nhiên ở lại đó chơi một chút rồi về”.

Austin bữu môi, đem cái xới hoa từ trong tay Khiết Nhi cướp trở về, đào tung đất lên, sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng tìm ra được đồng hồ bạc bị mẹ Khấu Nhi chôn.

Cả hai đều ngẩn ra một chút.

“Của cậu đâu nào?” Khấu Nhi e sợ hỏi.

“Đây nè”. Austin móc túi, tự mình lấy ra cái khóa từ trong ngăn kéo của cha tìm ra đồng hồ vàng.

“Austin, mình sẽ sợ...” Khấu Nhi ôm lấy thân mình.

“Thôi nào, cậu là người của dòng họ Charlemagne, thế nào ngay cả một chút máu lạnh của cha cậu mà cũng không di truyền lại sao?” Austin tròn tròn mắt.

Không quan tâm quý nhất gan nữa, cậu đem hai cái đồng hồ đặt ở trên lòng bàn tay, mò mẫm một lúc lâu nhưng chẳng có kết quả gì.

“Quả nhiên là lừa người” Austin lẩm bẩm.

“Cậu xem, bên cạnh có một cái nút nhỏ ẩn, cái hình bánh răng kia, cậu có nhìn thấy không?” Khấu Nhi thận trọng chỉ tay.

Austin không nói mà chỉ liếc nhìn cô, ngón tay khẽ chạm vào cái nút ẩn ẩn giấu bên trong mà Khiết Nhi phát hiện.

Tia sáng kỳ lạ, năng lượng mạnh mẽ, trải qua mười bốn năm sau, cuối cùng đã được phóng thích ra!

“Austin!” Khấu Nhi sợ hãi nép về phía Austin, nước mắt chảy xuống hốc mắt.

“Nhanh lên! Nắm chặt tay mình!” Austin xòe lòng bàn tay ra cho cô.

Hai bàn tay mềm mại non nớt, ở giữa không trung xiết chặt lẫn nhau, hai đôi mắt kính hoàng nhìn nhau, vòng sáng màu vàng lóa mắt bao quanh hai người, kéo đến một không gian xa lạ khác.

Tích tắc, tích tắc. Đó, lại là một câu chuyện khác về tình yêu và thời không

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chuyện thần bí ngoài lề 2

Thế kỷ 21, New York

Đây là một khu nhà trọ ba mươi tầng cao cấp.

Vị trí tầng cao nhất, đêm xuống, có thể thưởng thức cảnh đêm New York, cầu vồng mê ly nhấp nháy, từ xa tới gần, đẹp đến mức không kìm lòng được..

“Sư phụ, cầu xin ông! Tôi dùng mạng sống mình cầu xin ông! Nếu trước trời sáng không đem một tập kịch bản đưa đến trên bàn người chế tác, ngày mốt tôi rất có thể không còn được thấy mặt trời đâu!”

Một trợ lý mới người Hoa, ba quỳ năm lạy với người đàn ông đang nằm dựa vào bên trong sofa, uống bia xem phát sóng trận đấu bóng chày..

“Cô cứ nhảy xuống kia đi, không tiền”. Gã đàn ông cười lên tiếng, đôi mắt không một khắc nào rời khỏi màn hình TV.

Vô nhân tính! Trợ lý mới bực bội đến ngứa răng.

Người đàn ông trước mắt này tên là Kofi, vài năm trước lúc anh đang lang thang ở Luân Đôn, sau đó được một gã biên kịch đài truyền hình thu nhận và giúp đỡ, ngay lập tức điều kỳ diệu đã xảy ra.

Kofi đi theo gã biên kịch kia một thời gian dài, thậm chí cũng bắt đầu viết kịch bản, với lại còn chuyên viết kịch cổ trang thế kỷ mười tám, mười chín.

Không chỉ có ngành trang phục cổ thịnh hành, truyền hình điện ảnh cũng thế! Mấy năm nay giới điện ảnh Âu Mỹ mê mẩn kịch cổ trang, yêu hận tình thù của các quý tộc Châu Âu, phân chia giai cấp thân phận cùng ngăn cách, lại thêm trang phục lộng lẫy thanh lịch, oa, khán giả vô cùng say mê!

Hollywood lại thịnh hành lên phục chế một loạt các tác phẩm nổi tiếng thế giới, như là thế giới bí ẩn của Victor Hugo, lần nữa phục chế Anna Karenina, một loạt cổ trang điện ảnh này cũng gián tiếp làm thay đổi thói quen của giới điện ảnh.

Mà Kofi viết kịch cổ trang, hoàn toàn xuất sắc! Đối với chi tiết mỗi thời đại, công phu nghiên cứu đọc một loạt lịch sử ra đời của Âu Mỹ rồi tự mình biên kịch khổ không bằng.

Vài năm ngắn ngủi, anh đã từ một gã lang thang vô danh, thành biên kịch giàu có nổi tiếng của giới điện ảnh Âu Mỹ, còn viết một loạt về tiểu thuyết thế kỷ 19, những bí mật riêng tư của quý tộc không phải ai cũng biết, yêu hận tình thù ở dưới ngòi bút của anh sinh động như thật, người ta đọc dường như thật sự xuyên qua thời không, được đọc giả toàn thế giới yêu thích.

Kofi chỉ đơn giản trở thành phiên bản của J.K. Caroline, Stephenie Meyer! Với tốc độ tích lũy tên tuổi cùng của cải đáng sợ.

Kịch bản truyền hình mà anh mới viết là về một thợ đồng hồ cổ thế kỷ 19, thế nào chế tạo một đôi đồng hồ cổ vàng bạc, lại cũng phát hiện bí mật thời không, và rồi có thể tự do đến và đi xuyên qua thời không, đã trở thành du khách thời không gần đây nhất của Hollywood.

Sau khi thợ đồng hồ này bệnh qua đời, còn đem đồng hồ cổ vàng bạc giao lại cho con trai thế nào, rồi mới con trai này lại bắt đầu một đoạn du lịch thời không, cuối cùng đi tới thế kỷ 21 tiếp tục một chuỗi kỳ ngộ....

A! Ngừng ngừng ngừng! Bây giờ không phải lúc sùng bái Kofi, cô gánh vác trách nhiệm nặng nề lấy kịch bản đem về đài truyền hình a!

“Sư phụ, xin anh nhất định phải đem kịch bản tập tiếp theo giao cho tôi!” Sắc mặt trợ lý mới khóc lóc, vừa bắt đầu cụng bái con sâu lười trên ghế kia.

Kofi chỉ uể oải nghiêng mắt liếc cô một cái, lại tiếp tục uống bia, xem quả bóng của anh.

Thế kỷ 21 thật sự là quá tốt rồi! Lúc đó chọn ở lại đây quả nhiên là chính xác.

Chỉ là Cô gái kia có khỏe không? Cô xuyên qua đến thế kỷ 19, chắc không gặp phải phiền phức gì chứ?

Quên đi, quan tâm khi gió! Dù sao chuyện cũng không liên quan đến anh.

Kofi cười rung vai, bóp chặt cái lon bia rót uống, đối diện màn hình ti vi hô to đội Yankees cổ lên, tiếp tục cuộc sống hoang phí thối nát của con người mới thế kỷ 21.

Đây, mới là đời người a!

THE END

Bạn đang đọc truyện *Tulip Đen Huyền Bí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.